BASARABIA ROMÂNEASCĂ

—Ion HALMAGHI—

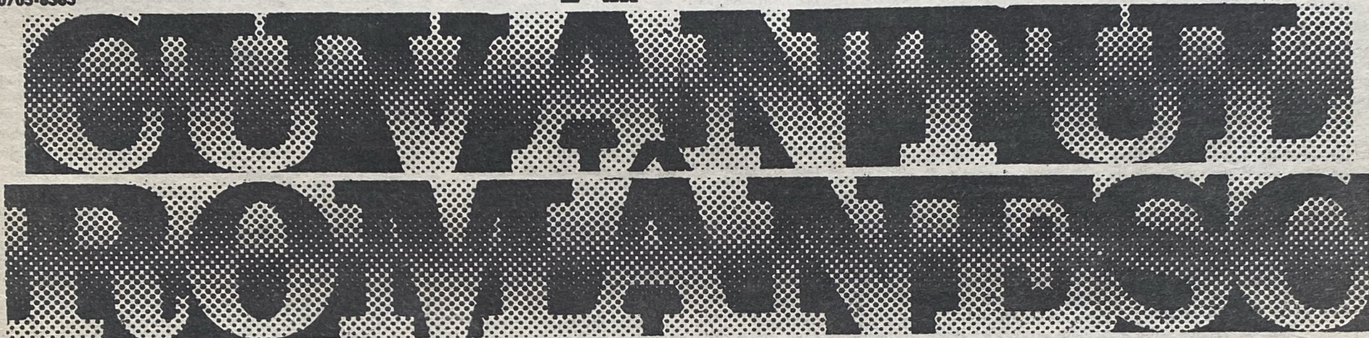
Basarabia este din nou în pericol să fie strivită de armata roșie, din cauza tendințelor ei de independență și a aspirațiilor ei legitime și firești, milenare, de a-și păstra identitatea ei românească. Basarabia este pământ românesc din îndepărtata vechime și nu și-a pierdut niciodată structura națională și legăturile spirituale cu întregul unificator al subconștientului etnic. Structura psihologică a basarabenilor este învestită cu caractere și calități mistice, cu tendințe și forme de viață mistică. Acest misticism s'a format de-a lungul veacurilor de experiențe traumatice cu înfruntarea invaziilor nesfârșite și variate ale triburilor migratoare din fundurile Asiei. In aceste experiențe ale lor, basarabenii au descifrat sensul adevărat al existenței istorice, cu multă pătrundere; sensul creștin al vieții istorice. Si-au dat seama de puterea extraordinară a forțelor nevăzute, care vin de dincolo de lume și pun stăpânire pe toate cele ce sunt aici sub stihiile cerești.

Ceea ce i-a salvat pe basarabeni de blestemul ucigaș al invadatorilor care se perindau în veacuri, fără de sfârșit, a fost lumina mistică a credinței lor; legătura nevăzută cu puterile cerești, cu transcendentul; fără logică, fără silogisme și sofisme, fără răceala calculului rațional; a fost un continuu exercițiu spiritual pe care nu l-au cunoscut celelalte provincii, și nici nu l-au practicat în măsura largă și profundă a basarabenilor. Pentrucă "provizoratul" invaziilor barbare a devenit o "permanență" a istoriei lor. Si viața creștină a basarabenilor a fost axată cu predilecție pe tendințele mistice ale sufletului românesc. Inima lor a fost deschisă mereu către inima lui Iisus, din văzduhurile necuprinse ale măreției sale, veac de veac, ceas de ceas, clipă de clipă și de sus s'a revărsat fără întrerupere grația divină, direct, fără intermediari și socoteală. In felul acesta, în armonia ontologică a sufletului românesc, misticismul basarabean a fructificat una din tendințele străfundului etnic, alături de ordinea ardeleană, de revoluționarismul muntean, de intelectualismul moldovean, de puritatea și delicatețea bucovineană și de vârtoșenia maramureșenilor.

Asta pe plan spiritual. Pe planul național, pentru apărarea lor, basarabenii au avut scutul conștiinței latine. Prin această conștiință și-au menținut, în țara lor de margine, firea lor specifică și integritatea etnicității lor. Au refuzat orice încuscrire cu invadatorii nenumărați care au trecut peste ei, cu ajutorul ideii de latinitate. Cu această idee au clădit apărarea cetății românești, în marginea răsăriteană a ei. Niciodată nu au acceptat ideea și dominația Slavilor, deși existau oarecari similiarități cu misticismul sufletului slav; însă acesta din urmă era încărcat de nebulozitate și avea un caracter tulburător, nu era luminos și plin de claritățile spiritului latin al basarabenilor.

Azi, la marginile răsăritene ale României, basarabenii, prin conștiința lor latină , reprezintă sceptrul tăriei naționale. Asta, pentru luare aminte.

ISSN
0705-8365

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD
ANUL 16 Nr. 179 -MARTIE 1991- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU
CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA. ARGENTINA. ANGLIA. AUSTRALIA. BRAZILIA. BELGIA. CHILE. DANEMARCA. ELVETIA. GERMANIA. GRECIA. FRANTA. ISRAEL. ITALIA. OLANDA. ROMANIA. SPANIA. S.U.A.. SUEDIA. TURCIA. YUGOSLAVIA. NOUA ZELANDA

PLURIPARTIDISMUL ÎN MIZERIILE LUI

Eugen BÂRSAN

Revoluția a fost pământul făgăduinții. Si cui i-a revenit să îndeplinească făgăduința? Partidelor istorice reapărute și partidelor nou născute. Dar a trecut mai bine de un an și ceea ce vedem este că pluripartidismul democratic n'a evoluat spre ce el ar fi trebuit să fie. S'a întâmplat așa din mai multe motive. In primul rând cele legate de politica de ostracizare aplicată partidelor, de puterea guvernamentală fesenistă; apoi cele legate de ele înșile.

Trecând la o succintă vedere, primul lucru la care ne oprim este faptul că politica încurajatoare a feseneului de a se înființa o puzderie de partide a avut ca scop tocmai compromiterea ideii de pluripartidism. Infățișând o asemenea ostilitate, pluripartidismul n'a putut avea o evoluție care să ducă la o reală reinstaurare a democrației în România.

Ostracizarea aplicată partidelor e opera eșaloanelor superioare și inferioare ale puterii totalitare feseniste care este plină de specialiști în psihologia colectivă. Acești specialiști au aplicat toate metodele specifice comunismului pentru a ține partidele de opoziție la un nivel de mizerii din care să nu se poată ridica la verticală. Iar pentru a deruta și complica politica și mai mult, feseneul s'a făcut că'și însușește puncte din programul partidelor, ca mai apoi să poată veni cu argumentul că așa ceva este irealizabil. Dar, în fapt, argumentul cu care feseneul jonglează cel mai mult - zăpăcind lumea - este că a face politică opoziționistă înseamnă a fi contra statului.

In umbra acestei politici de adversitate ostracizantă - a Frontului oamenilor epocii negre-, pluripartidismul n'a cunoscut deloc zile bune. Ostracizat de posibilitatea de a-și arăta reala identitate, el n'a putut ajunge la un succes de test național.

In hăituiala care are loc, multe partiduțe - din totalul care a întrecut suta - au dispărut. Din cele rămase unele vegetează, fie că sunt lipsite de o reală motivație, fie că nu dispun de resurse de autofinanțare. Cât privește partidele istorice - văzute mai cu speranță-, ele cu deosebire după eșecul din alegeri, trec prin crize. De reorientări, de sciziuni și chiar de luptă pentru putere. Adică se întâmplă cu ele tocmai ce vrea feseneul. Si anume, ca pluripar-

Continuare în pag.3

DEMAGOGIA ETICĂ

—Doina CORNEA—

Demagogia etică este poate ultimul recurs al puterii și cel mai perfid. Ea adâncește confuzia în domeniul valorilor.

Până acum, practicând calomnia și minciuna, puterea a reușit parțial să discrediteze partide, formațiuni politice, persoane de care se temea. Totuși, treptat țara se trezea și constata că nu a fost vândută străinilor, că nu au putut fi distribuiți dolari în scopuri necinstite, în vreo 15-20 de localități, concomitent, de aceeași persoană, că fabricile țării nu au fost cumpărate de nimeni, că Românii și Ungurii în relațiile lor concrete de vecini, de conlocuitori ai aceluiași sat sau oraș nu au hartă, că studenții și intelectualii nu sunt dușmanii muncitorilor ș.a.m.d.

In situația economică și social-politică dezastruoasă în care actuala putere a târît țara, demagogia pe teme economice și social-politice nu mai are succes. Magazinele goale, inflația, metodele antidemocratice de guvernare, au deschis ochii multora.

In fața acestui regres, puterea neo-comunistă a inventat o nouă - și trebue să recunosc - redutabilă armă de luptă: demagogia etică. Este demagogia ce speculează cele mai nobile sentimente ale cetățenilor: iubirea, credința, iertarea, împăcarea, liniștea... este, din partea celui care o practică, o impostură în domeniul valorilor.

Este ceea ce Dl. Prim-ministru a făcut în ziua de 28 Decembrie 1990 într'un interviu televizat, pentru ca efectul malefic - în sensul confuziei în domeniul valorilor - să fie preluat de milioane de suflete nevinovate. Dl. Petre Roman, cu zâmbetul pe buze, încearcă să înșele conștiința morală a oamenilor prin perfide alunecări de sens, distrugându-le putința de a discerne între valoare și impostura morală. Având în vedere șirul de fapte reprobabile săvârșite de echipa Iliescu-Roman, Dl. Prim-ministru nu avea dreptul să rostească îndemnul creștinesc: "să iubim", încercând să obțină avantaje politice meschine în urma acestei imposturi, și nu avea dreptul să semene cu un cutremurător cinism, în sufletele celor care îl ascultau, confuzie și derută.

Urmărindu-vă discursul, D-le Prim-ministru, mă gândeam la un om care aruncă o tinichea în loc de monedă, în mâna unui nevăzător care solicită ajutor. Această tinichea este demagogia Dvs. etică.

Să fi fost oare și acesta un semn de iubire - căci de iubire ne vorbeați - din partea Dvs. față de cetățenii care vă ascultau? Pângărind valorile noastre esențiale, continuați să distrugeți - conform tradiției comuniste - fibra morală a națiunii. In acest scop, credeți că nu au fost de ajuns cei patruzeci și cinci de ani de comunism?

Dar să revenim la creștineasca iubire de care ați dat atâtea "dovezi" certe în anul trecut. Să facem puțină lumină în raționamente și să vedem, în calitate de creștini, pe cine și ce trebue să iubim?

Cum impostura Dvs. se plasează în domeniul sacrului, voi folosi terminologia creștină pentru a delimita aria iubirii curate de cea a iubirii vinovate, față de semenii noștri.

Avem obligația să iubim și să iertăm creștinește pe cei ce ne greșesc, doar dacă ne aflăm față de ei într'o condiție de deplină libertate interioară, vreau să spun, doar dacă coeficientul de putere de care ei dispun nu împietează asupra conștiinței noastre morale. De atunci, când ne declarăm pentru iertare sau iubire, determinați fiind de sentimente de frică față de cel vinovat sau de dorința de a obține avantaje personale dela cel vinovat dar în același timp, deținător de putere - ne pierdem libertatea interioară, iar declarația noastră de iertare sau de iubire își pierde semnificația ei morală. Mai mult, tendința celor ce se fac vinovați de acte reprobabile și care dispun de un coeficient mare de putere este de a ne forța - prin viclenie sau forță - conștiința morală impunându-ne recunoașterea minciunii drept adevăr, a violenței drept justiție, a josniciei drept iubire. Cu alte cuvinte acordându-le iertarea sau iubirea în aceste condiții, înainte ca ei să-și fi recunoscut vinovăția, noi primim să devenim părtași ai fărădelegilor lor. Degradarea morală a țării își are obârșia tocmai în această complicitate dusă zeci de ani cu o putere vinovată. Această formă de represiune, întinarea victimei, a stat la baza metodelor represive dela Pitești.

Vorbind despre iubire la TVR și îndemnând la iubirea creștinească, păcatul Dvs., D-le Prim-ministru, a fost un păcat de impostură morală, deoarece ați exploatat aceste creștinești sentimente pentru a trage foloase politice meschine de pe urma lor; deoarece ați încercat să smulgeți adeziunea a milioane de oameni, în numele iubirii creștine, la păcatele politice la fărădelegile- săvârșite în anul care a trecut, cu asentimentul Dvs., de actuala putere. Intre obligația

Continuare în pag. 4

EDITORIAL

LUCRĂRILE CONSTITUANTEI

In România au început lucrările pentru alcătuirea unei noi Constituții. Toată această acțiune politică este inițiată de fesenistii lui Ilici Iliescu, adică de comuniștii săi (nu există neo-comuniști, ci, pur și simplu, comuniști; adică ei și-au păstrat toată ideologia și metodele marxiste, fără nici o schimbare însemnată). Deci, acestei inițiative nu i se poate acorda nici un fel de seriozitate, adică nu poate fi considerată ca platformă pentru a servi interesele naționale.

Parlamentul este dominat de feseniști, în timp ce opoziția nu poate introduce în Proiectul de Constituție care se pregătește, decât mici și banale amendamente, care nu vor schimba structura fesenistă a Constituției. Să presupunem că fesenistii vor accepta ideea și forma unei Constituții de tip democratic cu prevederile cele mai complete în favoarea drepturilor umane, ale individului și colectivității. Aceasta nu înseamnă absolut nimic pentru poporul român. Orice Constituție ar exista în România de astăzi, ea rămâne literă moartă, căci guvernarea țării este deținută de comuniști. Această guvernare este expresia unor fraude succesive, care au culminat cu alegerile din 20 Mai, 1990. Din această cauză, Parlamentul țării a devenit arena unui circ al celui mai variat caleidoscopi de clovni.

Dacă Parlamentul țării ar fi fost alcătuit cu o proporționalitate rezonabilă, deci opoziția ar fi dispus de o forță intelectuală și politică, să prezinte teze, propuneri și puncte de vedere solid articulate, el nu s'ar fi putut menține la suprafață. Fesenistii nu au îngăduit formarea unei opoziții reale. Concluzia este evidentă: Parlamentul de azi nu va putea emite, pe baza Proiectului ce i se va oferi, o Constituție națională, care să aibă valoare efectivă și durabilă.

Din haosul politic, economic si psihologic în care se găsește țara azi, se poate ieși la o linie de plutire și stabilitate, prin formarea unei guvernări de coaliție națională, nu atât a grupărilor politice, cât a personalităților de autoritate morală și profesională: avocați, ingineri, medici, profesori etc., care fiecare, în domeniul său, ar putea contribui la identificarea problemelor și la selecționarea metodelor de ameliorare, precum si la reconstrucția generală a vieții sociale și statale. Cele mai valoroase elemente ale societății românești au fost eliminate prin monopolul dictatorial al fesenistilor comuniști, care sunt limitați în intelectualitatea lor, în profesionalismul lor, în capacitatea de artă politică și, mai ales, în moralitatea și dragostea lor de neam. Fesenistii comuniști sunt viciați în pregătirea lor de marxism, care a fost pretutindeni aruncat peste bord.

Numai o coaliție națională, în sensul ei cel mai bun și real, nu în sensul unei "democrații" parțiale și personale, poate să întreprindă și acțiunea de întocmire a unei Constituții. Căci în fond, aspectul fundamental al unei Constituții naționale se referă la forma de guvernământ: monarhie, republică, federație, etc., care trebue luate în considerare, după interesele naționale, fără subiectivism, ambiții personale, idealuri abstracte sau acțiuni și influențe oculte, fără interferențe străine de pământul țării.

Reprezentanții feseniști nu pot scrie o Constituție națională pentru România liberă (care va fi o realitate nu peste multă vreme), căci ei au avut o constituție de tip marxist, și acesta este singurul lor model. Fesenistii nu pricep ideile de libertate, de stat național, de democrație, de suveranitate națională si de pluralism politic. Ideea lor fundamentală de gândire politică este aceea de dictatură, care este în contradicție totală cu forma de guvernământ de care astăzi are nevoie țara, după înlăturarea tiraniei comuniste. Ilici Iliescu este dictator, Roman este dictator, Bârlădeanu este dictator, și așa, întreaga camarilă fesenistă exercită o dictatură permanentă în România. De aceea, fesenistii nu se pot angaja în procesul de alcătuire al unei Constituții, pentrucă acest proces este dominat de principii și forme dictatoriale. Constituția unei țări este un act fundamental în viața politică și socială a țării respective. O Constituție nouă, nu se poate scrie în grabă, căci ea trebue să fie expresia unor aspirații naționale și nu rezultatul unor manevre comuniste de tip fesenist, dictatorial și anti-național.

Lucrările Constituantei, care au început în România sunt o nouă fraudă politică a fesenistilor lui Ilici Iliescu pentrucă această Constituantă nu este reprezentativă, în nici o formă, pentru interesele naționale românești. Numai o coaliție națională, de largă cuprindere va fi capabilă să formeze o Constituantă pentru a lucra în vederea scrierii unui proiect de Constituție.

George BĂLAȘU

DOMNUL ILIESCU FAȚĂ CU...MONARHIA

—Constantin GORAȘ-PUPĂZAN—

Este bine cunoscută intoleranța D-lui Iliescu față de tot ce ar putea să-i clatine scaunul de Președinte, în care s'a instalat prin prefăcătorie, prin minciună și prin înșelătorie, ca țiganul din povestirile populare.

Așa am putut observa teroarea la care au fost supuse partidele politice de opoziție, atât în perioada preelectorală cât și după aceea, când bande de bătăuși securiști au ajuns să agreseze până și pe candidații la președinția statului, iar împotriva tineretului protestatar s'a recurs la acte de barbarie de neimaginat, mergând până la omoruri în văzul lumii.

Aceeași reacție brutală am putut-o observa și atunci când Regele Mihai a încercat să facă o vizită în țară, la mormântul familiei, cu prilejul **sărbătorilor** de Crăciun. Nu mai puțin de 45 polițiști înarmați, după cum arăta Televiziunea Franceză, i-au barat drumul cu camioane, la orele 11 noaptea, l-au legitimat ca pe orice infractor de drept comun și l-au readus sub escortă la aeroport, împreună cu familia, unde l-au îmbarcat într'un avion militar, la ora 5 dimineața și l-au "expediat" înapoi în Elveția.

Desigur era de așteptat ca prezența Regelui în țară să fie privită cu ostilitate **de către actuala conducere a** Statului, dar această ostilitate s'ar fi putut manifesta și într'o altă formă dacă scopul ar fi fost ca "interesele Republicii" să nu fie afectate. Ceea ce s'a întâmplat însă, dovedește că a fost vorba de o furie care a întunecat **mintea D-lui Iliescu.** Pentrucă, oricum, un rege nu e un om de rând, iar o **asemenea măsură nesăbuită** a adus încă o contribuție la scăderea prestigiului țării noastre în lume. Guvernul **dela București, care și-a** dat seama de proporțiile unei asemenea gafe **politice,** demnă de țările Africii, a încercat să spele, cât de cât, această rușine și, în cadrul unei ședințe **speciale,** a redat Regelui Mihai, cetățenia română, care îi dă dreptul să vină în țară "când vrea și de câte ori vrea".

După cum informează Agenția France-Presse, ședința guvernului a fost "**epuizantă**", ceea ce dovedește că, după aproape 3 săptămâni, încă nu-i trecuseră furiile, D-lui Președinte.

Această spaimă a D-lui Iliescu este explicabilă, dacă ținem seama că, de fapt, "tăria" sa, în prezent, se bazează exclusiv pe "lipsa unui înlocuitor valabil", cum justifică, în special, FSN-iștii. Si în adevăr, cei doi contracandidați la președinție au făcut (și continuă să facă) o figură lamentabilă-unul din nepricepere și altul din oportunism josnic - și deci nu mai prezintă nici un pericol, iar alții nu se arată, pentrucă nu găsesc că e oportun să se angajeze în viața politică de junglă care caracterizează astăzi țara noastră.

In același timp însă, Regele vine de pe alte poziții. Monarhia constituțională se pare că prinde tot mai mult teren **în România, iar pentru o** asemenea eventualitate, armele obișnuite ale D-lui Iliescu: denigrarea, minciuna, "minerii" etc., nu îi mai sunt de nici un folos. Pentrucă Regalitatea nu e o persoană, ci o idee și încă o idee care, nu numai că a fost **întotdeauna** scumpă poporului român dar se și potrivește momentului. O monarhie constituțională, în primul rând, ar pune capăt dezmățului moral și abuzului din viața politică **întreținute cu grijă de** către Dl. Iliescu, ar facilita ridicarea de noi cadre politice și economice sănătoase și dornice de a se angaja într'o muncă serioasă în interesul poporului, ar crea condițiile pentru instaurarea unui Stat de Drept în țara noastră și mai ales, ar constitui un pas important înainte, pentru recâștigarea credibilității față de țările Apusului, de ajutorul cărora România are atâta nevoie.

In fața unui asemenea adversar, Dl. Iliescu își dă bine seama că, în fapt, este singurul vizat, întrucât Monarhia este incompatibilă doar cu funcția de președinte de republică, în timp ce, cu un șef de guvern se **poate** găsi **oricând un modus vivendi.**

Oricum, Monarhia poate **constitui** un real pericol **pentru Dl. Iliescu, iar starea** de teamă care se pare că-l stăpânește, la acest gând, nu face decât să-i grăbească sfârșitul, confirmând zicala Românului: "De ce ți-e teamă nu scapi".

CĂTRE REDACȚIE

*BLACKSBURG, USA - Ca toată lumea și eu sunt foarte dezamăgit de desfășurarea evenimentelor din țara noastră după Revoluție. Comuniștii deghizați au reușit să amăgească un popor dezorientat, aruncând câteva ciolane înainte de alegeri și profitând de atâția ani de sângeroasă dictatură. Probabil că și miopia politică și ambițiile personale exagerate manifestate de unii lideri ai opoziției democratice au jucat un rol important în succesul gunoiului uman comunist instalat la putere după Revoluție(Iliescu, Roman, Brucan, etc.) Au luat puterea ușor dar o vor pierde repede.

Este evident că e nevoie de o conducere cu autoritate morală ca să scoată țara la liman. Pe lângă faptul că nu au autoritate morală, lucru dovedit de trecutul lor și de prezent (folosirea minerilor, minciună, șovăieli, reveniri si rereveniri asupra deciziilor), nu au nici competența tehnică, lucru dovedit de rezultatele obținute sub conducerea indivizilor din aceeași clasă ca și ei. După părerea mea, refacerea economică nu poate fi realizată decât după o completă curățire morală. Schimbarea de atitudine este prima cerință a succesului. Ea nu se poate face cu foști secretari de partid la conducerea României libere. Cred că toți cei murdăriți în vechiul regim trebue aruncați din toate funcțiile de conducere. Toți, fără excepție. Curățirea trebue să fie generală. Nu va fi o lipsă de oameni capabili, de fapt ei și-au dovedit competența în cei 45 de ani de guvernare comunistă. Sunt destui oameni competenți și nepătați ca să asigure o conducere eficientă și onestă chiar din acest moment. Eu am încredere în viitorul României în ciuda greutăților prezentului. Sunt convins că evoluția evenimentelor va dezmetici amețitul popor și se va porni decis pe o cale onestă și democratică, spre refacere după înlăturarea reziduului mocirlos al FSN.

Vă doresc multă sănătate,

Ionel M. SPINU

*BUCURESTI, ROMANIA - Vă rugăm frumos și respectuos, întrucât auzim tot mai des de el, și când e în țară și când nu e, să ne spuneți și nouă: cine este Dl. Silviu Brucan? Unde s'a născut? Al cui e? Si ce vrea omul acesta care vorbește într'una în numele poporului român? Stim cine e (ex)regele Mihai I. Am știut și cine era Nicolae Ceausescu de Scornicești peste Olt. Dar, acum ce se întâmplă? E o chestiune de bun simț. Despre toți știm cine sunt, cine au fost (în ultimii 50 de ani), numai despre omul acesta cu creierul cenușiu și fața (bănuim) roșcată, bine hrănit, nu știe nimeni o iotă! Unii clevetesc pe la colțuri, alții spun prin stații de tramvai, că e... pădurar din Pădurea cea stufoasă pe unde se pitulă la vreme de restriște, toate tainele neamului românesc. Ba, am auzit o voce la telefon, că e copil de CFR-ist ilegalist, el însuși acar din '42 până hăt după război, când dirija trenurile și călătorii, smucind de-un fanion roșu pe la fosta "Casă a Scînteii" (nu știm cum se traduce asta în limba rusă, dânsul s'ar putea să știe că, de, se mai aude în plus că e și poliglot exact din acea vreme de groază, de pe când poeții gângureau 7 limbi și rusește). Câțiva se jură pe Sfânta Cruce, pe care a fost răstignit un fiu al regelui David, că omul nostru e miner de meserie, deoarece l-au văzut cu ochii lor când a așteptat el minerii, în gară, prima oară... Hm! Ca'n filme! Hoțul de regizor cu un păcat și scenaristul nu se știe!

Cine-o fi, în definitiv, omul acesta providențial, care vrea, dovedește cu totdinadinsul și chiar strop-șește până la "împroașcă" atâta bine - democratic pe nefericita Românie? Cine?

Se zice că dai în el ca'n taur și nu sângerează de fel!

ORESTE
Om din București

*SUCEAVA, ROMANIA - Am primit ziarul Dvs. din luna Aprilie 1990 și în continuare, fiind abonat de fiul meu din Statele Unite. Eu nu mă pot abona deoarece abonamentul ar însemna pensia mea pe un an, iar "leul" nostru nu e "Leu" ci o javră necăjită și urgisită, fără valoare. Articolele din ziar sunt un balsam peste rănile sângerânde încă, făcute de comunism

Cu stima,

I.C.

ABONAȚI-VĂ

LA ZIARUL "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Abonamentele și reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:

- Din Canada și U.S.A., se pot trimite "Cec Poștal" (Money Order) sau "Cec Personal."
- Din Europa și alte Continente, prin "Mandat Poștal" sau "Cec Internațional" pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC, Box 4217, Station D,
Hamilton, Ontario, Canada L8V 4L6

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIȚI-VĂ ABONAMENTUL

ULTIMILE ZVÂRCOLIRI ALE COMUNISMULUI MURIBUND

George BĂLTEAN

Incercarea lui **Gorbaciov** de a introduce reforme economice, cunoscute sub **denumirea de "perestroica", în scopul îmbunătățirii socialismului, s'a soldat cu** un lamentabil eșec. Acest eșec era așteptat deoarece **se știa că socialismul nu** poate fi îmbunătățit. Reformatori ai socialismului au mai existat, deși mai timid, iar ei au ajuns la același rezultat. **Socialismul** nu poate exista decât așa **precum** îl cunoaștem: calea cea mai sigură de distrugere a unei țări. De aci, concluzia firească: cine vrea să evite distrugerea țării trebue să evite socialismul, iar acolo unde socialismul a fost impus prin forța militară, trebue lichidat pe orice cale.

Bazat pe experiența predecesorilor săi și fiind un gânditor mai profund și un politician mai curajos, **Gorbaciov** a inițiat și însoțitoarea inevitabilă a **"perestroicăi"** și **anume** "glasnost", o deschidere, o liberalizare a societății, o oarecare democratizare. El a și declarat, șiret: "Noi avem nevoie de **democrație**, ca de aerul pe care-l respirăm".

Perestroica și glasnost au format cele două părți constitutive ale programului de schimbări al lui Gorbaciov. Dela început însă s'a știut că cele două laturi ale acestui program vor **funcționa ca o căruță cu** doi cai, din care unul "glasnost" trage înainte, iar altul "perestroica", trage înapoi. In vreme ce pentru funcționarea liberalizării nu a fost nevoie de nici un efort căci oamenii și naționalitățile și-au luat singure libertatea de a vorbi, a scrie, manifesta și **acționa** în **vederea obținerii libertății** meritate, perestroica nu a putut să **funcționeze** și a produs haos economic și o mizerie mai accentuată decât **înainte.** Pseudomăsurile economice, fără lichidarea radicală a socialismului, nu au mișcat nimic pozitiv. Teama că se va naște o disproporție între funcționarea celor două laturi, **disproporție** pe care nomenclatura și armata nu o vor accepta, se adeverește, și de aci, urmarea: dacă nu funcționează una, perestroica, îmbunătățirea **socialismului, să fie stopată** și lichidată și cealaltă, glasnost, liberalizarea, căci liberalizarea politică, în condițiile înrăutățirii economice, înseamnă pericol de moarte pentru comunism.

Trecerea la lichidarea liberalizării s'a făcut brutal, tipic ruso-comunist, prin intervenția militară **contra Tărilor Baltice și** reintroducerea cenzurii în presă. La ora când scriu acest articol (22.1.91), **Gorbaciov** pare să fie o marionetă a generalilor, iar dictatura, de care avertiza **Sevardnadze,** se profilează. O serie de prieteni de ai lui **Gorbaciov**, inițiatori sinceri **ai reformelor economice din** URSS, l-au părăsit și iau atitudine contrá lui. Manifestațiile poporului contra lui **Gorbaciov** sunt zilnice. Poporul vrea lichidarea socialismului.

Acum la Kremlin nu **există nici un concept clar.** Nomenclatura și generalii vor întoarcerea la comunismul în care au trăit, dar cum? Căci în URSS o parte din economie nu funcționează deloc, iar **cealaltă parte funcționează** haotic. Nici măcar drumul înapoi nu mai este cunoscut.

Intoarcerea înseamnă sistarea ajutorului economic din Vest și creșterea vertiginoasă a prăpastiei dintre URSS și Vest, în condițiile dezvoltării în ritm alert a științei și tehnicii occidentale. Aceasta **înseamnă** o acceptare conștientă a distrugerii **URSS, a propriei distrugeri,** prin forțele existente însăși **în organismul comunismului, forțe, pe care Gorbaciov le-a cunoscut șipe care el voia să le înlăture fără a** înlătura esența comunistă. Desigur că acum se nasc multe întrebări legate de **manifestarea naționalităților, de manifestarea cuvântului vorbit și scris, de** manifestările de stradă, de relațiile internaționale, de **misiunea tineretului etc.**

Uniunea Sovietică și prin ea, comunismul, se găsește la o mare răscruce, la răscrucea fatală, căci indiferent ce va urma ca organizare și politică, se ajunge la sfârșitul firesc al antiumanului, antinaturalului sistem comunist, anacronic, clădit pe teroare și **înfometare,** pe minciună, înșelătorie și crimă. Un asemenea sistem nu mai poate rezista astăzi mult timp, căci condițiile sunt cu totul altele decât cele dela 1917. Intervențiile militare sunt doar o zvârcolire disperată a celui care își vede groapa. Moartea poate fi doar amânată, dar evitată, nu.

Dela 1 Ianuarie a.c. rubla a fost înlăturată în Estul **Europei,** ca modalitate de plată, ea fiind înlocuită de dolar . In Februarie a fost lichidat oficial CAER-ul **înființat în 1949 și s'a creat** organizația pentru schimburi internaționale bazate pe relațiile de piață. Uniunea **Sovietică** a trebuit să-și reducă livrările de petrol, gaz și materii prime către fostele state satelit (inclusiv, pentru statul încă satelit, România), iar livrările se achită doar în valută liber convertibilă și la prețurile pieții internaționale.

Uniunea Sovietică nu mai acceptă produsele de proastă calitate din aceste state, căci, dacă, oricum le plătește în dolari, atunci mai bine le cumpără din Vest. Unele țări din Est au introdus taxe vamale, care înainte nu existau între țările "frățești". Comerțul cu URSS, care era de circa 60 la sută în Est, s'a redus rapid, foștii sateliți fac comerț cu Vestul. Pe **deasupra** tuturor, dar mai ales în URSS, tronează foamea și haosul, iar în cazul în care Moscova continuă reprimarea mișcărilor de eliberare, Vestul va impune drastice măsuri economice și politice contra URSS, și în primul rând, se vor stopa toate ajutoarele care deja au fost pregătite **și sunt în plină desfășurare. La întrunirea lor din Ianuarie a.c. "cei șapte mari" au și discutat măsurile de sancționare a** URSS, care **se vor impune.**

In situația dezastruoasă din Estul **Europei,** România se găsește la mijloc. In **vreme ce Ungaria,** Cehoslovacia și Polonia se orientează radical și deschis spre Vest, rupându-se de URSS, în vreme ce aceste trei țări cimentează alianța **economică,** politică, și militară dintre ele, România se izolează mai rău decât în timpul lui Ceaușescu și se subordonează categoric URSS. **România** vinde pe nimic mâncarea poporului român Rùșilor și în schimb cumpără pe datorie în dolari mâncare din Vest. Politica guvernului dela București este politică de săpare a gropii pe **fundul** prăpastiei. Dacă poporul nu împinge guvernul Iliescu-FSN în groapă, va fi împins el. Iar de acolo nimeni nu-l mai scoate.

George BĂLTEAN

PLURIPARTIDISMUL ÎN MIZERIILE LUI

Urmare din pag. 1

tidismul să fie ceva mai mult de formă, cât mai lipsit de putere și de eficiență. Un lucru care în efect - ca excepție la regulă - întărește vrerea politică **fesenistă:** la vremuri noi, oameni vechi.

E greu de înțeles cum această vrere a putut ajunge cu **mafiotismul** ei la ceva incredibil. Ce vreau să spun este: că aversiunea contra partidului comunist a fost transferată în contra partidelor **istorice** până la punctul că mai bine neocomunism fesenist decât ele. In cadrul acestui complex psihic, s'a ajuns la o stare de neîncredere în **partidele politice.**

Dar, totodată, nu mai puțin, neîncrederea în partide se datorește și unor cauze legate de ele. Din cauza unei sărăcii de lideri, din cauza candidaturii unor candidați care în loc să atragă încredere și **popularitate** au stârnit antipatie. In plus și din alte cauze tot **negative. Si așa handicapate de neputința de a urni** lucrurile pe calea cea bună,nu este deloc de mirare că partidele n'au putut ajunge la o stare de impunere cu care să poată ține piept manipulărilor **feseniste** concentrate asupra lor cu invective dezinformative ca: ba că ele vor să vândă țara, ba că vor s'o cumpere, ba alte **asemănătoare** demagogii. Toate făcute cu scopul **ca lumea să nu mai înțeleagă nimic și să se creeze o at**mosferă în care partidele să apară ca ceva de ce trebue să te ferești. In **chipul** acesta s'a ajuns, după cum spune Ana Blandiana, la situația că "partidele au fost satanizate". Ele mai fiind, în realitate, și slabe, se aderă puțin la ele.

Trist dar adevărat, s'a încropit o mentalitate care mai mult sau mai puțin vede ceva rușinos în apartenența la un partid existent. Numai așa se poate explica, de ce cei care vor să câștige credibilitate în fața adunărilor sau manifestațiilor cetățenești își încep, de obicei, vorbirile cu introducerea asigurativă că ei nu sunt înscriși în nici un partid.

Si, totuși, lucru interesant. Dacă pe de o parte nu prea există interes pentru partide care lasă prea mult de dorit în privința impunerii, pe de altă parte se vede cum crește interesul de adeziune și înscriere la **formațiunile naționale** (asociații, ligi și grupări) care poartă în pieți publice bătălia de dezrobire a țării de neocomunism. In chip indiscutabil și partidele au în **programul lor libertate, democrație, adevăr, piață liberă și Stat de Drept.** Numai că **altcineva,** nepartinic, trebue să lupte viguros pentru acestea. Acest altcineva e la bază, tineretul român.

Pluripartidismul din țară ar trebui să-și dea seama că el se află în ceasul al 11-lea, fiindcă în 1992, exceptând neprevăzutul, vor fi iarăși alegeri. Un timp relativ scurt pentru ieșirea din mizerii, pentru refacere și transpunere în respect. Fără de vigoare nu se poate ajunge la o victorie a democrației asupra neocomunismului **fesenist.** In chip clar, un bloc de unitate democrată în alegeri ar fi cel mai bun drum de luat. Căci pentru FSN nimic nu **poate** fi mai **amenințător** decât o opoziție unită într'un bloc.

Eugen BÂRSAN

ADOLPHINA HITLER EROINA SOVIETICĂ

Ințelegem repulsia lumii față de Hitler, și în special a Evreilor, dar nu înțelegem de ce Moscova să fie supărată pe Führer, eroul care i-a lățit hotarele la fel ca și Petru cel Mare.

Impăratul Petru, învingându-l pe Carol al XII-lea al Suediei, a deschis "Fereastra către Nord", clădind Sf. Petrograd (Leningrad) iar mai târziu, în războiul cu Turcii, a deschis o altă fereastră către Sud, ajungând la Marea Neagră.

Petru a dorit ca **Civilizația** Apusului să curgă către Răsărit.

Hitler, cu ajutorul nevinovat al Aliaților, a schimbat albia civilizației europene. Comunismul a început să curgă dela Răsărit către Apus, împotmolind în drum culturi, tradiții și credințe.

Dezastrul abătut asupra **Europei** se datorește escapadei matrimoniale a unei **Mirese cu mustăcioară mică, Adolphina** Hitler, și a unui Mire cu mustața groasă, "Gospodin-Tătuc-Stalin".

A fost o împreunare de s'a dus vestea'n lume, iar la ospăț, lângă mire și mireasă, ședeau nașii (Godfathers) **Ribbentrop și Molotov, care fixaseră darurile pentru 1000 de ani de căsnicie.**

Stalin a oferit Adolphinei o jumătate din Polonia și-a consimțit ca oriunde mustața mică își agățase chiloții: Austria, Sudeții, Lorena, etc. să rămână Miresei; iar Mireasa, după ce-a jurat Tătucului că nu se culcă în pat cu altul, i-a oferit restul din Polonia, Tările **Baltice, o parte din Finlanda plus trup,** din trupul țării noastre: Basarabia, o jumătate de Bucovina și-o ciupeală din Moldova.

Măritișul dela Berlin s'a terminat rapid și cu bombe în cap.

Sentința de divorț, dată după război de Curtea Supremă a Aliaților, a decis ca darurile de nuntă, oferite de mireasa cu "mustăcioară mică", să rămână zestre permanentă a Mirelui cu "mustață groasă"; iar pentru pacea--tot pentru 1000 de ani--a popoarelor, Mirele a fost adoptat ca "Jovialul Unchiu Joe" și-a primit pașaport de plimbare cu tancurile pân' la Berlin ca să învețe pe "eliberați" cum să traducă "Davai ceas".

Ivan, după colectarea până la secetă a ceasurilor, văzând că arde benzina umblând de pomană după "davai", a dat voie surorilor socialiste să-și întindă strachina ca s'o umple cu mâncare monștrii capitaliști; iar el și-a întins gamela pentru a-și hrăni KGB-iștii ce țin ordinea în Tările Baltice, Basarabia, etc.

Apărătorii libertăților își amintesc de darurile de nuntă printr'o carte poștală **trimisă Kremlinului cu ocazia zilei de naștere a "Drepturilor Omului".**

Intre timp Dl. Gorbaciov își plimbă, fără frâne, diviziile motorizate prin țările primite ca zestre dela mireasa cu mustăcioară mică și te face nazist dacă-i spui că nu-ți place borșul.

Atragem atenția deținătorului Premiului de Pace Nobel, că nu-i prea nobil să dai uitării pe cel care a dăruit Moscovei patru republici: trei Tări Baltice și Republica Moldovenească.

Așteptăm ca Președintele Gorbaciov să așeze pe piedestal, alături de Petru cel Mare, și pe celălalt înlărgitor al hotarelor:

Adolph Hitler!

(Notă: Dacă ne reamintiți de milioanele de Ruși uciși în război de Hitler, vă reamintim de milioanele de Ruși uciși, în timp de pace, de Stalin.)

Stroe MOLDOVANU

București — Piața Revoluției

Feriţi-vă de cei ce ştiu să reziste!

—Valeriu C. NEŞTIAN—

Este criteriul etic incompatibil cu lupta împotriva comunismului? Trebue ocolit, obturat, neluat în seamă, întrucât poate deveni factor de confuzie şi "destabilizare", tulburând judecata "rece"? Dar e activitatea politică în afara moralei?

Nu sunt întrebări noi. Stim că li s'a răspuns: niciodată definitiv şi totdeauna altfel. Se schimbă replicile, nu interogările. Cum să fie vechi întrebări pe care le simţim ale noastre, pe care le trăim şi care ne trăiesc? Si, apoi, interogaţiile dinamizează spiritul, în vreme ce răspunsurile îl adorm. Din neagra dictatură comunistă s'a ieşit prin întrebări. Dovadă clară, incontestabilă, - Revoluţia din Decembrie 1989. Chiar dacă nu s'au pus toate întrebările; chiar dacă unele, destule, au fost abia schiţate.

Bună - ba şi minunată - este desigur societatea în care domnesc, ca legi de conduită, onoarea, tăcerea, munca, disciplina, cinstea, educaţia naţională şi creştină, ajutorul reciproc. Totul, însă, începe dela eul fiecăruia, dela mine. Dacă forţa pe care o dezvolt transformă latenţe morale şi intelectuale în calităţi sociale reale; dacă acţiunea mea fecundează, se consumă creator, cu inspiraţie şi orizont, aducând în jur spiritul libertăţii, al democraţiei şi al demnităţii; dacă ea însufleţeşte şi galvanizează, ca rezultat al unei combustii lăuntrice sincere; atunci biruinţa este iminentă (în sens creştin, biruinţă înseamnă şi crucificare cu Iisus).

Dar la fel de adevărat e că pe cât de delicate, pe atât de presante sunt astăzi, la noi, relaţiile interpersonale. Atitudinea noastră faţă de semeni? Conştiinţelor nu li se pot croi uniforme, nu li se pot atribui embleme identice. Atunci? Inţelegere şi principialitate (n'am scris toleranţă!) când e vorba de slăbiciuni, naivităţi politice şi vanităţi de-o clipă ce ţin de omeneasca-ne condiţie: "Esenţa lumânării, zice Saint-Exupery, nu este ceara care se topeşte şi pătează, ci lumina." Pe de altă parte, neîngăduială, intransigenţă, eventual acţiune modelatoare, corijabilă, atunci când aproapele nostru părăseşte făgaşul normalităţii; când exagerează şi abuzează; când luptă pentru puterea neocomunistă: când se lasă pradă oportunismelor, atitudinilor cameleonice, împăciuirii dintre călău şi victime; când, scurt spus, contravine firii lucrurilor şi destinului istoric al neamului. Nu patriotism nostalgic, comemorativ, lăcrămos, ci unul profetic, constructiv, de tipul celui care vede înainte un viitor limpede şi încurajator: "Trecutul nu contează, dacă prezentul nu-l deţii şi viitorul nu-l cucereşti!" Un patriotism cu o conştiinţă riguroasă a limitelor, singurul capabil a deveni un instrument de perfecţionare a naţiunii.

In preajma acestui sentiment naţional atât de grav apar, acuma, lătrători, demagogi, care se epuizează vorbind despre şi care nu sunt niciodată înăuntrul fenomenului. Si este o impietate ca după ce cunoşti părerile, credinţele unor eroi şi martiri, pe care dacă nu le poţi înţelege ai datoria de a le respecta, să încerci a-ţi altoi pe mormintele lor opiniile tale, ştiind bine că ei nu mai pot vorbi, pentru a-ţi răspunde, şi nici nu se mai pot scula, pentru a-ţi cârpi două palme... Faţă de unii ca aceştia- nici o concesie, nici un compromis.

Decomunizarea ţării nu se poate exercita în condiţiile unei demisii etice sau ale unei crize de autoritate decât ca o simplă parodie. Neîndoios, autoritatea şi-o crează fiecare ins prin activitatea şi conduita sa. Dar ea se cuvine a fi mereu şi mereu susţinută, stimulată. Căci nu e un fenomen rarisim - dacă voim a mărturisi curat - că tocmai cei ce deţin în prezent diverse funcţii şi demnităţi nu acordă "subalternilor" lor acel necesar plus de încredere, de prestigiu, de libertate de acţiune în peperimetrul competenţelor; măcar cât are un pilot de linie, un medic chirurg sau un artist plastic.

Inăuntrul portretului naţional românesc actual, vechiul adagiu al lui Spinoza "Fiecare are atâta dreptate câtă putere deţine" a fost resurecţionat. In locul mult aşteptatei demonstraţii valorice se insinuează jalnica demonstraţie de forţă, cu repercursiuni negative asupra evoluţiei vieţii social-economice şi culturale. Astfel, folosirea climatului democratic în mod unilateral duce, din nefericire, la un fenomen nenormal, pe care l-am putea numi (calchiind terminologia criticii literare) alergia la critică, la cea dreaptă, "nepărtinitoare", cum o definea M. Kogălniceanu, constructivă şi de bună credinţă. A nu accepta discuţia, fie ea şi în contradictoriu, echivalează cu a-i renega statutul de individ civilizat, indiferent de motivaţiile pe care le oferi. A te face că nu auzi părerile celor din jur, a le sfida, trădează o poziţie iresponsabilă, de autocondamnare, deoarece viaţa unei comunităţi e prin excelenţă un mediu al comunicării. Un dialog între "surzi" interzice nu numai comentariul, ci însăşi activitatea.

Cum "adevărata superioritate este aceea a valorilor morale" (Ernest Bernea) şi cum "iubirea e un instrument mistic de cunoaştere" (Nae Ionescu), în contra tuturor asupritorilor, uneltirilor şi loviturilor neobolşevismului ateu se poate riposta prin acea rezistenţă spirituală temeluită pe dragoste şi sacrificiu, capabilă să-l desfacă pe om de abjectul materialism al momentului postrevoluţionar şi să-l dezghioace de potenţaţii epocii actuale. Inarmarea morală - prin iubire - nu poate aduce nici tiranie, nici impilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sângeroasă, nici războire socială. Ea nu poate însemna conflict, ci pace în suflete, în societate şi în lume. Dar o pace bazată pe libertate, dreptate, adevăr. Puţini îşi dau seama cât de tare se tem (neo) comuniştii de cei care ştiu să reziste momelilor, ispitelor, ameninţărilor şi defăimărilor. In ciuda aparenţelor.

S'a prăbuşit o lume. O alta îşi face loc. Pentrucă izvorăşte din jertfa miilor de morţi căzuţi în slujba neamului; pentrucă marele vinovat a fost înlăturat din calea destinului românesc; pentrucă Providenţa a rupt lanţurile tiraniei; de aceea, la ultimele zvârcoliri ale hidrei roşii - indiferent de denumire şi persoane -, răspunsul eficace poate veni printr'o revigorare morală la toate nivelele vieţii spirituale şi intelectuale; în cuprinsul căreia păstrarea tradiţiei şi transplantarea patriotismului real în suflete tari şi braţe vânjoase devine o primă urgenţă.

Aceasta presupune să avem iarăşi ca locaş de adunare şi trăire sufletească, -biserica; ca altar de reculegere şi îmbărbătare - pădurea; ca pildă de tărie şi neclintire - muntele; ca ţintă finală - patria!

DEMAGOGIA ETICĂ

Urmare din pag. 1

creştină de a iubi chiar şi pe cel păcătos (fără a-i iubi însă şi păcatul) şi a-l iubi pe păcătos cu păcatul său (sau fărădelegea sa) cu tot, este o mare distanţă. Aici văd alunecarea de sens în discursul Dvs. şi sursa confuziei pe care aţi vrut să o creaţi cu bună ştiinţă, pentru a trage un profit politic de pe urma ei. Numai că, vorbind despre iubire în aceste condiţii, nici Dvs. nu vă plasaţi în acea stare de libertate interioară, de disponibilitate dezinteresată, fără de care nici un act nu poate fi socotit moral.

Să iubim... dar oare actele Dvs. politice izvorăsc din iubire? De un an nu facem altceva decât să suportăm dovezile acestei înfricoşătoare "iubiri".

Mă întreb dacă în numele iubirii a fost şi este manipulată populaţia prin TVR liberă, luându-i-se dreptul la informare şi adevăr! Dacă în numele iubirii Frontul Salvării Naţionale nu şi-a respectat programul anunţat la 22 Decembrie 1989, unde se prezenta ca o putere de tranziţie care va organiza alegeri libere, va asigura pluralismul, separarea puterilor, drepturile omului şi nu va deveni partid politic? In numele iubirii, D-le Prim-ministru, duceţi o politică de diversiune, semănând dezbinare şi ură în societate? In numele iubirii aţi consimţit la aducerea aşa-zişilor mineri, provocând zeci de arestări ilegale, încălcând drepturile cetăţeanului? In numele iubirii i-aţi promovat pe cei ce au tras în popor de patruzeci şi trei de ani încoace? La TVR aţi afirmat că vă simţiţi iubit, este încă o sfidare lansată bunului simţ: sau aţi uitat poate că tocmai la acea oră o sută cincizeci de mii de studenţi erau în grevă şi vă cereau demisia? Ca fost cadru didactic m'aş fi simţit jenat. In numele iubirii aţi instigat la 1 Decembrie, la Alba Iulia, nişte grupări aduse dinadins să tulbure comemorarea acestei mari sărbători, cu care biserica greco-catolică sau partidul naţional-ţărănesc au o legătură mai strânsă decât D-voastră şi unde aţi respins manifestarea de loialitate a UDMR-ului? In numele iubirii aţi înfierat Timişoara, oraşul martir, pângărindu-i memoria? In numele iubirii l-aţi expulzat pe Majestatea Sa Regele Mihai, cetăţean român de drept, personalitate cu merite istorice recunoscute, care, după patruzeci şi trei de ani de exil, a venit să-şi revadă pământul natal şi mormintele strămoşeşti? In numele iubirii îndatoraţi ţara doar pentru a subvenţiona falimentul economic, eşecul social, în unicul scop de a vă menţine la putere, fără pic de milă faţă de cei ce vor avea de plătit aceste datorii? De atâta iubire poate, fug tinerii din ţară, ca de ceva necurat. In Ianuarie trecut reveneau plini de speranţă şi nu mai doreau să plece. Ce s'a întâmplat?

Un guvern care nu dă încredere şi speranţă înseamnă că a ajuns - vă citez din nou - la acel punct mort la care se impune să demisioneze. Criza actualei puteri se datorează, în primul rând , lipsei de transparenţă, de adevăr şi loialitate pe care le practică. Aţi pierdut autoritatea morală, D-le Prim-ministru, şi numai prestigiul moral poate legitima o echipă conducătoare. Alegerile au fost doar începutul unui drum. Dacă aţi avea puţină iubire faţă de ţară, nu i-aţi mai periclita existenţa, acum când puterea a ajuns la acest punct mort. Aţi ceda puterea altora, mai inocenţi, care să nu se teamă nici de adevăr, nici de libertatea oamenilor şi care se vor folosi de putere pentru a fi de folos societăţii, şi nu pentru a se menţine doar la putere, cu orice preţ.

Doina CORNEA

"România Liberă"

OCULTA ŞTIINŢELOR POLITICE

—Ovidiu VASILESCU—

Intr'o majoritate convârşitoare, naţiunile trăiesc hrănindu-se cu visuri grandioase dar, cu realizări modeste nesatisfăcătoare. Aceasta, nu datorită faptului că cele mai multe dintre ele îşi propun proiecte supradimensionate care, le depăşesc posibilităţile morale, ori materiale, ci, datorită unui fenomen subtil şi complex, rece şi neînduràtor, mereu la datorie, ''oculta ştiinţelor politice'', Această nocivă şi tenebruoasă activitate, ordinul tăinuit în umbră, scapă puterii noastre de informare, dar ea nu scapă inţelegerii multora dintre noi.

Vorbind ceva mai deschis, este vorba de un grup restrâns de aşa zişi ''iniţiaţi'' care, pun în perspectivă, uneori mai îndepărtată, planurile de dezvoltare, de stagnare, ori de distrugere a unei naţiuni. Distrugerea nu înseamnă neapărat, lichidarea naţiunii respective, în mod fizic, deşi, istoria consemnează şi astfel de exemple. Este de ajuns să smulgi unei naţiuni doar câteva din atributele ei cele mai importante, să i le anihilezi cumva, şi ea va exista ca o gloată incapabilă de orice convingere serioasă,adică, exact ce se plănuise să i se întâmple.

Cei care sunt cât de cât, familiarizaţi cu panoramicul politic, cunosc destule exemple care, să susţină teza noastră, aşadar, ne mai fiind nevoie să le numim.

Există, aşa cum spuneam şi altă dată, un destin al fiecărei naţiuni, aşa cum există un destin al fiecărui individ. Greşeala pe care o comit mulţi dintre noi, este, că ei cred într'un destin al naţiunii lor, lăsat de Dumnezeu care, a spus, pur şi simplu: ''Acesta este drumul vostru. Mergeţi pe el şi veţi ajunge la capul bunei speranţe''!!!

Destinul unei naţiuni este chintesenţa gândirii şi aspiraţiilor ei, este rodul calităţilor ei excepţionale, adică, acel cumul minunat, numit Ethosul neamului respectiv. Acesta şi numai acesta, va aşeza naţiunea respectivă pe făgaşul existenţei sale unice, care de fapt va fi conduita sa în cadrul civilizaţiei.

Tocmai această delicată traiectorie, a celor mai multe dintre naţiuni, este schimbată, ori ''redirecţionată'', după bunul plac şi interesele celor care, urzesc din umbră, cât de minore şi puţine vor fi drepturile noastre şi cât de departe vor merge ei cu îndatoririle noastre.

In scopul acesta ei, vor creea legi de conduită, internă şi internaţională. Ei vor creea organisme internaţionale care, nu vor fi decât curţile de judecată, a naţiunilor ţinute sub lupă. Aceste organisme, vor fi mijloace de propagandă sterilă şi mincinoasă, urmărind în fapt, doar destabilizarea multor naţiuni.

Intr'un mod insiduos, uneori prin ameninţări directe, statele, a căror soartă a fost deja hotărîtă de către ''eminenţele'' din culisele politice, vor accepta să fie folosite doar ca număr de voturi favorabile ''intialilor''.

Fapte mai vechi, dar mai ales mai noi, vin să sprijine teoria noastră.

Am văzut cu toţii, cu câtă uşurinţă s'au introdus rezoluţii după rezoluţii, în consiliul de securitate?! al Naţiunilor Unite, toate la cererea insistentă a Statelor Unite, prin care să condamne invazia Kuweitului, de către Iraq. Nimic rău cu asta! Agresorul trebue privit ca agresor şi tratat ca atare, indiferent care sunt motivele agresiunii sale!

In cadrul aceluiaşi organism însă, se încearcă cu disperare, de foarte mult timp, introducerea unei rezoluţii care, nu să condamne Israelul, pentru modul în care tratează populaţia din teritoriile ocupate prin forţă, ci să acorde ceva mai multă asistenţă, acelei populaţii nenorocite şi să propună a conferinţă internaţională care să ducă la soluţionarea litigiului din zonă. Incercarea, a fost stopată sistematic de Statele Unite, prin tot felul de manevre şi intervenţii machiavelice, iar atunci când se părea că o astfel de rezoluţie ar avea ceva sorţi de izbândă, Statele Unite, ameninţau cu veto!

In sfârşit, după o nouă deportare a unor lideri palestinieni, de către autorităţile israelite, Statele Unite au hotărît să lase o asemenea rezoluţie să fie introdusă. Iniţiatorii rezoluţiei, sunt de data asta, Cuba, Yemen, Columbia şi Malaezia. Rezoluţia lor a fost acceptată in unanimitate dar, cu text impus de Statele Unite!

Unele din statele care au introdus rezoluţia, sunt de natură arabă, în timp ce guvernele altor ţări arabe, sprijină politica de intervenţie a Statelor Unite în golful Persic!! Echitate. Nu?!

La sugestia guvernului american, Fondul Monetar Internaţional, organisme ca Piaţa Comună, precum şi alte bănci particulare, ar trebui să dea năvală şi să ajute masiv Sovietele, cu alimente, tehnologie şi bani lichizi!!

America însăşi (vă rog să-mi iertaţi inadvertenţa), guvernul american, şi-a propus un ajutor masiv în alimente şi bani Sovietelor!! Câtă omenie!! Nu? Dar unde erau aceşti cruciaţi ai ''omeniei'', când la dispoziţia ocultei care-i ţine în frâu, zeci de milioane de oameni, state după state, printre care şi România, de mai bine de cincizeci de ani, au fost şi sunt înfometate sistematic,tocmai de către cei pe care, guvernul american doreşte să-i ajute? Asta da, cinism! Imbrăcat în haine umanitare!

Comunismul, după planul ocultei politice, şi-a făcut datoria! Prin el, o bună parte din lumea creştină, a fost pusă în genunchi! Acum, el poate fi refinanţat, de cei care l-au creat şi crescut şi cu o altă faţadă să continue desăvârşirea operei lor, adică, îngenuncherea a ce a mai rămas în picioare!

Intors recent din Kuweit, ambasadorul S.U.A., unde, să recunoaştem, a ţinut steagul american, la înălţime, într'un mod demn de aplaudat în picioare, deplângea într'o conferinţă de presă, pe cetăţenii Kuweit-ului care, trăiesc fără ţară, risipiţi prin lume. Un punct pozitiv desigur.

Nici unul din predecesorii Domniei-sale însă, nu a plâns zecile de milioane de vieţi nevinovate, aruncate în închisori, în Siberia, Gulaguri şi alte locuri de muncă silnică, unde aveau să sfârşească! Ei n'au plâns pentru hecatombele de morţi nevinovaţi din Răsăritul Europei ! Dece?!

Pentrucă această corozivă instituţie subterană, oculta experimentelor politice, hotărâse să se întâmple aşa!

Un ultim punct de sprijin al teoriei noastre, ni-l furnizează de data aceasta, doamna Margaret Thatcher.

Această femeie simbol care, a dominat viaţa politică a insularilor, aproape 12 ani, avea să calce doar pentru un moment, alăturea cu ''pista de manej'' şi îşi va frânge gâtul, luând prin surprindere, pe cei care literaturizează în spectrul politic. Pentru politicienii versaţi, caii de bătaie ai ocultei, faptul va fi un avertisment, care ei l-au luat ca atare.

Stim cu toţii, despre vehementa opoziţie pe care doamna Thatcher a făcut-o unei părţi din programul Conferinţei dela Bruxelles. Această încercare de ''frânare'', de obstrucţionare a perspectivei ''iniţiaţilor'', i-a fost fatală! Nici nu se terminase bine conferinţa, când acasă, ''intransigentei'' i se pregătea cantonarea. Scurt, neînduplecat, fără menajamente!

Oare să nu fi ştiut doamna Thatcher, cine plănuise această Uniune Europeană şi în ce scop? Dacă da, atunci cu atât mai mult, trufia, ca şi sentimentalismul se plătesc prompt în rigoare cu politica.

Noul prim ministru britanic, se arată mai flexibil cu privire la subiect. Era şi cazul !

In final, părerea noastră, domnilor ''umanitari'' este, că aţi căzut la examenul omeniei! Cu toate acestea, recunoaştem că, din punctul dumneavoastră de vedere, toate acţiunile care vă aparţin, paradoxal, sunt AXIOMATICE!

DE CINE LE ESTE FRICĂ?

—Mihaela MOISIN—

Curând se va împlini un an dela alegerile aşa zise libere, din 20 Mai 1990, şi în România nu s'a schimbat nimic sau aproape nimic, în afară de un cuplu conducător cu altul, o dictatură comunistă cu alta, o sărăcie cu alta, un haos cu alt haos. Un an de greşeli de neiertat unei conduceri, care a ajuns la putere prin fraudă.

Incercând să convingă pe alegători de binele ce-i aşteaptă, Iliescu-Roman-FSN au folosit instrumentele de bază ale comunismului: critică la adresa lui Ceauşescu (iar nu a comunismului) pentru toate distrugerile din România; promisiuni deşarte (vânzarea pielii ursului din pădure); inventarea unui duşman al ţării - legionarii - care vor să ia puterea în România, sau să destabilizeze ţara, sau s'o vândă străinilor etc.

Insăşi câştigarea lor în alegeri într'un procentaj atât de mare este un necaz. Deşi iniţial a fost un triumf, pavoazat de zâmbete largi, trandafiri şi felicitări (ca pe vremea lui Ceauşescu) în cel mai scurt timp, acestea s'au transformat în rânjete, bâte şi vorbire de mahala: golani, vagabonzi. Iar ca gardă personală i-au ales pe ''mineri''. Si-aşa a început necazul; guvernele occidentale (singurele deţinătoare de valută forte) nu au acordat conducătorilor ''aleşi'' încrederea sperată şi nu şi-au aruncat dolarii în investiţii necugetate.

Au dezvelit apoi toate ororile regimului comunist, încercând să le arunce numai în capul lui Ceauşescu. Necazurile rezultate din acest lucru au fost şi pe plan intern şi pe plan extern: pe de o parte cei ce au votat din convingere pentru Iliescu-Roman-FSN au devenit întâi sceptici, apoi neîncrezători ca în final să dorească din suflet schimbarea lor; pe de altă parte au dat la lumină ororile rezultate din obligarea femeilor de a avea un minim de patru copii în condiţiile de mizerie ale ţării, orori ce au atras pentru România expresia de ''Ruşinea unei naţiuni''. Guvernul s'a bucurat de potenţiala pomană a Occidentului acordată copiilor nenorociţi din România, pomană pe care o credeau controlată de guvern şi la care aşteptau şi o lumânare. Nu-i de mirare că marea majoritate a Românilor noi veniţi în Occident, văzând handicapaţii pe stradă, în cărucioare, în locuri publice, se mirau cum de ţările civilizate pot avea atâţia malformaţi. Sunt handicapaţi în toată lumea, dar, cel puţin în Occident ei nu sunt închişi în cuşti, pivniţe, ascunşi în întuneric ca să nu fie văzuţi de lume.

Handicapaţilor în lumea capitalistă, li se acordă de către guverne, precum şi de către biserici, organizaţii de caritate, de către populaţie (bătrâni şi tineri) o atenţie şi o grijă deosebită.

Nivelul de civilizaţie al unei ţări este dat şi de felul în care populaţia se comportă cu copiii, bătrânii, handicapaţii şi animalele - toate categoriile de fiinţe slabe şi neajutorate.

Iar ca rectificare a unei situaţii monstruoase, cei dela conducere, au abrogat legea interzicerii avorturilor, care a dus la o catastrofă şi mai mare: distrugerea în masă a unei generaţii viitoare.

Ar fi putut mai degrabă să pornească o campanie masivă în România, de într'ajutorare a tuturor caselor de copii, spitale, orfelinate, căci suntem convinşi că nu există doctor, asistent medical sau orice bun Român care nu ar fi afectat puţin din timpul lor liber pentru a ajuta la ieşirea din asemenea ruşine naţională. Ar fi făcut chiar şi o bună impresie sutelor de doctori, asistenţi şi voluntari străini care şi-au pus la dispoziţie energiile lor în slujba unor biete fiinţe umane năpăstuite de soartă şi uitate de fraţii lor.

Nu numai că nu au atras întreaga opoziţie într'o acţiune de democratizare, de liberalizare, de privatizare şi nu numai că nu au ajutat privatizarea, dar au îngrădit-o prin aceleaşi legi dictatoriale specifice regimului comunist. Ce a rezultat din aşa zisa liberalizare, a fost creşterea preţurilor de 3-5 ori la toate bunurile şi serviciile publice.

Fiindu-le frică să nu se întărească prea mult opoziţia, în lupta ei pentru democraţie, au înăbuşit cu brutalitate orice manifestaţie, grevă, demonstraţie, lucruri normale într'o adevărată democraţie, folosind în special pe aşa zişii mineri, şi în acest fel, atrăgându-şi ura unui popor înşelat şi dezgustul unor guverne occidentale, care după Revoluţie erau gata să facă orice pentru înflorirea României.

Folosind aceleaşi metode comuniste de dezinformare şi dezbinare, au întărâtat spiritele şi aşa aprinse într'o ţară în fierbere folosind aceeaşi gogoriţă cu ''legionarii'', care a prins ani de zile la o generaţie ţinută în întuneric şi neştiinţă, învăţând istoria falsificată de comunişti a primilor 50 de ani ai secolului XX.

Nu-i cerneală şi hârtie ca să înşiri toate necazurile în care au intrat şi pe care şi le-au creat lor, dar mai ales poporului român, actualul cuplu conducător, Iliescu - Roman, al cărui sfârşit apropiat este asemănător cu al înaintaşilor lor.

Afundându-se pe zi ce trece în mocirlă, mergând din gafă în gafă, parcă ar călca în străchini, lui Iliescu şi Roman le este frică.

De cine le e frică? De furia poporului minţit, înşelat cu promisiuni deşarte, adică de legionari. Căci atunci când au vrut să desfiinţeze ''zona liberă de comunism'' dela Piaţa Universităţii, au adus ''minerii'' să bată şi să omoare pe ''legionari'', adică pe tineri. Nu de vechii legionari, puţini la număr în viaţă, septagenari şi octogenari, răspândiţi prin lumea largă le e lor frică, ci de noua generaţie de legionari, aşa cum i-au numit pe fiecare în parte.

Nimeni nu mai crede azi în ''pericolul legionar''; s'a terminat cu gogoriţa cu ''vin legionarii să destabilizeze ţară, să pună mâna pe putere'' şi ''veniţi mineri să apăraţi guvernul nostru''.

Cu sau fără dorinţa lui Ilici Iliescu-Petre Roman, toată lumea a aflat azi ce s'a petrecut în închisorile comuniste, a înţeles genocidul practicat cu ură de nişte conducători ne-Români împotriva unui popor român, credincios şi curat, genocid ce a fost preluat şi se continuă azi de alţi ne-Români, cu metode noi şi perfide asupra acestui popor.

Poporul român nu se teme de legionari, căci ar însemna să se teamă de toţi elevii, studenţii, muncitorii care au făcut Revoluţia, de toţi cei ce sunt anticomunişti şi luptă pentru libertate; numai clicii de netrebnici şi impotenţi Iliescu-Roman-FSN le este frică de aceştia. Adică de popor. Si de ce ţi-e frică niciodată nu scapi.

APEL CĂTRE CITITORI

Acum un an, ziarul ''Cuvântul Românesc'' a luat iniţiativa de a trimite în România abonamente gratuite, pentru un an de zile, celor ce ni le-au solicitat.

Această iniţiativă s'a născut din dorinţa de a informa opinia publică din România că de-a lungul anilor, exilul, ca Români, a rezistat tuturor compromisurilor dăunătoare cauzei româneşti, precum şi de a trezi sentimentele naţionale în lupta pentru salvarea neamului românesc.

Datorită numărului mare de abonaţi care a ajuns la peste 1.500, ne vedem obligaţi de a cere ajutorul cititorilor din exil, pentru a susţine material această iniţiativă pe care am hotărît să o continuăm.

Frate Român, din exil, trimite contribuţia ta, ca ziarul ''Cuvântul Românesc'' să poată fi citit odată cu tine şi de un abonat, frate al tău din România.

Mulţumim tuturor celor care ne-au ajutat pe parcursul anului trecut să ne ţinem promisiunea făcută, de a trimite ziarul nostru gratuit în România.

Mulţumim anticipat tuturor acelora care înţeleg lupta noastră şi ne vor ajuta să continuăm răspândirea ''Cuvântului Românesc'' în România, unde acesta este necesar, azi, mai mult decât oricând.

REDACTIA

POLITICHIE ȘI POLITICAȘTRI

——Constantin MAREȘ——

In discuțiile ce le-am purtat în țară și peste hotare cu reprezentanți din conducerea unor mici partide aflate în opoziție am încercat să dezvolt trei teze principale:

1. **Fărâmițarea forțelor ce se opun puterii neocomuniste nu face decât** să profite acesteia.

2. Existența a numeroase mici partide, unele adevărate mini-partidulețe, este menită în mai multe cazuri doar să satisfacă ambiții personale legate de o boală ce pare incurabilă iar la noi Românii, mai răspândită ca la alte popoare: președințita.

3. Cele trei partide tradiționale, național-țărănesc, național -liberal și social-democrat acoperă întreg evantaiul politic opozițional prezent, ca atare partidele mici dar nou înființate pot fuziona, în funcție de program și orientare personală a membrilor, cu unul din acestea trei. Frontul va avea de pierdut, opoziția doar de câștigat.

Dintre cei cu care au fost abordate aceste aspecte, am găsit o identitate de vederi la vechiul amic și fost coleg, **Nicolae Cerveni, decan al** Baroului de București dar și președinte al Partidului Socialist-Liberal. Ulterioara fuzionare a acestuia cu Partidul **Național-Liberal** s'a înscris astfel pe linia consecventă a gândirii conducerii partidului, Nicolae Cerveni devenind vicepreședinte al P.N.L., care a primit cu acest prilej un aflux de tineri avocați, elemente dinamice și care prin pregătire și profesie pot aduce un real serviciu unui partid slăbit între timp de desprinderea unui grup de oameni mai tineri și care au format un alt partid liberal, distinct, **respectiv** "aripa tânără", al **cărei** zbor nu a fost nici necesar și nici util celeilalte aripi.

In ce privește Uniunea Democrat Creștină și aceasta a avut "două aripi": una externă și alta internă. Intâmplarea a făcut că în decursul anilor **i-am cunoscut pe mai mulți** dintre fondatori și conducători, din ambele aripi. Pornită ca idee din Germania, s'a voit o structură asemănătoare Uniunii Creștin Democrate **(CDU)**, condusă de cancelarul Kohl și care a câștigat trei alegeri **succesive. Fără îndoială** s'a sperat și un anumit ajutor in**ternațional**, în consecință, eventual o recunoaștere din partea **Internaționalei** Creștin Democrate, ignorându-se faptul că Partidul Național-Țărănesc astăzi creștin și democrat, prezidat de Cornel Coposu, aderase încă din clandestinitate la această internațională prin document scris. Frământat de zbateri ale ambelor aripi, acest partid și altele de orientare asemănătoare, ar putea întări opoziția tocmai prin fuzionarea cu P.N.T.-c.d.

După lunile ce s'au scurs **dela** alegeri și care în curând vor încheia primul an, opoziția trebue să tragă concluziile ce se impun și să procedeze în consecință. Cele trei partide tradiționale au fost frământate de convulsii din care unele au putut fi provocate și dinafară, **pornind** dela "sfânta alianță" din F.S.N. și care adună nomenclaturiști, securiști deveniți **S.R.I.-iști, milițieni deveniți polițiști și oportuniști deveniți politicieni.**

Degradarea economică a țării noastre a fost dublată și de una moral-intelectuală, mai gravă și poate, mai greu de remediat. Dacă în sectorul economiei investiția de capital, mă refer la cel occidental, nu la bancnotele scoase la rotativa care duduie la București, - căreia i s'ar adăuga și importul de tehnologie modernă, ar putea începe redresarea sub aspect material, aspectul moral pare și mai grav afectat. Crimele și tâlhăriile fac parte din peisajul zilnic într'o țară în care producerea unei crime în urmă cu câteva decenii stârnea o senzație pentru câțiva ani. Sălbăticia cu care organele represive tratează pe demonstranți și **pe cei abuziv arestați își găsește corespondent doar în Africa și nici acolo în toate statele. Necunoașterea valorilor istorice ale neamului este dublată în foarte multe** cazuri de refuzul acestei necesare cunoașteri. Sefului **statului, primului ministru, imensei majorități de care dispune Frontul în Senat și la Cameră, acțiunea barbară a minerilor din** Iunie le-a apărut necesară și singura lor mirare rămâne că lumea civilizată în care nu se dă cu ranga și cu **bâta** continuă să condamne această oroare. Pe bună sau mai puțin bună **dreptate, Românii se socoteau în trecut superiori Bulgarilor, care însă ne-au oferit în ultimele luni adevărate lecții de demnitate politică.**

Un fapt cu totul remarcabil l-a constituit scurta escală a Regelui Mihai în țară în ziua de Crăciun 1990. N'au lipsit unele aprecieri total eronate, izolate și venite din partea unor Români depărtați de **patrie**, rupți de realitățile politice existente. Acești câțiva au considerat vizita **ca nepregătită**, nesesizând că modul în care au decurs reacțiile puterii și atitudinea demnă a Regelui i-au adus Monarhului un mare, foarte mare serviciu. Bâlbâiala autorităților, declarații succesive contradictorii, limbajul de chivuță al purtătorului de cuvânt guvernamental, **reacția opiniei publice și a** majorității presei din țară **dar și a mass-mediei din Occident, au făcut să crească mult popularitatea Regelui** în care un număr crescând, dar încă minoritar de Români, văd o soluție de stabilitate, după modelul celei spaniole. Sondaje făcute în țară arată că în special în rândurile tineretului, simpatia și respectul pentru Rege și instituția monarhiei constituționale, au crescut mult. In acest context, atitudinea Președintelui P.N.T.-c.d. și a **întregului** partid a fost clară și exemplară, spre deosebire de atitudinea partidului liberal, și în special a președintelui acestuia, al cărui stil de conducere și încercări de apropiere de putere au stârnit numeroase critici, înăuntrul și în afara partidului.

Din punctul de vedere al puterii, greșelile legate de vizita regală au fost neverosimil de mari. Dacă l-ar fi lăsat pe Regele Mihai să-și urmeze programul Otopeni-Curtea de Argeș-Otopeni, limitat la 24-36 de ore, cum îl și anunțase, dacă i-ar fi dat ca însoțitor un general à la suite, veteran de război, dacă ar fi anunțat vizita fără imagini la televiziune și dacă după plecare ar fi prezentat un scurt film al vizitei, aceasta își pierdea din semnificație, iar Frontul ar fi avut de câștigat. In **schimb** a făcut **tot ce a putut să realizeze** exact contrariul.

Pentru a se defini guvernarea actuală dela București este folosit în **genere termenul de neocomunism, deși prin con**tinuitatea de persoane, de instituții și procedee, prefixul "neo" ar putea fi lăsat la o parte. Se știe că unul din procedeele guvernării predecesorului lui Ion Iliescu îl constituia crearea de confuzie și dezinformare, în țară, printre Românii de peste hotare și pentru autoritățile și opinia publică din lumea liberă. **Astfel** Radio București a anunțat la finele lunii **Decembrie** 1990 că în țară se află în vizită...prințul Paul de Hohenzollern, (nepotul lui Carol II și al lui Zizi Lambrino), pentru a-și petrece Crăciunul în România, unde a vizitat **Mânăstirea** Tigănești, pe care, adaug, a mai apucat să o viziteze Maica Alexandra-Principesa **Ileana** în toamna anului 1990 și **Mânăstirea** Curtea de Argeș, unde nu a fost **lăsat** să se ducă Regele Mihai.

Să adăugăm și rolul ce-l joacă Dl. **Ion** Brătianu, de altfel rudă de gradul șase cu Ionel Brătianu. Până la începutul anului 1990, stabilit de mai mulți ani în Franța, nu a avut nici o activitate, nici o manifestare politică, pentru ca în prezent să fie parlamentar la București, iar o scurtă vreme, chiar și ministru în subordinea lui Petre **Roman. Oricum, să nu fim** prea zguduiți, deoarece și Președintele P.N.L. a încercat să obțină câteva portofolii în guvernul actual.

Din punct de vedere economic, actuala guvernare se arată incapabilă să facă față situației. Așa zisa liberalizare a **prețurilor** nu a fost nimic altceva decât oficializarea unei inflații galopante, de pe urma căreia au suferit mai ales pensionarii, cei cu **salarii** mici, cei cu familie numeroasă. Credibilitatea internațională a tandemului Iliescu-Roman, slăbită de mineriadă, a ieșit și mai slăbită după comportamentul jandarmeresc față de Regele Mihai și Familia **Regală.**

In acest cadru, mai mult ca oricând, în rândurile opoziției, politica politicianistă și politicianismul cu orice preț trebuesc înlocuite cu o adevărată viziune strategică și un program tactic unitar. Chiar să se fi uitat că unirea face puterea?

PENTRU RECONCILIEREA NAȚIONALĂ

——Prof. Fred NĂDĂBAN——

Instalarea brutală a dictaturii importate în 1945 a urmărit și realizat decapitarea națiunii române, sfărâmarea sistematică a structurilor, nu numai statale, ci și intracomunitare, anihilarea ierarhiei de valori morale și intelectuale, în vederea înlocuirii lor integrale cu sistemele programate de dogma leninistă.

Rezultatul luptei de clasă a fost inițial o antiselecție socială care a creat o clasă conducătoare după criteriul **decisiv al obedienței** necondiționate față de partid. De-a lungul deceniilor de **dictatură**, comuniștii au încercat, și în mare măsură au reușit, să-și subordoneze (și integreze) valori umane autentice prin marele șantaj legiferat, supunerea fiind condiția realizării per**sonale a oricărei valori.** Trauma socială imensă rezultată din acest proces, în care criteriul fundamental al supușeniei integrale față de nucleul inițial al conducerii de **partid** nu a fost nici un moment abandonat, a dus în cele din urmă la situația halucinantă, grotescă și sinucigașă existentă la noi **în ajunul Insurecției din** Decembrie. Sub povara strivitoare a dictaturii, individul a dezvoltat strategii și tactici în vederea **supraviețuirii, pe măsura eredității** și educației fiecăruia. Rezultatul prac**ticării lor pe scară națională este starea actuală a** societății noastre: frică, suspiciune generală, ură, corupție, un individualism feroce - reacție firească a individului în fața societății **și puterii discreționare care** își făcea un titlu de glorie **din a-i ignora cu dispreț interesele personale legitime,** demnitatea, sănătatea și chiar viața în numele patriotismului, al făuririi cu un ceas mai devreme...etc.

Pentru ca această comunitate atomizată și nefuncțională, ruinată de opoziția dintre interesele sistemului și cele ale individului, să se poată reconstitui, se impune ca o **condiție esențială, sine** qua non, reconcilierea națională - un deziderat cel puțin afișat al tuturor formațiunilor politice și **etnice din țară.**

Putem admite că toți membrii societății noastre au fost și mai sunt victime ale unui sistem impus cu forța din afară, un sistem care după război se afla în plină ofensivă și care, deci, exercita o uriașă presiune, nu numai militară asupra statelor, dar și ideologică **asupra conștiințelor in**dividuale. Putem admite că până și conducerea de partid și membrii organelor de represiune sunt victime ale sistemului, rinoceri cărora nu le-ar fi crescut cornul în absența marii pandemii de rinocerită roșie. Noi cei **care am suferit direct im**pactul acestui corn nu vrem ca ceva din ce ni s'a făcut nouă să se mai facă cuiva, cândva, undeva în lume.

Putem admite că, de **exemplu, Dl. Bârlădeanu s'a** înșelat în tinerețe, a servit cu pasiune o cauză greșită realizându-și destinul personal pe biata spinare a poporului român și, la **bătrânețe, și-a recunoscut,** cu regret, eroarea. Tot așa Dl. Brucan. Sau Dl. Dan Deșliu. Sau alte mii de victime ale sistemului, de exemplu cei care, bine hrăniți, bine îmbrăcați, congestionați de entuziasm, aplaudau în ritm de samba în numele nostru la cel de-al 14-lea congres. Ne-am așteptat și am acceptat ca Dl. Iliescu să conducă o bătălie de ariergardă în **vederea evitării unei ten**tative de restabilire brutală, mecanicistă a echilibrului moral atât de sângeros sfărâmat de comuniști. Dar slăbiciunea opoziției și simțul moral atrofiat al acestei națiuni **profund traumatizate i-au permis mai mult decât atât - și dumnealui a profitat în mod imprudent, neînțelept de această permisivitate, de această oboseală.**

Asistăm în toată țara la contraofensiva cadrelor de **partid. Dețin** din nou **puterea la toate nivelurile,** nu în numele partidului mult iubit până mai ieri, ci în numele unei experiențe, **competențe** și moralități care ne-au adus unde suntem. Dețin această putere datorită uriașei mafii pe care o constituie, întemeiată pe încuscriri, întrepătrunderi de interese și, mai ales pe vinovății **comune care îi leagă strâns** unii de alții; se pot urî personal, dar colaborează pentru a supraviețui cutremurului din Est, gata să se mai servească pe ei înșiși servind noua revoluție tot așa de bine cum au servit-o pe cea abandonată acum.

Am dori să-i iertăm. Dar nici nu par a avea de gând să ne-o dea. Este, totuși, prea greu să-l ierți pe cel care a mânuit ciomagul ieri și continuă să-l țină strâns **în mână cu obstinație;** că este dispus să-l și **mânuiască cu aceeași** brutalitate stupidă s'a văzut în Iunie. Este nevoie de întreaga presiune a epocii, în **special** de cea economică, pentru ca să nu **o facă din nou. Si cine știe?**

Așa stând lucrurile, cum să-l ierți pe cel care îți stă și azi în cârcă? Pe cel care, departe de a se recunoaște vinovat de crimă, revendică **fără rușine dreptul de a** o repeta? Pe cel care, vinovat de minciună cum și câtă nu s'a mai rostit pe la noi, vrea să te învețe adevărul lui nou descoperit, adevăr care până mai ieri era numai al tău?

Reconcilierea națională, condiția ca să reapară încrederea în semen și în viitor, **condiția** ca individul să-și apropie de inimă in**teresele societății și statului, ca el să înceapă a-și investi truda, priceperea sau geniul, ca să-și redescopere potențiala onestitate și demnitate, ca să înceteze** hemoragia de valori tinere prin emigrare, nu se poate realiza din cauza acestui **parametru necuantificabil - defectul de moralitate în radice.**

Credem că vinovații trebue **să-și asume în mod clar,** juridicește, vinovățiile în **raport cu interesele istorice** ale poporului român. Odată **limpezite acestea,** verdic**tul moral îi va declara** pe mulți, o mică minoritate totuși, față de națiune, degradați civic, moralmente inapți pentru posturi de conducere, în spiritul Proclamației dela Timișoara. Astfel pedepsiți cu blândă severitate ei pot din nou **aparține** comunității, la nivelul compatibil cu uriașa vină pe care au cumulat-o față de popor.

Primul Congres Național **al foștilor deținuți politici s'a desfășurat** sub semnul apoftegmei lui Santayana: "Cine nu-și cunoaște trecutul este condamnat să-l **repete."** AFDP își aduce contribuția la reconstruirea unei memorii istorice corecte și complete a **națiunii, condiție** fundamentală pentru ca ea să **poată face o judecată corectă** asupra prezentului și o opțiune corectă pentru

ÎNNOIREA ŢĂRII NU SE POATE FACE DECÂT CU OAMENI NOI

—Mircea SABĂU—

Noi cei plecaţi din ţară, alungaţi de urgia distrugătoare a comunismului, ne întoarcem adesea cu gândul la locurile de unde am plecat. Fiecare dintre noi, purtăm o rană adâncă, care poate că nu se va vindeca niciodată, chiar dacă ne-am refăcut viaţa pe meleaguri străine. Despărţirea de ţară, de familie, de prieteni, de trecut, este mult mai dureroasă, dificilă şi cu **efecte mai îndelungate decât pare la prima vedere.** Instrăinarea este o trăire tragică, un fel de boală care te copleşeşte.

Mulţi dintre noi am lăsat în ţară tot ce am avut - munca câtorva zeci de ani, o profesie, un loc de muncă, o pensie, o activitate recunoscută, etc.. Am plecat în necunoscut ca să scăpăm de injustiţie, teroare şi minciuna comunistă.

Abia după ce am ajuns în Apus, am simţit suferinţa despărţirii de ţară, dar în **acelaşi timp am înţeles cât** de mult ne-a deformat comunismul! Cât de mult ne-a izolat unii de alţii, ne-a făcut extrem de egoişti, fricoşi, ranchiunoşi, invidioşi.

Umanismul părinţilor noştri - omenia cu care generaţii de Români s'au lăudat cu mândrie, a dispărut înnecată în suspiciune, ură, teamă. Cu multă **dificultate** am ajuns să ne putem privi în oglinda **care să ne reflecte aşa** cum suntem şi să ne ajute să devenim ceea ce ar fi de **dorit** să fim - oameni de omenie! Nu ştiu câţi dintre noi şi în ce **măsură** am reuşit să realizăm această refacere spirituală?

Revoluţia Română ne-a trezit cu entuziasm din tristeţea fără speranţă, cu **care urmăream decăderea** României, sub tirania ceauşistă. Din păcate, entuziasmul nostru n'a fost de durată, căci dela început **am aflat că la conducerea statului român se află tot** comuniştii! Evoluţia evenimentelor din Ianuarie-Februarie 1990 ne-a condus **la concluzia** că Frontul Salvării Naţionale este instrumentul prin care comuniştii şi securiştii vor reuşi să-şi păstreze posturile şi privilegiile. Intr'adevăr, unul câte unul, teroriştii- oamenii lui Ceauşescu din **securitate** - care au tras în **populaţia civilă şi au fost arestaţi de** ochii lumii, au fost eliberaţi. Ba cei mai mulţi au fost chiar reprimiţi în **nou-organizata** poliţie secretă. Toţi, sau aproape toţi foştii securişti, sunt acum încadraţi în noua poliţie secretă română - afară de puţini la număr, care au fost consideraţi mult prea compromişi. Apoi, din dezvăluirile unora dintre proeminenţii membri FSN, am înţeles că grupa conducătorilor principali ai FSN-ului, care sunt toţi foşti comunişti şi chiar foşti demnitari sub Ceauşescu - a ajuns la conducere, deoarece a avut şi continuă să aibă suportul direct al lui **Gorbaciov.** Intr'adevăr, **Gorbaciov** are nevoie de un guvern prosovietic în România, pe care să-l controleze, pentru **ca România să nu ridice** problema legitimă a Basarabiei, Bucovinei şi provinciei Herţa, provincii româneşti, pe care Sovieticii le-au ocupat cu forţa ca urmare a pactului agresiv Hitler-Stalin, încheiat la Moscova în August 1939. Acest pact denunţat şi condamnat de **toată lumea, inclusiv de** parlamentul Sovietic, a dus la **dezmembrarea** multor teritorii aparţinând ţărilor din Estul **Europei** şi consecinţele lui dezastruoase şi nedrepte trebuesc corectate. Ori dacă România ridică problema teritoriilor ocupate de Sovietici la ONU, URSS-ul trebue să le **cedeze. Desigur că odată cu** procesul de cedare al teritoriilor ocupate de Sovietici, va **începe** şi procesul de **dezmembrare** a Uniunii Sovietice, ţară ar**tificială, care se menţine** doar datorită armatei sovietice, care reprimă orice acţiune de încercare de a obţine independenţa, pentru care militează de zeci de ani popoarele multor republici neruse.

Tările Baltice, Moldova Sovietică, Georgia **Sovietică (Gruzia) şi alte republici, au declarat** că sunt **independente, dar** Gorbaciov nu vrea să le recunoască in**dependenţa. Totuşi, în ciuda** lui Gorbaciov, a "invincibilei Armate Roşii", a KGB-ului şi a dominaţiei comunismului rus - popoarele hotărîte să-şi capete independenţa vor izbândi, pentrucă dorinţa fierbinte de libertate a popoarelor este arma cea mai **puternică** şi mai eficace în faţa căreia orice armată este neputincioasă.

E drept însă, că **lupta** este foarte grea şi anevoioasă. Gorbaciov se opune pe toate planurile şi **nu ezită să folosească armata la nevoie. In ultima** vreme vedem că **Gorbaciov foloseşte** acelaşi model de **a constitui un guvern subor**donat lui, de tip FSN, şi în Tările Baltice, odată cu armata sovietică trimisă acolo în primele zile ale anului.

Intr'adevăr, atât în Lituania, cât şi în Letonia şi Estonia, aflăm că s'au **format** aşa-numitele "Fronturi" sau "Comitete **ale Salvării Naţionale", compuse din Ruşi şi comunişti. Comitetul** Salvării Naţionale din fiecare din aceste republici încearcă să ia locul **guvernului** legal, ales liber de popor şi care luptă pentru a obţine in**dependenţa** faţă de URSS. Comitetele Salvării Naţionale (CSN) nu au astfel de aspiraţii; dimpotrivă, ele vor să menţină Lituania, Letonia şi Estonia supuse guvernului central dela Moscova şi lui **Gorbaciov.**

In momentul de faţă, când **Statele** Unite sunt angajate în războiul din Golful Persic şi se află într'o recesie economică, Sovieticii au ales să por**nească** o **contraofensivă împotriva** democraţiei şi liberalismului, care începuse să ia fiinţă şi în URSS.

E clar pentru toţi acum, că Dl. Gorbaciov nu este campionul democraţiei şi păcii, aşa cum s'a crezut de către unii. Vorbele lui Gromiko se adeveresc: "Gorbaciov are un zâmbet **cuceritor, dar are şi dinţi de** oţel". In ultima vreme, dinţii aceştia s'au făcut simţiţi.

Odată cu **ofensiva împotriva democratizării şi a** libertăţilor individuale în URSS, vedem că şi în **România guvernul devine** din ce în ce **mai agresiv** împotriva tuturor celor din opoziţie şi de asemenea împotriva ziariştilor. Cu brutalitate şi sălbăticie poliţia şi securitatea au atacat ziariştii în ziua de 11 Ianuarie 1991, distru**gându-le** camerele de luat vederi şi lovindu-i, ca **să-i intimideze, aşa după cum, deghizaţi în mineri, au brutalizat oribil** pe studenţi şi pe in**telectualii din opoziţie în** Iunie 1990, tot ca să-i intimideze, crezând că în felul acesta vor distruge opoziţia împotriva lor.

In **realitate, evoluţia** situaţiei din ţările dominate de comunism este irevocabil către democraţie, **chiar** dacă această evoluţie nu este **liniară** şi adesea este **împiedicată** sau chiar oprită temporar de către cei care au susţinut şi încă **susţin comunismul, această nebunie** aducătoare de suferinţă şi distrugere, din care ei au profitat din plin. Aceştia, din nefericire, **încă se află la conducere,** dar desigur nu pentru multă vreme. Conducerea actuală s'a dovedit nu numai incompetentă în conducerea **administraţiei** şi economiei ţării, dar şi incapabilă să rezolve **pro**bleme politice şi diplomatice, pe care singură şi le-a creat. **Singurul lor gest** cu adevărat patriotic, ar fi să-şi dea demisia, aşa cum o **cere ţara.**

Noi, cei care trăim în **afara României, vrem să** vedem ţara prosperă şi eliberată de comunism! Innoirea ţării nu se poate face decât cu oameni noi. Cu cei care urmând cu cinste, dragoste şi credinţă **tradiţiile poporului român,** încearcă să ridice ţara asigurând prosperitate, libertate şi democraţie poporului **minţit,** oprimat şi terorizat de comunişti şi neocomunişti.

SCADENŢA PROMISIUNILOR FĂRĂ ACOPERIRE

—Alexandru NEMOIANU—

Un foarte rău obicei este acela de a făgădui în van. Cel care făgăduieşte cu uşurinţă face un mare păcat. Atunci când cineva vine să ceară, acela o face fie dintr'o mare durere, fie mânat de o dorinţă arzătoare. Foarte adesea, din lene sau din dorinţa de a scăpa mai repede de un oaspete care stânjeneşte, oamenii promit să înfăptuiască ceea ce nu le stă în putere. De multe ori facem promisiuni şi pentru a câştiga avantaje sau recunoştinţă nemeritată. Repet, acesta este un mare păcat, căci cel în nevoie îşi făureşte planuri şi iluzii a căror risipire, în momentul în care se vădeşte netemeinicia promisiunilor, îi pricinuieşte o adâncă durere. Adesea, şi pe drept cuvânt, această durere se poate transforma în revoltă sau dorinţă de răzbunare.

Dacă această observaţie este exactă în ce priveşte relaţiile dintre persoane, cu atât mai mult este ea adevărată în ce priveşte relaţiile dintre guverne şi cei guvernaţi.

Plecând dela acest adevăr să vedem care este situaţia din România după un an de promisiuni fără acoperire ale Frontului Salvării Naţionale.

Este acuma bine ştiut că în Decembrie 1989 poporul român a reuşit să înlăture dela cârma ţării pe dementul tiran Nicolae Ceauşescu. A făcut aceasta printr'o revoltă spontană, rezultată din acumulări de peste patruzeci de ani, o revoltă a cărei principală trăsătură a fost ura împotriva comunismului.

Din nefericire, în

Continuare în pag. 8

LIBERTATE ŞI ABUZ

—Economist, P. PREDESCU—

Trăim zile doveditoare că succesul guvernării democrate este prilejuit de ponderea părţilor pozitive în realizări, ce decurg din desfăşurarea faptică de măsuri a acestor regimuri.

In schimb, calea rămasă combaterii părţilor negative, este lăsată să cunoască o luptă de opinie dusă cu greu la obţinere de succese, adesea modice. **Rezultatul** culese de condeiele puse în slujba acestei a doua cetegorii de aspecte este dificil, ades cu riscuri, şi cetăţeanul anonim se întreabă de limita până la care se întind efectele negative ale **democraţiei.** Răspunsul la nivel de critică îmbracă haine îndreptăţite din care rezultă uneori că negativul umbreşte pozitivul.

Este faţeta căreia ne-am propus tema din titlul acestui articol şi **pornim** dela principiul fundamental neabătut asigurat constituţional în organizarea guvernării democrate, prin însuşirea şi punerea în practică de către partidele politice la putere, a idealurilor edificate ca imuabile scopului de progres social.

Dintre aceste idealuri vom lua în succintă şi parţială analiză idealul de libertate, viciat de multiple abuzuri aflate în spatele său.

Exemple, ca libertatea speculei cu droguri dacă a simţit îngrădirea preşedintelui american Bush, în schimb alte exemple sunt prezente la scadenţa cu ravagii şi dezastre ale căror abuzuri obligă cetăţeanul conştient la manifestări menite unui curent de **opinie mondială cu scopul de a le eradica. La ordinea** zilei se află comerţul cu arme şi rezultatele nerezolvate ale invaziei lui Stalin de acum 45 de ani.

Negoţul cu arme în setea după bani dela individ până la închiderea ochilor de către guvernele democrate îngăduitoare din ţările industrializate, înlesnesc distrugeri şi pericole imprevizibile.

Scoatem în evidenţă arma **bacteriologică,** ale cărei efecte şi consecinţe depăşesc părţile în conflict şi obligă trezirea **guvernelor** la o realitate în care **veniturile** lor pentru un trai mai bun să şi le rezume la **producţii** de utilitate vieţii, cu exonerare bănoaselor mijloace de distrugere.

Spunând lucrurilor pe nume, vânzarea de arme contribuie cu o cotă încă dificil de controlat la bunul **trai al fabricanţilor şi im**plicit al ţărilor respective, pe seama "grămezilor de morţi" recoltate de aceste arme.

Este deopotrivă inuman, nedrept, ruşinos, detestabil, şi **nimic** nu îndreptăţeşte a **ne opri numai la aceste** calificări; deoarece abuzul dela nivel de **naţiune** a trecut graniţele la nivel de mapa-mond.

De aceea, pentru a feri de degradare principii scumpe păcii şi organizării sociale - **între care idealul de liber**tate - considerăm că este timpul a i se legifera mondial limite cu îngrădiri.

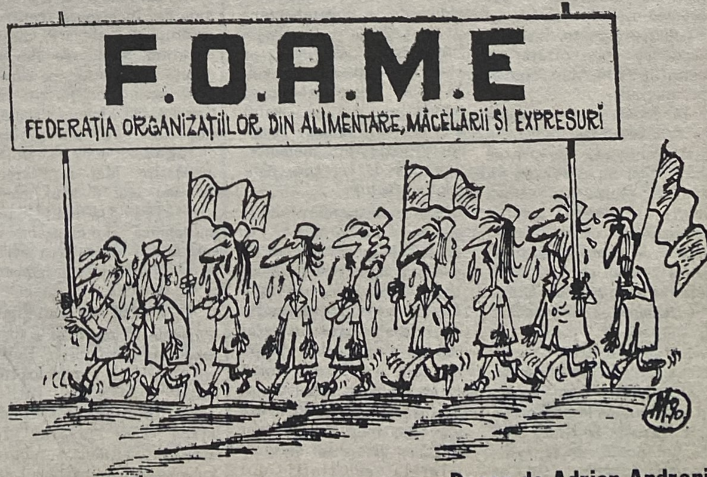
In cadrul exemplelor propuse şi în ordinea scadentă abuzului de libertate, trăim şi observăm cum se folosesc căi infantile de camuflare grosolană, unei "răni" care supurează - moarte - în provincia română Basarabia şi în Tările Baltice furate **murdar** prin invadare de Stalin.

Perestroica D-lui **Gorbaciov** de după premiul Nobel, scoate în lumină "**tancuri** şi o constituţie auto-măsluită" pentru temporizarea sugrumării **libertăţilor** pe termen de cinci ani peste cei 45 de ani de exploatare a milioane de oameni şi pământuri cotropite cu deportări iresponsabile şi plantări cu politruci ruşi.

Este vorba de con**fruntarea libertăţii prin** sfidare la un nivel specific dictaturilor **mincinoase** cu nume "perestroificat" de data aceasta, care nu înşeală nici copiii.

Toată lumea bunăoară poate tălmăci onorabila demisie dată cu indignare de diplomatul Sevardnadze, despre care vom mai auzi.

Succinta analiză rezervată idealului de libertate şi abuzului, o adresăm judecăţii curentului de opinie mondială în numele principiului părinte de **orânduire a vieţii pe pământ: DREPTATE.**

Desen de Adrian Andronic

MORMINTE PROFANATE

Pr. Gh. CALCIU

Pe vremea regimului lui Gheorghiu-Dej și, mai ales, al lui Ceaușescu, s'au făcut o serie de profanări de morminte sacre ale scriitorilor și ale oamenilor politici, profanări care, nici până astăzi nu au fost anulate printr'un act de repunere la loc de cinste a osemintelor sau a citatelor din marii scriitori.

Există un respect al trecutului, al gândirii oamenilor și al păstrării neatinse a operei lor, pentru care Occidentul are un adevărat cult și care, la noi, sub presiunea distrugătoare de cultură a politicului comunist, sfertodoct, după o expresie a lui Iorga, a fost desființat; nici până astăzi, oamenii nu s'au dezobișnuit de acest dispreț, de adversitatea pentru ideile trecutului, sau, pur și simplu, de nepăsare.

Ne propunem, în acest articol, să ne ocupăm de câteva cazuri de morminte ale scriitorilor noștri, profanate total, sau numai parțial, care își cer restaurarea integrală, pentru a redeveni așa cum le-au dorit cei decedați, sau așa cum le-au gândit rudele și prietenii lor devotați.

1. Mormântul scriitorului Ion Slavici a cunoscut o profanare totală.

In apropiere de orașul Panciu, pe o pantă deosebit de frumoasă, pe Valea Brazilor, se găsea, până la venirea comuniștilor, un schit mic, dar extrem de frumos, numit Schitul Sfântului Ioan, unde viețuiau aproape 40 de maici, în majoritate, bătrâne. Peisajul era foarte frumos și, pentru călătorul dornic de odihnă spirituală, era o adevărată fericire să poposească la acest schit plin de farmecul păcii și al rugăciunii.

Intr'o absidă de lângă altar, se afla mormântul Scriitorului Ion Slavici, care a murit în acest oraș. Maicile îl îngrijeau, îi făceau pomenirile și sufletul lui Slavici era fericit, suntem siguri, că în fiecare zi, la Sfânta Liturghie, era pomenit și i se aprindea măcar o lumânare pe mormânt.

Odată cu colectivizarea, activiștii de partid și echipele de ucigași venite de prin fabrici, au alungat maicile din mânăstire, au demolat bisericuța și toate anexele mânăstirii, iar osemenintele lui Ion Slavici au fost profanate, luate de acolo și transportate, se pare, înt'run mic cimitir necunoscut.

In 1978, când persoana care semnalează faptul, a vizitat locul, pe vatra mânăstirii nu era decât un maidan sterp, cu câteva coteţe nenorocite pentru animale și păsări, jalnic aspect al unei gospodării colective falimentare încă dela începuturile ei. Nimic din frumusețea maiestuoasă a mânăstirii, nimic din pacea de altă dată, sau din hărnicia maicilor alungate.

Sunt sute de oameni care au fost de față la profanare, sunt preoți localnici care știu și, poate, unele maici supraviețuitoare. Să se reconstruiască schitul de [illegible]. Să se caute osemintele profanate ale scriitorului Ion Slavici și să fie repuse în mormântul lor original, ca să audă din nou slujba sfântă a Liturghiei și corul maicilor rugându-se pentru pacea lumii, unirea bisericilor și odihna celor adormiți întru Domnul. Să se facă dreptate pentru un scriitor al cărui aport literar și moral la temelia neamului românesc este covârșitor.

2. Mormântul poetului nostru național, Mihai Eminescu, în ciuda plasării lui în cimitirul Belu, sub ochii scriitorilor și ai admiratorilor lui, în ciuda slujbelor și a procesiunilor care se făceau la mormântul lui de către oamenii bine intenționați - exclud comuniștii - a suferit și el o profanare gravă, deși parțială numai.

Inmormântarea lui Eminescu a avut loc în cimitirul Belu, pe ziua de 17 Iunie 1889. Au fost funeralii naționale și, pe mormânt, i s'a pus o cruce de piatră frumoasă, pe un soclu funerar impunător. Pe cruce se putea vedea fotografia lui din perioada în care fusese revizor școlar.

Pe monumentul funerar s'a scris un vers din poezia "Mai am un singur dor" și timp de 65 ani, acest mormânt a rămas neatins, până în anul 1954, când primarul comunist Doncea cel care a dărâmat statuile ctitorilor României moderne I. C. Brătianu și Regele Carol I și ale făuritorilor României Mari - Regele Ferdinand și Ionel I.C. Brătianu - a profanat și mormintele marilor scriitori: Eminescu, Coșbuc și Caragiale. El a dat ordin ca mormintele să fie strămutate și nu le-a mai pus crucea la cap, ci numai o placă pe care a rescris versul de pe monumentul funerar.

In legătură cu Mihai Eminescu, adăugăm un fapt inedit, care dovedește atașamentul lui la credință și la Biserica Ortodoxă: Pe un Ceaslov dela mânăstirea Bistrița, s'a descoperit următoarea inscripție făcută de stareţul mânăstirii:

"Astăzi, 8 Noembrie 1887, s'a prezentat la mânăstire poetul Mihai Eminescu. A cerut să fie spovedit și împărtășit. S'a așezat în genunchi, s'a ridicat și a sărutat mâna starețului. După împărtășire, a rugat pe stareț ca, după moartea lui, să fie îngropat la o mânăstire, dar pe malul mării"' (Citatul este aproximativ, din memorie, reprodus de cel care ne-a relatat faptul).

Toate aceste morminte se găsesc, în prezent, în cimitirul Belu, imediat la dreapta, după poarta de intrare. Cel care ne furnizează aceste informații, cu totul altă persoană decât cel ce ne-a vorbit despre Slavici, a văzut pentru prima dată mormântul lui Eminescu în 1933, când era așa cum l-am descris mai sus. Neatinse erau și mormintele celorlalți doi scriitori, Caragiale și Coșbuc.

Ca și în cazul lui Ion Slavici, cerem admiratorilor marilor noștri scriitori, intelectuali, muncitori, elevi și preoți, să repare această profanare, să redea mormintelor caracterul lor creștin inițial, pentrucă așa și le-au dorit ei, așa le-au făcut cei care i-au iubit, așa păstrăm autentic trecutul nostru: unde nu a fost atins, să-l păzim intact, unde a fost profanat, să-i redăm trecutului autenticitatea lui pentru a readuce în neamul românesc încrederea în sine însuși, pentru a se simți acasă, în pământul țării și nu un venetic, așa cum au încercat comuniștii să-l facă. Ei au fot scriitori creștini, au scris în sens creștin, au fost botezați în credința creștină ortodoxă sau unită și noi avem datoria de a-i păstra în memoria neamului așa cum au fost, nu cum le-au mistificat imaginea cei care au distrus cultura și sufletul românesc.

Tradiția noastră populară românească afirmă că pământul de pe mormântul fără cruce este o grea și cumplită povară pe trupul celui care odihnește acolo. De aceea se și adaugă, atunci când se vorbește despre un mort: "Fie-i țărâna ușoară", expresie veche pe care o găsim încă pe vechile morminte ale strămoșilor, în limba latină: "Sit tibi (sau sibi) terra levis".

Toate mormintele noastre, toate mormintele marilor oameni au cruci și epitafe creștine; nu citez prea mult, pentru a nu încărca textul nostru, dar nu mă pot abține să înscriu aici epitaful lui Gheorghe Lazăr dela Avrig, compus de fostul lui elev, Carol Rossetti: 'Precum Hristos pe Lazăr din morți, a înviat, Așa tu, România, din somn, ai deșteptat."

Un alt caz pe care, de astă dată, îl cunosc personal, este cel al mânăstirii ortodoxe de stil vechi din București, cartierul Militari, în spatele blocului de pe Ghirlandei, în care am locuit până la expulzarea mea din țară de către securitatea lui Ceaușescu.

Mânăstirea fusese fondată de către Preasfințitul Evloghie, Episcop de stil vechi, care făcuse mai mulți ani de închisoare pentru credința lui și care, după eliberare, se mutase într'o căsuță din cartier, pe care, cu vremea, a convertit-o în biserică și locuia acolo, împreună cu un preot-călugăr, ca într'o mânăstire. Mai erau vreo doi sau trei diaconi, majoritatea studenți la politehnică și o călugăriță - sora Maria - care avea grijă de bătrânul Episcop bolnav și de Biserică.

Prin 1980, Preasfințitul Evloghie a murit și a fost înmormântat în altar. După un an și ceva, a avut loc invazia securității. Intr'o seară, la vremea vecerniei, circa zece mașini de securitate și două autobuze au pus întreg cartierul în stare de asediu, nu au mai permis nimănui să circule pe stradă și au năvălit în biserică unde preoții și călugării slujeau. Bisericuța era plină de credincioși. Securitatea a arestat preoții, i-au bătut în fața credincioșilor, i-au târît de barbă și de păr până la mașini și i-au transportat în beciurile poliției secrete. Toți credincioșii din biserică au fost și ei arestați și supuși unei anchete bestiale, pentru a li se smulge declarații compromițătoare împotriva preoților și a credinței. Sora Maria a fost și ea arestată. Vreme de aproape două săptămâni, cartierul a fost ținut sub stare de asediu, oamenii aveau voie să meargă la serviciu, dar nu puteau sta de vorbă între ei, nu puteau merge în vizită la vecinii lor, nu aveau voie să circule pe stradă în grupuri.

Maica a fost condamnată la șase luni pentru parazitism, iar călugării studenți și preotul, la câte un an.

Cu ocazia arestării descrise mai sus, în aceeași noapte, buldozerele au demolat biserica și locul ei a fost arat, încât nici un semn nu mai arăta că acolo fusese un loc de rugăciune.

Mormântul și osemintele Episcopului Evloghie au fost profanate. Rămășițele lui pământești au fost luate și aruncate, nu se știe unde. Credincioșii presupuneau că ar fi fost duse undeva, în cimitirul Ghencea, sau, cel puțin, așa îi lăsase să înțeleagă unul din securiștii care participaseră la acest act sălbatic. La ieșirea mea din închisoare, în 1984 ei tot mai căutau mormântul Episcopului. Nu știu dacă, până la urmă, l-au găsit.

Incă o profanare de morminte, făcută împotriva unui episcop care a suferit ani mulți și grei de închisoare pentru credința lui. Mă întreb dacă sora Maria și călugării, împreună cu credincioșii au refăcut biserica; dacă au găsit osemintele profanate ale episcopului Evloghie și dacă le-au repus cu cinste și evalvie la locul lor. Dacă nu aș dori să le spun, pe această cale, că datoria lor este s'o facă: să reclădească bisericuța așa cum a fost, ca o mărturie vie a credinței sub persecuția comunistă, să caute și să găsească osemintele, ca să reînceapă acolo trăirea sfântă de până la dărâmarea bisericii și pentru ca să se dovedească odată mai mult că biserica este eternă și că vrăjmașii ei pier ca fumul și se topesc ca ceara de para focului dela fața lui Dumnezeu.

Rugăm pe cititorii noștri, care cunosc și alte cazuri similare de profanare, sau mai grave, să ni le semnaleze, pentru a le face publice, în vederea restaurării lor.

P.S. Am primit o reproducere din ziarul săptămânal din Mangalia - CURIERUL DE SAMBATA - în care mi se comunică de către autor, că, din informațiile pe care le posedă, crucea de pe turla Bisericii Sfânta Vineri, din București, demolată de furia lui Ceaușescu, s'ar afla la părintele Emil Hosu, din Baia Mare. Sculptorul Doru Tomșa Cioată, din Mangalia, ar dori să ridice un obelisc pe locul Bisericii, în vârful căruia să fie plasată această cruce.

Aprob ideea sculptorului, dar noi dorim ca Biserica să fie reconstruită integral, pe locul ei, iar obeliscul să rămână ca un memento al vandalismului comunist anticreștin în țara noastră.

SCADENȚA PROMISIUNILOR FĂRĂ ACOPERIRE

Urmare din pag. 7

condițiile complexe ale momentului post revoluționar și ale vacuumului de putere, puterea a fost preluată de un grup de complotiști anti-Ceaușescu din cadrul repauzatului și de jalnică memorie P.C.R. Acest grup de complotiști, care s'au autobotezat Frontul Salvării Naționale, au reușit să manevreze rapid, să folosească și să preia odioasa birocrație bolșevică și aparatul represiv și să se instaleze temeinic la putere.

Totuși, fiind confruntați cu evenimentele mondiale și cu realitatea istorică a dispariției administrațiilor comuniste, acest grup de complotiști a trebuit să opereze anumite schimbări. Timpul a dovedit că aceste schimbări au fost strict de formă și că ele nu urmăreau modificări de structură. In primul rând acești indivizi au trebuit să renunțe la terminologia marxistă. Ar fi foarte ilustrativ ca cineva să urmărească modul în care a evoluat vestitul "zâmbet" al lui Ion Iliescu-Bâtă din Decembrie până în prezent când a devenit o grimasă haină. Dar în paralel cu ajustările cosmetice amintite, F.S.N a acționat în vederea câștigării unei legitimități.

Cu viclenie și cinism, folosind șicane, abuzuri și violență, F.S.N a reușit să câștige alegerile din Mai 1990. Dar în paralel cu aceste metode de bază (care au fost principala cale a câștigării alegerilor), F.S.N. a promis marea cu sarea. Au promis acești indivizi (Ion Iliescu-Bâtă, Petre Roman, etc.) că vor trece la o economie de piață, că vor da pământ la țărani, că vor respecta drepturile umane etc. De fapt în expresia mai confuză caracteristică lui Ion Iliescu-Bâtă, s'a făgăduit realizarea "modelului suedez".

Cei peste patruzeci de ani de coșmar comunist, de mizerie materială și spirituală inimaginabilă au reușit să atrofieze multor Români capacitatea de a face opțiuni corecte. Aceste victime nevinovate au dat crezare promisiunilor iresponsabile ale F.S.N. și astfel, cu începere dela 20 Mai 1990, acest grup de neo-fripturiști are cinismul de a se pretinde administrație legitimă.

Dar aici grupul patronat de Ion Iliescu-Bâtă greșește.

Greșește căci administrație legitimă este doar aceea care înfăptuiește propriul program electoral și respectă promisiunile electorale făcute. Evenimentele ce au urmat alegerilor din Mai 1990 vădesc fără putință de tăgadă că F.S.N. ignoră programul electoral cu care s'a prezentat la urne și că singura sa preocupare este controlul puterii.

De fapt acest lucru a fost vădit de acțiunea din Iunie 1990, "mineriada". Această acțiune organizată și patronată de Ion Iliescu, așa cum rezultă din raportul Comisiei Parlamentare al Opoziției, a avut ca scop reintroducerea fricii în oameni și zdrobirea opoziției. In ciuda crimelor abominabile comise, pentru care mai devreme sau mai târziu va trebui să dea socoteală, acțiunea de înfrico[illegible]șit. De fapt singura realizare de durată a fost deconspirarea totală a F.S.N. și faptul că Ion Iliescu și-a câștigat porecla de Bâtă.

In lunile ce au urmat F.S.N. și guvernul de "tehnocrați" al lui Petre Roman au dovedit în mod patetic incompetență, incorectitudine și neputință. Toate s'au concretizat în scumpiri fără precedent și inflație scăpată de sub orice control, sub masca așa zisei "liberalizări a prețurilor".

Spațiul nu permite să intrăm în amănunte, dar în fapt F.S.N. a încălcat toate promisiunile făcute.

Ei bine vremea socotelilor, a scandenței, se apropie!

De fapt prin uriașele demonstrații din Noembrie și Decembrie 1990 și primele luni ale anului 1991, poporul român a arătat în mod limpede că s'a lămurit în ce privește F.S.N. și a transmis acestuia mesajul că pe viitor nu mai are autoritatea morală de a guverna. Personal cred că poporul român a oferit lui Ion Iliescu-Bâtă și lui Petre Roman ultima șansă de a pleca de bună voie și nevătămați din pozițiile ce le dețin și de care au dovedit că nu sunt vrednici. Pentru acești doi indivizi cred că a sosit ceasul al doisprezecelea. Ar fi bine ca ei să reflecteze și să nu invidieze sfârșitul rușinos al lui Nicolae Ceaușescu (sau în vorbele lui Nicolae Costin)... "care, Dumnezeu, pentru suspinurile săracilor, i-au plătit de s'au stins pomenirea lui cu totul".

Alex. NEMOIANU

ALIANŢA CIVICĂ

Convorbire între Dl. Stelian Tănase, membru al Grupului de inţiativă al Alianţei Civice şi Grupului pentru Dialog Social, redactor şef al revistei "22" şi Dl. Adrian Grigoropol, corespondent în România al ziarului Cuvântul Românesc.

Adrian Grigoropol : In declaraţia de înfiinţare a Alianţei Civice, aţi luat în considerare că forţa alternativă interesată şi capabilă să se opună tendinţelor negative ale puterii, este societatea civilă. Vă rog să-mi spuneţi care este concepţia Dvs. despre societatea civilă, de ce forţa alternativă capabilă să se opună este societatea civilă şi dacă această formulare nu elimină pluralismul politic, temelia democraţiei?

Stelian Tănase: Nu-l elimină ci îl constituie, pentrucă societatea civilă este acea parte a societăţii sau a ansamblului vieţii pe care o duce un colectiv în comunitate şi care se găseşte în afara structurilor administrative, în afara statului. Aş putea spune că societatea burgheză a ajuns la înflorire tocmai pentrucă societatea civilă a fost foarte puternică. O mare parte a societăţii îşi duce existenţa în afara Administraţiei. Alianţa Civică are de a face cu populaţia civilă care nu este salariată de stat, trăieşte în afara lumii administrative, a statului. De aceea statul are instituţiile lui care protejează sau ar trebui să protejeze colectivitatea, ca justiţia, armata, biserica, partidele, parlamentul. Dar toate acestea capătă viaţă dacă se bazează pe o societate civilă puternică, dinamică, prosperă, care face toate bunurile materiale şi cultivă pe cele morale şi intelectuale. Aş da exemplu Revoluţia Franceză care s'a declanşat când statul a ajuns în contradicţie cu societatea civilă care-i pompa energie şi resurse şi statul nu făcea altceva decât să le absoarbă prin impozite, taxe, vămi interne. Societatea civilă se împiedica de aceste structuri învechite şi această contradicţie a dus la Revoluţia franceză ca şi în Anglia cu o sută de ani mai înainte.

Se pare că şi în România de astăzi nu se poate susţine un pluralism politic decât pe o societate civilă puternică, bine articulată care să trăiască prosper, independent de Administraţie. Ce înseamnă Administraţie acum, decât un stat de tip comunist. Din acest punct de vedere noi susţinem existenţa societăţii civile care să fundamenteze exact pluralismul politic, căci fără o societate civilă puternică nu poate exista nici pluralism politic. In acest sens, cred că am fost explicit.

A.G - Grupările societăţii civile care au înfiinţat Alianţa Civică, menţionate în Declaraţie ca Asociaţia 15 Noembrie, Solidaritatea universitară, Societatea Timişoara, G.D.S., Societatea Agora-Iaşi, Asociaţia Prodemocraţia, sunt constituite ca grupări "apolitice". Cu referire la această remarcă, la conferinţa de presă Dl. O. Paler a subliniat că Alianţa este politică în sensul lui Aristotel deci prin însăşi natura omului, ceea ce nu este tot una cu opţiunea politică, cu politica militantă, cu omul politician. Dl. G. Serban dela Societatea Timişoara a afirmat deseori că nu urmăreşte puterea, ci numai controlul puterii şi chiar Dvs. în interviul recent acordat revistei Phoenix aţi caracterizat G.D.S. ca un element de reflexie etc., care caută să prevină derapajele puterii în direcţii nedemocratice, fără ca să fiţi un grup politic.

S.T. - Ce vă surprinde în aceasta? In primul rând tematica politicii ar trebui modificată. Politica nu înseamnă să formezi un partid şi să concurezi la putere. Politica este un fenomen mult mai larg şi vă dau de exemplu: ce sunt acele grupări ca şi Alianţa Civică pe piaţa americană a puterii, grupurile de presiune ale concurenţei puterii? Noi nu suntem un partid. Suntem un grup de presiune care prin influenţa pe care o avem, prin capacitatea organizării de dialoguri sau riposte, iniţiative în cadrul vieţii publice, suntem în adevăr amestecaţi în politică fără să concurăm în sens explicit la dobândirea puterii. Cum a declarat Petre Mihai Băcanu că în faţa incapacităţii partidelor de a propune programe alternative, de a debloca acest mecanism care se recunoaşte că acum s'a gripat, de a-şi asuma răspunderea, desigur că Alianţa Civică va lua iniţiativele de rigoare. Un congres va preciza, va decide acest lucru. Noi suntem într'o fază semi-embrionară, pentrucă ne strângem de 3-4 ori pe săptămână spre a pune aceste lucruri la punct. In faza în care ne alegem oamenii, organizăm filiale, articulăm structurile şi tragem şi concluziile din eşecurile pe care le-am suferit. Eşecurile s'au datorat incapacităţii de a avea structuri şi de a decide. Discutăm la nesfârşit fără a decide, fără să întreprindem ceva coerent sau decideam fără să urmărim până la capăt. V'aş da într'un anumit fel exemplul Proclamaţiei dela Timişoara care în fapt a fost un text minunat resimţind procesul antidemocratic care se întâmplă în România, dar care nu şi-a oferit o organizaţie care să-i ducă practic gândurile la capăt, nu numai discursul teoretic, ci pe planurile vieţii sociale.

A.G. - Se subliniază şi se stăruie că totuşi această Alianţă Civică ar fi "apolitică".

S.T. - Nu stăruim. Este o nuanţă.

A.G. - Dar s'a discutat chiar ieri la conferinţa de presă. Am arătat că Diderot în Enciclopedie, definind societatea civilă o enunţă ca filosofică, socială şi politică. Poate exista pe două picioare în loc de trei, de vreme ce eliminaţi politicul?

S. T. - Dar nu-l eliminăm. V'am spus-o clar.

A.G - Nu-l eliminaţi, dar primordial vă declaraţi apolitic. Aici este nelămurirea, controversa.

S.T. - Să ştiţi că Dvs. vedeţi politicul în sens tradiţional. El nu mai este aşa. V'aş aminti de pildă că Solidaritatea şi Forumul din Cehoslovacia, Ungaria, nu s'au declarat partide, au ajuns la putere şi tot nu spun că sunt partide. Forumul a dat un preşedinte şi tot nu spune că este partid şi noi spunem că nu suntem partid. Care este problema?

A.G. - Si deşi nu sunt partide, fac politică.

S.T.-Da.

A.G. - De ce nu spuneţi aşa: suntem o mişcare politică.

S.T. - Nu credeţi că congresul trebue să decidă aceasta?

A.G. - Alianţa şi-a făcut declaraţia de-principii. Prin urmare, noi vrem să lămurim aceste principii.

S.T. - Dvs. ne-aţi angajat într'o discuţie pe care deocamdată noi trebue s'o lămurim. Pe mine politicul în acest moment nu mă interesează. Mă interesează ca la nivelul Alianţei să dăm o structură, care să poată pregăti, eventual să decidă ceea ce Dvs. mă întrebaţi pe mine. Suntem sau nu suntem un partid. Suntem sau nu o mişcare politică. Nu suntem apolitici.

A.G. - Adam Smith, părintele liberalismului la care după o jumătate de secol ne străduim şi noi să revenim, a substituit termenul societate civilă cu termenul de "naţiune" de evident înţeles politic, iar Locke considera societatea civilă şi societatea politică drept doi termeni intersanjabili. Indiferent de conceptul Dvs. despre societatea civilă şi dacă există sau este în gestaţie, ca iniţiatori şi declaranţi ai principiilor Alianţei, estimaţi consecinţele neimplicării politice?

S.T. - Sunt foarte implicat politic. In toate evenimentele politice care s'au consumat dela Revoluţie încoace am fost foarte implicat.

A.G.-Stiu. Aţi profesat în modul cel mai dinamic şi ferm politicul, dar v'aţi ferit de o opţiune clară.

S.T. - Intrunindu-ne de cinci luni n'am putut să decidem pentru o masă de oameni care am simţit că activează în mod dezorganizat, presa independentă, aceşti oameni care au condei şi idei şi care se găsesc în ţară, funcţionari, economişti, jurişti, avocaţi doctori, profesori, muncitori, oameni care au o apariţie sporadică. Sunt atâtea grupuri care au fost menţionate şi nemenţionate. Toţi aceştia să fie strânşi într'o sală la o discuţie mai largă decât am putut să oferim noi acum şi să-i întrebăm ce este de făcut. Nu putem face aceasta prin presă sau mici grupuri. Trebue să ne întrunim 2.000 de oameni într'o sală, trimişi ca reprezentanţi cu mandat, nu care vor să vină cum s'a întâmplat la conferinţa de presă. Să discutăm împreună câteva teme. Partid sau nu partid. Işi vor spune părerea cei din Suceava, dela Cluj, dela Bucureşti şi vom pune la vot. Creindu-se acest organism de decizie care-şi va impune punctul de vedere vor apărea un şir de decizii şi cine va dori va rămâne, cine nu se va retrage. Adunaţi la un loc şi întrebaţi. Aceasta este esenţial.

A.G. - Esenţial este că Dvs. aţi lansat principiile ca şi cum aţi pus carul înaintea cailor. Aţi lăsat politicul, principiul esenţial pe seama congresului fără ca aceasta să figureze explicit în manifest. Partid sau nu partid.

S.T. - Cred că Dvs. greşiţi. Cereţi precizări pe care eu nu le pot face. Congresul să discute, să decidă.

A.G. - După câtă experienţă am şi câte cunosc în materie de politologie, aveţi nişte contraziceri.

S.T. - Personal am nişte contraziceri pe care încerc să le rezolv ca tot omul.

A.G. - Nu este vorba de Dvs. personal ci în problemele Alianţei. V'am auzit "nu vreau să fiu ministru" si "noi nu vrem puterea". Problema nu este dacă Dvs. vreţi sau nu să fiţi ministru.

S.T. - Dacă Alianţa va vrea, vom lua puterea. Ne va însărcina s'o luăm. Aceasta este democraţia. Ne vom asuma răspunderea.

A.G. - Pentru a lua puterea trebue să intraţi în competiţia electorală, să deveniţi partid.

S. T. - Trebue acesta numi place mie.

A.G. - Nu vă place, dar este o condiţie a democraţiei.

S.T. - Stiu. Nu există democraţie decât în parlament.

A. G. - Deci competiţie, parlament, preluarea puterii nu pentru Dvs., nu pentru G.D.S., nici pentru Alianţă, ci pentru buna stare a poporului, dar nu este suficient să vreţi, să vă asumaţi, ci aleşi prin vot.

Continuare în pag. 12

ŞĂ-ŢI FIE RUŞINE, PROFESORE!

Ai trecut împreună cu noi prin anii cenuşii. Erai amărît că nu-ţi poţi da (spuneai că "ţi se pun piedici") doctoratul în psihologie. Te-am primit printre noi, noi cei care nu doream să pactizăm cu Puterea Antichristică. Te-am primit în una din puţinele oaze de curăţenie din Timişoara şi din ţară. Boturile dulăilor adulmecau, dar (nu ştiu prin ce minune) nu ne-au luat urma.

Mulţi din noi au înfruntat plumbii în acel Decembrie din 1989. Tu n'ai venit cu noi. Nu oricine are vocaţie de martir. Te-am iertat.

Apoi te-ai înscris în F.S.N. Si alţii s'au înscris. Când şi-au dat seama că au nimerit într'o cloacă de "restauratori" comunişti cu faţă umană, dar cu obraji de şoric, mulţi s'au retras.

Tu n'ai făcut'o. Printr'o eroare, "emanaţia" neobolşevică a ajuns la putere. A început să-ţi strecoare "sunători" în pungă. N'am crezut că ai mentalitate de cocotă.

Dar noi te-am iertat. Am ridicat din umeri şi te-am iertat. Era dreptul tău să cânţi la masa care-ţi place, la urma urmei.

Dar dorinţa ta de bani şi de putere te-a împins dincolo de limita bunului simţ. Te-ai alăturat acelor conştiinţe răpănoase dela "România Mare" şi "Renaşterea bănăţeană". In articole nesemnate ai început să arunci cu noroi în Timişoara, în Revoluţie. Ai început să semeni neîncrederea între gânditori şi truditorii cu braţele. Ai început să cultivi dezbinarea între etnii. Să bagi zavistia între creştini. Si nici măcar n'ai curajul să semnezi cu numele tău, "tovarăşe" Dumitru Dabu.

Să-ţi fie ruşine!

NU-I CUŞER, EXCELENTISSIME!

Intr'un interviu acordat D-lui Vartan Arachelian, privindu-ne "Ciclopic" de pe ecranele TV, "tovarăşul" Rabin-Sef Moses Rosen, referindu-se la un pastor luteran de origine evreiască- pastor care a petrecut ani grei în temniţele comuniste-, îl acuză pe acesta cum că "pe vremuri" ar fi fost informator al... Siguranţei.

Păi, Excelentissime, nu-i cuşer!

Nu-i cuşer să pui semnul egalităţii între un colaborator al Siguranţei şi un informator al Securităţii.

Pentrucă nu-i acelaşi lucru să "dai în gât" agenţi ai Kremlinului (circumcişi sau nu), trădători ai ţării sau să-i "sufli" în "urechile" lui Dej şi Ceauşescu pe cei care luptau împotriva comunismului.

D-RA CERNIKOVA-BUCĂ ÎN FLOARE

Tatăl: Marin Bucă, conferenţiar universitar, catedra română-rusă; "perfecţionări" de tot felul la... Moscova; semnatar al "Proclamaţiei dela Podul-Inalt" (ghiveci nesărat, pro-fesenist şi pro-iliescian, ce se dorea replică la "Proclamaţia dela Timişoara").

Mama: Galina Cernikova, asistentă universitară la aceeaşi facultate, la aceeaşi catedră, soţia celui de mai sus şi... cetăţean sovietic. Admiratoare a lui Petre Roman şi a câtorva tineri musculoşi dela F.S.N.-ul local.

Mariana Cernikova-Bucă: fiica celor de mai sus, absolventă (bien sur) a facultăţii mai sus pomenite.

In timpul studenţiei: timide încercări poetice, bogată activitate U.T.C şi -zic gurile rele- la "ochii şi urechile statului", pe bulevardul Leontin Sălăjan, din Timişoara, precum şi curajoase încercări în domeniul erotic.

Necăsătorită, mamă a unei fetiţe: Tatiana.

După absolvirea facultăţii, infructuoasă şi instabilă carieră didactică. Lumea românească era sătulă de "luminile răsăritene".

După Revoluţie, câteva traduceri mediocre din Soljeniţîn, publicate în revista timişoreană "Orizont".

Apoi stabilire la "cetăţenesc-independent"- ul "Renaşterea bănăţeană", fost "Drapelul roşu", ziarul **local P.C.R., care şi-a conservat 80% din vechea redacţie şi vechii colaboratori dinaintea lui 22 Decembrie 1989.**

Aici, domnişoara şi tovarăşa Mariana Cernikova-Bucă (pentru intimi: Maşa) îşi scuipă veninul, se defulează prin atacuri la adresa Societăţii "Timişoara" şi oricărei grupări sau partid care nu-şi manifestă iubirea pentru Ion Iliescu, guvern, F.S.N., ziarul "Renaşterea bănăţeană" şi ...Moscova.

Scuipă venin pentru "liniştea" noastră neobolsevică, împotriva "destabilizatorilor", în numele "românismului" promovat de uniunea "culturală" a securiştilor rezervişti, istoricilor rataţi şi agramaţilor cu "studii universitare", numită "Vatra Românească".

Deşi în floarea vârstei, domnişoara şi tovarăşa Cernikova-Bucă nu mai e ce-a fost. Incet-încet î se domoleşte zburdălnicia, încet-încet i se estompează nurii. Doar veninul îi sporeşte, invadându-i trupul şi sufletul. Si" operele" dela "Renaşterea bănăţeană".

Doar Cerul îi poate aduce pacea. Si cine ştie...

Dan Emilian ROŞCA

CAMELIAN DEMETRESCU

LAUREAT AL PREMIULUI INTERNAȚIONAL DE CULTURĂ "LABIRINTUL DE ARGINT", ROMA 1990

EUROPA: SFÂRȘIT SAU ÎNCEPUT DE ISTORIE?

-Cuvânt rostit la decernarea premiului -

Urmare din numărul trecut

Dar iată că divaghez fără a explica îndeajuns ce înseamnă cu adevărat o democrație cu față umană. Ar trebui mai întâi să mă reconstruiesc pe mine însumi, să regăsesc ceea ce Saint Bernard de Clairvaux definea "pierduta asemănare cu chipul lui Dumnezeu" pentru a ști care față ar trebui să aibă o democrație într'adevăr umană. Stim cel puțin cum nu trebue să fie. E destul să ne uităm împrejur și în noi înșine.

Timp de 45 de ani războiul rece a redus înfricoșător orizontul civilizației noastre la o singură obsesie: comunism da, comunism nu. Adevăratele probleme ale omului au fost amânate, în Est ca și în Vest, îngropate de pragmatism și de demagogie. Brațul de fier ideologic și militar a ocultat adevărata dramă a condiției umane, lăsând drum liber căderii morale. A readuce în primul rând adevăratele probleme, cred, e prima sarcină a intelectualilor. Să ajute societatea de a ieși din falsele probleme.

Popoarele din Est abia eliberate se tem de capitalism, de privatizare, deși sunt anticomuniste. Capitalismul (în sensul dreptului la proprietate și la inițiativă) nu este, iată un alt loc comun obligat, nici bun nici rău, în sine. Poate fi benefic sau malefic în funcție de spiritul cu care se realizează. Natural, nu poate inspira decât teamă un capitalism pus doar în servicul profitului și nu al omului. Dar, întrucât nu se întrevede astăzi o a treia cale reală între economia centralizată și piața liberă, nu ne rămâne decât moralizarea acesteia din urmă. Cu alte cuvinte, dat fiind că astăzi capitalismul e sinonim cu democrația, să-i dăm o față umană. Europa unită din '92 nu trebue să fie Europa negustorilor, a multinaționalelor și a colonizării sălbatice a țărilor abia eliberate. Aș îndrăzni să spun, iritând încă odată elita de pe malul stâng al Tibrului, că pentru a edifica o Europă cu adevărat unită ar trebui să se plece dela proiectul augustinian al "Cetății lui Dumnezeu". "De ce această nostalgie de Dumnezeu într'o societate atât de secularizată ca a noastră?" obiecta un om politic de curând. "Crezi într'adevăr că mai pot învia astfel de fantasme?" Nu e nevoie să învie, i-am răspuns, pentrucă sunt încă vii. Privește în jur mișcările de renaștere spirituală a tinerilor! Spengler, profetul căderii Occidentului, nu i-a prevăzut".

Italia se află în avangarda trezirii spirituale a tinerilor; ar trebui deci să aibă un rol de prim ordin în construirea noii Europe unite în sens spiritual. Cine a participat o singură dată la Mitingul pentru Prietenia între Popoare dela Rimini, poate să confirme. Italia a trăit cea mai apăsătoare perioadă de terorism politic european, din fericire încheiat. Paralel a văzut crescând în rândurile tineretului său cea mai amplă mișcare de renaștere spirituală din întreaga lume, în timp ce se sting una după alta stelele roșii ale tranșeelor comuniste, pe Tibru și aiurea. Sub titlurile revistelor și ziarelor angajate în trezirea spirituală ar trebui să se tipărească drept memento (înlocuind depășitul "proletari din toate țările uniți-vă") celebra frază a lui Malraux: "Secolul XXI va fi religios sau nu va fi deloc." Trăim un timp privilegiat, de adânci transformări, însemnat de anunțul unei mari speranțe: Europa post-iacobină devenind sub ochii noștri Europa prespirituală.

Nu vreau să păcătuiesc prin euforie. Realitatea pare să contrazică această previziune. A vorbi de o renaștere a experienței spirituale pentru a recompune omul fracturat interior, aș propune valoarea cunoașterii revelate în vârtejul activismului frenetic al vieții de astăzi, a spera în reechilibrarea unui ritm paralel între cunoașterea spirituală și cea pozitivă într'o societate pragmatică a cărei instrucție e axată aproape exclusiv pe scientism... Nu e nerealist oare să credem că totul s'ar putea rezolva în spațiul unei biete ore de religie săptămânale și pe deasupra facultative? Si totuși Malraux a spus-o. Cu intuiția fiziologicului care cunoaște capacitatea latentă a speciei de a bloca asfixia cu o respirație violentă ce smulge din adâncurile ființei toate energiile vitale existente. Sub amenințarea iminentei asfixii umanitatea va ști să reacționeze cu aceeași vigoare, bineînțeles dacă resursele sale vitale nu sunt total alienate. Ceea ce pare improbabil, dat fiind semnele de trezire spirituală de care vorbeam.

Mircea Eliade, în povestirea sa fantastică "Nouăsprezece trandafiri", ne propune valoarea anamnezei platonice pentru a regăsi memoria vitală amenințată, apoi sugrumată în omul modern de "spiritul obiectiv" și de pragmatism. Hierofania continuă, trăirea cotidiană cu Dumnezeu într'o realitate aparent insignifiantă dar care transcende cu naturalețe în transistoric, poate fi efectul benefic al anamnezei propusă de Mircea Eliade omului fracturat de astăzi. O ipoteză pentru a readuce conștiința noastră la condiția unui "homo religiosus" pus în afara legii de iluminism, dar care, cu toate acestea, supraviețuiește în fiecare dintre noi.

Lui Mircea Eliade destinul nu i-a dat bucuria de a se intoarce în țara sa eliberată din tenebre. România, însemnată în sufletul și în carnea ei de plăgile tiraniei, de abia s'a ridicat în picioare. Rotativele celei de-a patra puteri occidentale dogoresc încă sub titlurile în prima pagină despre eroica revoluție, pardon, mizeră lovitură de Stat în România. Intreaga gamă a sentimentelor umane, toată fervoarea jurnalistică - dela elogiile superlative până la perfidele insinuări și chiar insulte - toate maniile necrofile ale jurnalismului de scandal și ipotezele elucubrante ale profesioniștilor improvizației au trecut prin gaura neagră a steagului românesc însângerat. Ne-am aflat, noi Românii, sub reflectoarele unei parade grotești, prezentați de cele mai prestigioase nume ale scenografiei pentru carnavaluri politice: eroi pe baricade, lași anonimi ascunși în tancuri, golpiști în spatele mormintelor goale, frivoli și corupți, revoluționari la televizor în fotoliu, măcelari dela Timișoara și Târgul Mureș, bufoni ai securității, sublimi și abjecți, comuniști, anticomuniști și neocomuniști, bigoți și anticriști. Acum marile manevre ale informației au încetat. România nu mai face spectacol. Morții au fost prea puțini. Revoluția e descalificată. Rămân doar crucile adevărate, în noile cimitire ale celor căzuți, nenumăratele cruci ale tinerilor și foarte tinerilor uciși de gloanțe în Decembrie. Tăcerea mass-mediilor e cu adevărat potrivită. Vă mulțumim.

Ceea ce s'a petrecut în România iarna trecută se știe, sau se crede că se știe aici, în Occident. Despre culisele revoluției române, despre cauzele evenimentelor sângeroase care au dus la răsturnarea regimului Ceaușescu, despre cele patru trădări care au îngenunchiat poporul român condamnat la o izolare totală, și despre alte aspecte politice, economice, culturale și religioase ale societății românești în timpul dictaturii, am publicat un articol în "I Quaderni di Avallon" (nr. 22 din 1990). Nu voi repeta ceea ce am scris acolo. Voi vorbi însă de situația pe care am găsit-o la întoarcerea mea în țară după 21 de ani de exil politic.

In zilele fierbinți din Iunie trecut mă aflam la București, implicat în ciocnirile de piață cu fiul meu cel mare. București ca la Beirut: clădiri incendiate, mașini, autobuze, camioane în flăcări. Mulțimea pe străzi, în piețe scandând "unica soluție, a doua revoluție!" Asaltul unităților speciale contra studenților, în Piața Universității și în fața Televiziunii, arestări, violențe, răniți, morți. Apoi minerii: vandalism, agresiuni, oameni decapitați, teroare. Ciocniri între populație și mineri precum și tot restul oferit parțial atenției Dvs. de mass-mediile occidentale. Oribil. Dar drama românească nu e doar aceasta.

Adevărata dramă e maladia pe care comunismul a lăsat-o în conștiința oamenilor. Dacă o dictatură poate fi îndepărtată în câteva zile, pentru ca un popor să se vindece de această maladie vor fi necesare, poate, două generații. O maladie endemică de care e responsabil comunismul teoretic primitiv: obsesia unui Stat asistențial care trebue să asigure totul tuturor și în care libertatea se confundă cu garanția unui minim de bunăstare colectivă și constantă. Sărăcirea graduală până la limita mizeriei, datorată regresului și falimentului economic, a agravat dependența psihologică a populației de ideea utopică a unei societăți asistențiale eficiente. Oamenilor le e teamă de privatizare în care văd drum liber speculației, anarhiei prețurilor și mai ales îmbogățirii ilicite. Intr'o societate în care virtutea principală e resemnarea la sărăcie, a te îmbogăți e un act de lèse-paupertate inadmisibil. A privatiza fabricile ar însemna întoarcerea la sclavia exploatării capitaliste, și așa mai departe. Acestei maladii trebue să-i dea socoteală abia înfiripata democrație românească precum și a celorlate țări din Est, inclusiv Uniunea Sovietică.

Concentrând campania electorală împotriva privatizării și a economiei libere, nu a fost dificil pentru Frontul lui Iliescu să-și asigure prioritatea în alegerile din Mai. Victoria programată la un procent de cca. 65% prin excesul de zel al agenților electorali ai Frontului a depășit 80%. Manipularea, în timpul campaniei electorale și apoi în timpul alegerilor, a fost de fapt un act de sinucidere politică: întâi pentrucă eliminând opoziția, Frontul și-a asumat singur răspunderea ieșirii din dezastrul economic, al doilea pentrucă refacerea economică va fi imposibilă fără o economie liberă.

Așa zisa "a treia cale" anunțată de Iliescu riscă să ducă România într'o situație nebuloasă de lumea a treia. Sunt neverosimile până la grotesc articolele publicate de presă și transmise de televiziunea controlată de Front, în timpul campaniei electorale, pentru a discredita timidele tentative de inițiativă privată în comerț și artizanat. Sloganurile primului stalinism ca de pildă "afară cu patronii" și "moarte intelectualilor" mai fac încă priză asupra celor care mai visează un stat ideal, forte și generos ca un părinte. Nici măcar Gorbaciov, care nu e atât de imbecil ca să cadă în erorile lui Iliescu, nu a reușit să găsească un remediu acestei maladii lăsate de comunism în mintea popoarelor din imperiul sovietic. Si cu atât mai puțin vor reuși să-l găsească experții capitalismului care orice pot înțelege în afară de suflete disperate și înșelate de iluziile celei mai perfide dintre utopii. Cel mult vor trebui să-și bată capul pentru a descoperi remediul necesar pentru eliminarea efectelor provocate de aceeași maladie în unele din societățile occidentale poluate de virusul asistențialismului inoculat de comunism.

Dar maladia nu privește doar aspectele economice ale crizei. Ar fi reductiv să neglijăm implicațiile morale, profunda alienare a conștiințelor în cei 45 de ani de comunism. Primul simptom grav e dedublarea mentală datorată spaimei de a spune ceea ce gândești și dramaticei necesități de a spune, pentru a supraviețui, contrariul a ceea ce gândești. Alienare devenită o a doua natură. Acum marea spaimă a trecut, dar a rămas maladia. Care consistă în a vedea oriunde pericole și capcane, într'o continuă neîncredere în toți și în toate. In precaritatea și nesiguranța cotidiană de astăzi revine inconștient spectrul Statului: Statul-patron, capabil să asigure ordinea și stabilitatea. Tulburea situație actuală nu permite încă întrezărirea a ceea ce în mod comun se cheamă Statul de Drept. Norocul democrației noastre va depinde mult de situația internațională, și mai ales de evoluția internă a Uniunii Sovietice.

Ce speranță de vindecare rapidă poate avea deci poporul român? Dincolo de previziunile logice sau de iluziile facile, nu văd decât o singură speranță. Dar, pentru a o mărturisi, ar trebui să fiu sigur că în această sală nu se găsește nici măcar "întâmplător" un agent, sau doar un informator al acelei securități a iluminismului care veghează pentru a deconspira ereziile obscurantismului. Dați-mi câteva minute și o voi face. (Iată dovada că nici măcar eu n'am fost scutit de maladia de care vorbeam). Deocamdată mă opresc la o ipoteză realistă. In România se crede că singura șansă pentru o trezire politică ar fi înființarea unui post de televiziune alternativ, adică de opoziție. Dilema lui Iliescu este: să-l accepte pentru a arăta Occidentului o față democrată, sau să nu-l accepte - împiedicând astfel trezirea politică - riscând însă izolarea internațională în continuare. Orice ar face va fi măturat de dezastrul economic și opoziția își va găsi în sfârșit locul său în arena politică românească. Rămâne dezlegarea nodului acelei paralizante maladii postcomuniste. Dar în ce fel?

Noi, exilații politici din Est, eram convinși că popoarele noastre nu s'ar fi putut elibera decât în urma unei înfrângeri militare a Pactului dela Varșovia, deci în urma unei noi conflagrații mondiale. Contrar oricărei logici, eliberarea a venit fără să se plătească teribilul tribut al unui holocaust nuclear. Toate previziunile kremlinologilor, ale experților militari și politici s'au răsturnat. Nu rămâne decât ipoteza deconcertantă a unui miracol. Pentru unii miracolul se cheamă Gorby. "Mințile umflate" (din proverbul utopiei) au fantezia scurtă; nu trec dincolo de gardul logicii grosolane, nu pot înțelege ceea ce logica populară a înțeles. Că e vorba pur si simplu de o intervenție supranaturală în istorie. Dumnezeu ne-a iertat. Ne-a împiedicat sinuciderea atomică și ne-a dat încă odată posibilitatea de a învăța să trăim. Zice o femeie romăncă într'o scrisoare către fiica ei care trăiește în exil: "Bunul Dumnezeu s'a aplecat spre grădina lui și ne-a iertat pentru grelele noastre păcate"... Iată-mă ajuns la nodul chestiunii: dacă Dumnezeu ne-a scutit de al treilea război mondial - și sunt uimit că Occidentul nu se uimește deajuns de acest eveniment extraordinar - va avea încă odată milă de noi bieți bolnavi pentru a ne vindeca de boala rea a utopiei care ne-a devastat sufletul. Ne va vindeca, dar cu condiția să i-o cerem. Altfel, să ne vindece cu forța, să ne facă fericiți împotriva voinței noastre ar fi cu adevărat o utopie. Dar câți sunt dispuși să-i ceară ajutorul?

- Continuare în pag. 11

REÎNTÂLNIREA CU PETRE ȚUȚEA

——Andrei PANDREA——

Prin Ianuarie 1990 citeam cu nesaț un ziar liber românesc. Intâlnind și semnătura Domnului Petre Tuțea, am tresărit. Zvonurile stenice, deși părelnice, privindu-l se adevereau așadar. Chiar ele mi l-au readus, firesc, în minte...Chipul i se infiripa iar, adunându-se din cotloanele tainice ale copilăriei și memoriei, unde ațipise discret, ca spuza jarului țiuitor ascuns sub colbul ușor al cenușii. Dacă în cele mai îndepărtate amintiri rătăcea fără opreliște, scăldat de lumina unui timp mirific și incert, ultima întâlnire îl contura precis,în vara anului 1967, la București.

Sosisem, tocmai, pentru un scurt răstimp din valea Doftanei - unde oficiam ca medic al Santierului Paltinu, printre constructorii splendidului baraj parabolic așezat în curmezișul râului, născător al lacului de acumulări - când am avut surpriza și bucuria de a-i afla acasă, în strada Sandu Aldea, atât pe tata și mama, cât și pe Domnu Tuțea... I-am invitat pe tustrei la un restaurant înspre "Sosea"... Petre Tuțea, coleg berlinez și de pușcărie al tatei, de unde abia scăpaseră cu viață amândoi, de vreo trei ani, se refăcuse, și fizic se înfățișa iar ca odinioară: bărbat voinic, lat în spate, căpățânos - adică pronunțat brahicefal, cum ar spune antropologii jovial, cu fruntea mare, urechile cărnoase, nas proeminent și buze subțiri. Ochii mici, căprui, plini de vioiciune, licăreau istețime, umor și ironie.

Născut în Câmpulungul Muscelului, la 6 Octombrie 1902, Petre Tuțea împlinise deci, Joi 13 Octombrie 1990, când, întru revedere, i-am trecut pragul cămăruței dela etajul opt, din Strada Sipotul Fântânii, venerabila vârstă de 88 de ani și 7 zile. Cu bucuria revederii istovită, privesc dezamăgit în jur: odăița-chilie are un pat, o lampă, un radio portativ, trei scaune, o masă și o canapea. Din belșug sunt numai stivele de cărți, rafurile de ziare, teancurile de manuscrise...Prin altă ușă se pătrunde în sala de baie. Atât.

Nepotrivirea dintre ilustrul "locatar" și meschinăria locului, îmi produce un rictus amar, din fericire, curând anulat, de belșugul darurilor revărsate în zestrea amfitrionului meu. Il fixez intens și mă las prins cu deliciu în mrejele magiei lui. Spectacolul devine fascinant: Petre Tuțea intră în transa monologului continuu...Farmecul și vraja, învăluitoare și aromitoare se iscă din vorbă și gest. Cuvântul făurit cu galà de aurar ca un juvaer este trimis în lume șlefuit de rostirea Crisostomului căpătând sensuri neașteptate, imprecizii lămuritoare de poezie. Vorba își îngreunează miezul, devine incandescentă și sclipitoare. Insoțirea cuvântului cu vorba este uluitoare. Fraza, rostită cu eleganță, legănată și gâlgâiată de râsul sonor, explorează suverană toate domeniile permise minții omenești: creatorii speciei și operele lor unice își pierd tainele și dobândesc o aură neașteptată. Gestul însoțitor și indispensabil, expresie paralelă, complementară și obligatorie a discursului, este larg, expresiv și subtil; cu eleganță și catifelare el întărește gândul, în care bărbatul se implică total și pe care îl adoră, turnându-l în matricea insolită, neașteptată și polimorfă a frazei, fie nervoasă și abruptă, fie amplă, unduitoare, încântătoare...

Parcă indiferent la auditoriul întâmplător și pestriț, întrucât nu și-l alege, el înclină totuși mai curând spre tinerimea și discipolii instruiți - cutiile lui de rezonanță sosind ca în pelerinaj, la Maglavitul ființei mesianice, unde nu este dezamăgire. Dar nici locul și tribuna discursului, cu orice dialog adiacent exclus, nu este privilegiat: fie lungit în patul celulei sau al cămăruței, fie la colț de uliță, în palat sau cafenea, la Capșa, in mijloc de agora sau tolănit pe iarba grădinilor lui Adademos - Tuțea vorbește...

Copilul hoinar de odinioară, elevul gimnaziului câmpulungean, doctorul berlinez în economie politică de mai apoi, unicul prieten al lui Nae Ionescu - după cum îl socotea Profesorul însuși -, reformatorul expert și vizionar al economiei naționale românești, distrusă de apocalipsul războinicului an 1944, - Petre Tuțea ajunge sub comuniști deținut politic, înfundând 13 ani pușcăriile. Pretutindeni vorbăreț, cuprins de exaltarea mistică a inițiatului, excesiv în monologul plin de hiperbole și negații ireductibile - dar fără umbra vicleniei, calculului, invidiei, dușmăniei sau pizmei, ci doar pentru o pedagogie optimistă și din suprema plăcere a rostirii frumoase, dăruite gândului halucinant și arborescent-, Petre Tuțea cu propria-i capacitate nelimitată de a se bucura contagios, te poftește, surâzând enigmatic, la neîncetata descoperire a personalității lui.

Inspăimântătorul căpcăun al culturii, înghițită și restituită cu eleganță și strălucire, dăruit de ursitoare cu o aviditate constituțională domnind în toată ființa lui, este un admirabil mâncău: "un gourmet gourmand", ar spune, în finețe, pantagruelicii urmași ai Galilor. Intr'un soi de veșnică întoarcere ciclică spre copilăria căutată (în conștient?) precum pământul de către Anteu, mănâncă cu încântare dulciuri și manifestă o aviditate afectivă înduioșătoare, obținută - spre plăcerea tuturor - printr'un comportament de seducție, în iscusită regie teatrală.

Dar vorbărețul superior, într'o aviditate restituită prin verb, este și un pedagog surâzător și optimist, cu nimbul Sfântului Ioan Gură de Aur, iradiind deasupra unui spate lat ca al lui Platon.

Acest om, claustrofob în textură, nu este deloc prin opoziție sau reacție un agorafil, ci un singuratic. Idolul mulțimii de ascultători îmbătați de vorba magistrului, trăiește paradoxul tainic al însingurării, suferind cu extaz fierbințeala jarului înnăbușit al unei trăiri ortodoxe de mare acuratețe, soi de Socrate-călugăr, arătându-ne darnic și mulțumit fața laică a unei schimnicii.

In desele împrejurări hâde, născând frica și delațiunea - atât de banale și caracteristice coșmarului dictaturii comuniste românești-, Petre Tuțea, care aidoma prietenilor lui, nu poate fi cumpărat, întrucât nu râvnește nici la onoruri, nici la funcții, nici la bogății, manifestă curaj împotriva opresorilor și indiferență senină față de propria-i soartă. Fără a se feri de nimeni niciodată, Petre Tuțea vorbea și față de oricine spunea orice. Parcă-l văd pe Calea Victoriei, înainte, între și după arestări, sau la Capșa, COS (Casa Oamenilor de Stiință), ori Casa Scriitorilor: măreț, trupeș, și îmbrăcat într'un veșnic palton cafeniu-roșcat, uzat, descheiat și fără nasturi, cu buzunarele burdușite de manuscrise, încălțat vara-iarna cu bocanci, Tuțea se plimba jovial și flămând, gesticulând și vorbind fermecător, cu o droaie de oameni după el: gură-cască, pierde-vară, muncitori, elevi, funcționare, prieteni, admiratori, detractori, universitari seci în costum corect și...securiști în sutană civilă...Dacă Securitatea îi confisca manuscrisele la fiecare din arestări și îl închidea pentru păcatul lui capital - "vorba zboară" sau fiindcă numele îi apăruse pe lista unui guvern ipotetic, în dreptul Ministerul Culturii - și el habar n'avea! unii dintre securiștii mai tineri, ascultându-l subjugați de farmecul lui de sirenă, au intrat și ei la pușcărie!

Primit cu ovații în Uniunea Scriitorilor care, spre cinstea ei, i-a acordat o pensie de 4000 lei lunar (față de cele anterioare de...450 și, ulterior, 1500), permițându-i astfel o viață la limita decenței, Petre Tuțea își continuă netulburat monologul, practicând, între altele, aforismul. Am notat câteva:

- Filosofia marxismului este filosofia neumanului.
- Comunismul este una din iluziile imbecile ale omului.
- Comunismul are o natură neantropologică: e ca și cum ai vorbi unui gard.
- Comuniștii nu sunt oameni, sunt preoameni.
- Comunistul este ca un câine: îi este frică de bătaie.
- Comuniștii sunt posesori de falimente.
- Comuniștii nu înlătură mizeria: excroci, ei o fardează.
- Comuniștii și călăii - Pantiușa, Nicolschi, Turcanu - n'au lăsat loc de "bună ziua".
- **Majoritatea comuniștilor sunt minoritari.**
- Social-democrații sunt onaniștii socialiștilor.

***

- Este un supercretinism să predici egalitatea, când inegalitatea există și în regnul vegetal.

***

- Războiul este o invitație la bărbăție.

***

- Când pacea organizează prea mult, trebue trimisă în pivniță.

***

- Se vorbește azi de economia de piață... Orice economie e de piață, că doar nu te servește nimeni acasă.

***

- Rușii n'au logică: te omoară și plâng. Sunt bolnavi dela natură.

***

-Rusul e amorf moral. Orânduirea marxistă îl îndeamnă la crime. A omorî un om, pentru el, e cum ai tăia o găină.

***

- Evreii au făcut experimentul bolșevic pe Ruși: material mai bun nu exista.

***

- Intr'un conflict armat cu noi, Ungurilor nu le rămâne decât o haltă de urinare la Debrețin și a doua la Budapesta.

***

- Să nu uite nimeni cum au murit cei care s'au atins de Transilvania: Hitler, Mussolini, Ribbentrop, Ciano, Teleki, Csaki... (N.B. în articolul viitor: "1940: România mutilată", vom evoca dramaticele evenimente cuprinse între 26 Iunie și 7 Septembrie 1940.)

***

- Forma cea mai perfectă de nedurere este cadavrul.

Anecdota este altă specie cultivată de magistru. Mai ales atunci când subiectul este tragic. Notez aici doar patru.

1. La Aiud, sunt muncitori care fac greva foamei, ca să stea în celulă cu el, să-l audă cum vorbește. Colonelul Crăciun - nomina odiosa! - îl întreabă pe unul:
   - Da'ce, mă, pricepi ceva?
   - Nimic! Dar e grozăvie....

2. Un muncitor avea burta mare. Tuțea îl întreabă: - Ce ai, ești bolnav? - Nu. E pâine pentru Dumneavoastră...

3. Dialog, la liberarea din închisoare, între Tuțea (închis de 13 ani) și Prințul Ghica (închis de 23 de ani). P. Tuțea către Ghica: - Luați-o înainte, că aveți 23 de ani, că dacă ies eu întâi - zic ăștia că's omul guvernului....

4. Petre Pandrea era la Neagră. "Făcea greva foamei, se ruga, ajunsese în stare de levitație. Iși trecea mâna pe sub spate" (Petre Tuțea). Ii aduseseră arpacaș la gamelă și nu-l atingea. Gardianul care, cu trei zile în urmă, îl ironiza: "Banditule, tu crezi în Iisus Hristos și'n mă-sa?" fu cuprins de teamă văzându-l, și bâigui către Pandrea cel rămas impasibil și concentrat: "Rugați-vă și pentru mine, Domnule, să ne scape Dumnezeu de Ruși..."

Devine cred o evidență că reconstituirea istoriei Românilor și a vieții Bucurestilor, este imposibilă și de neînțeles, fără cunoașterea acestor personaje, pitorești și tragice totodată, bărbați nonșalanți și nepăsători față de propria soartă, pe care o expun conștient primejdiilor, dintr'o lume românească cu reflexe balcanice, de mâncăcioși, guralivi, avizi de cultură și de frumos, mari poligloți și creatori, precum cei pomeniți, împreună cu un Barbilian, un N. Carandino, un Marin Sadoveanu...

Dar parcă nimeni nu vorbește mai socratic ca Tuțea.

Acest Socrate carpatodanubian își așteaptă încă, în Grădinile lui Akademos, un Platon al lui. Il va găsi oare?

Te îmbrățișez filial, Iubite Domnule Tuțea! La revedere și pe curând.

EUROPA: SFÂRȘIT SAU ÎNCEPUT DE ISTORIE?

Urmare din pag. 10

In această vreme în care metrul cu care totul se măsoară e cantitatea, ne e teamă să fim minoritate. Imi amintesc o altă metaforă medievală. Sena traversează Parisul dela Răsărit la Apus. Două specii de pești viețuiesc în apele sale: pe de o parte peștisori slabi, mărunți, care înnoată cu toate forțele lor contra curentului spre Soare Răsare, pe de altă parte bancuri de pești grași, adormiți, care se lasă duși de curent spre tenebrele Apusului. Căreia dintre cele două specii aparținem?

Pentru a încheia, voi citi câteva rânduri din scrisoarea pe care am primit-o de curând dela Vintilă Horia dela Madrid: "Teza mea, pe care o schițez într'o carte minusculă, care sper să apară la București înainte de Crăciun, "Ce-ți doresc eu ție...", este că poporul român a dispărut. Nu cu totul, evident. A mai rămas din el o minoritate, astăzi anonimă, ocultă, inactivă la suprafața politică a țării, făcută din tineri studenți, poate că și muncitori și militari, în mare parte din cei ce aparțin Bisericii unite, din două sau trei milioane de țărani și din acei intelectuali lucizi care nu iau parte la demența "democratică" postceaușistă... Dacă minoritatea românească nu învinge, atunci poporul român, în mai puțin de jumătate de secol, dispare. Increderea mea în acea minoritate este mare. Au existat la noi câteva zeci de mii de familii care și-au crescut copiii în spirit tradițional. Sunt cei care s'au jertfit în Decembrie și au ieșit mai târziu în Piețele Libertății... Ernst Junger vorbea de un doi la sută, necesar pentru ca un popor să știe despre viitor și să-l facă posibil. La noi minoritatea esențială depășește zece la sută. In următorii douăzeci de ani, cei slabi și mulți vor fi eliminați de timp, iar ceilalți, tot printimp vor ajunge la conducere. Dacă nu se întâmplă o catastrofă între timp".

Mă întreb dacă această judecată a lui Vintilă Horia nu e validă și pentru alte popoare care au suferit în mod diferit o alienare în masă. Ne consolează o constatare verificată de-a lungul veacurilor: istoria o fac minoritățile, cei puțini. Cei mulți i se supun. In ciuda falsului mit al gloriilor colective ale timpului nostru.

Un ciclu al istoriei se încheie sub ochii noștri. Sunt întrebat ce semnificație are pentru noi, Românii, gaura din mijlocul steagului tricolor. "Intoarcerea României în istorie", răspund. Vechea stemă, simbol al sclaviei comuniste, era bariera care ne blocase accesul la istorie. Ironie a marxismului. A fost tocmai materialismul istoric cel care ne-a refuzat devenirii istorice. Comunismul s'a dovedit antiistoric, o formă quasi metafizică de transcendență în jos, spre abisurile neființei, ale desființării noastre ca națiune. Se vorbește în Occident de sfârșit, dar pentru noi cei din Est istoria abia reîncepe, odată cu noul ciclu. Acest ciclu va putea începe cu adevărat numai după căderea ultimului imperiu al vechii lumi, numai când în locul lui se vor ridica noile state libere - Rusia, Ucraina, Georgia, Armenia, Tările Baltice etc. Doar atunci va putea fi garantată o stabilitate politică în lume, iar proiectul Europa unită va putea deveni realitate.

CAMELIAN DEMETRESCU

AUTOPSIA LOVITURII DE STAT ROMÂNEŞTI

de RADU PORTOCALĂ

Editura Calman-Levy, Paris, Franţa

Evenimentele dramatice care au zguduit România începând din Decembrie 1989 şi care sunt încă prezente, constituie nu numai un caz de interes naţional, dar mai cu seamă de interes internaţional.

La un an după sângeroasa revoluţie care a avut loc în România, observatorii şi istoricii occidentali încearcă încă să descifreze maşinaţiile şi punerile în scenă care au creat şi făcut posibilă aşa zisa revoltă spontană a unui popor subjugat timp de 45 de ani într'unul din cele mai despotice şi sângeroase regimuri comuniste.

Unul dintre aceşti observatori şi analişti ai evenimentelor care continuă să se desfăşoare încă pe scena României, este ziaristul francez de origine română Radu Portocală.

Observator atent şi neobosit al evenimentelor politice est europene, dar mai ales româneşti, în acest an de tumultuoase transformări, Radu Portocală este autorul unui volum care a apărut la Paris în editura Calman-Levy la finele lunii Octombrie a acestui an, volum intitulat "Autopsia Loviturii de Stat Româneşti".

Cu minuţioasă precizie, cu splendidă claritate de gândire şi capacitate de analiză, Radu Portocală arată cum drama sângeroasă care s'a jucat pe scena României nu a fost altceva decât un scenariu scris la Moscova, un scenariu simplu şi bine regizat, a cărui reuşită a avut ca factor principal elementul de dezinformare locală şi internaţională.

Autorul începe prin a ne arăta că aşa zisa revoluţie în România nu a fost un act spontan al unui popor care nu mai putea suporta dictatura ceauşistă şi care inspirat de prăbuşirea tuturor regimurilor comuniste şi-a exprimat voinţa şi şi-a arătat forţa. Atât evenimentele dela Timişoara cât şi cele dela Bucureşti nu au avut nimic spontan în contenenţa lor. Această falsă spontaneitate nu a avut rostul decât să deruteze opinia publică naţională şi internaţională , ea ne constituind un element de surpriză decât pentru cei neavizaţi. Aflăm cu surpriză că nici măcar preşedintele Ceauşescu nu a fost surprins de această dezlănţuire neaşteptată fiind de mult timp conştient de finalul care se apropia şi contra căruia era total neputincios. Ziua de 15 Decembrie la Timişoara nu a însemnat decât începutul acestui sfârşit iminent.

Rând pe rând autorul ne derulează firul evenimentelor care s'au succedat demascând totodată amestecul voluntar şi poate involuntar al marilor puteri occidentale în tragedia românească. Aflăm astfel care au fost principalii dar şi secundarii regizori. Prin intermediul Ungariei se pregăteşte terenul pentru desfăşurarea evenimentelor dela Timişoara. Washington, Londra şi Moscova oferă suportul lor lor lui Silviu Brucan. Statele Unite, prin neglijenţă sau poate indiferenţă joacă la Bucureşti cartea Moscovei. Radio Europa Liberă precum şi postul de radio Vocea Americii contribuie şi ele intenţionat sau neintenţionat la o imensă conspiraţie de dezinformare.

Evenimentele dela Timişoara redactate şi puse în aplicare cu grijă, smulg conducătorului în ziua de 17 Decembrie afirmaţia: "Il vreţi pe Iliescu în locul meu?" Ne dăm seama deci de faptul că în acest moment Ceauşescu este perfect conştient că nu mai are nici un sprijin şi nici o putere asupra mecanismului guvernamental care a încetat să mai fie condus din interior şi este acum manipulat de forţe externe.

Adunarea populară din piaţa Comitetului Central s'a dovedit a fi fost şi ea tot o înscenare grandioasă menită să deruteze. O mulţime apatică, fără nici o intenţie de revoltă, este înfricoşată de sunetul de puşti şi mitraliere transmis prin aceleaşi megafoane, care cu numai secunde înainte emiteau aplauze preînregistrate.

Radu Portocală continuă să prezinte şi să analizeze în detaliu evenimentele celor 24 de ore dela 21 Decembrie şi care au culminat prin luarea puterii nu de către un front naţional independent, ci de către organizatorii şi executorii acestei imense farse politice. Controlul continuă să fie deci în mâna comuniştilor, a unor comunişti de formaţie sovietică, manevraţi şi aduşi la putere cu mare abilitate de guvernul dela Moscova.

Volumul se încheie cu dureroasa şi îngrijorătoarea concluzie că instaurarea unui guvern stalinist la Bucureşti de către Rusia Sovietică a fost în final făcută de către masele dezinformate care şi-au imaginat că votează pentru libertate.

La încheierea lecturii acestui volum zguduitor de real şi bine documentat, cititorul se întreabă o dată în plus care sunt interesele marilor puteri occidentale de a participa la, şi de a permite ca din întreg blocul est european, România să fie din nou plasată cu bună ştiinţă în sfera de influenţă sovietică.

Jurnalist francez de origine română, născut la Bucureşti în anul 1951 diplomat al Institutului pentru Relaţii Internaţionale din Paris, Radu Portocală este corespondentul Franţei în problemele româneşti pentru Vocea Americii, precum şi corespondent activ al ziarului Le Point, al canalului de televiziune Antenne 2 şi al postului de radio France I.

Radu Portocală s'a remarcat încă din anii 1970 ca oponent al regimului ceauşist şi în anul 1977 a fost implicat într'un proces de înaltă trădare. Refugiat în Grecia, se stabileşte definitiv în Franţa în anul 1982 unde îşi începe cu mult succes cariera de corespondent internaţional.

Nepot al fostului ministru de Interne al României între anii 1937 - 1939, la fel ca şi bunicul său Radu Portocală este un liberal convins, distingându-se printr'o cultură profundă şi echilibrată şi o capacitate de observaţie şi sinteză deosebită.

Ruxandra D. SHELDAN

ALIANŢA CIVICĂ

Urmare din pag. 9

S.T. - O bună parte din populaţie face alergie la cuvântul partid.

A.G. - Este greşită orice alergie pentru o aşa zisă "partidocraţie".

S.T. - Sunt de acord că nu se poate democraţie fără partide, dar punctul nostru de dezacord este că nu ştiu de ce trebue să fie într'un partid.

A.G. - Este din nou o chestiune personală. Din moment ce Alianţa Civică se consideră o alternativă la putere, trebue să ajungă partid. Nedumerirea mea şi a altora este că evitaţi de atâta timp şi acum chiar. Aţi demonstrat în Zona Liberă, făcând opoziţie fermă extraparlamentară aţi fost obiect de represiune barbară, ca şi partidele istorice. Si aceasta pe un drum paralel cu opoziţia parlamentară, drum care nu avea nici un sens şi se pare că aţi înţeles greşeala.

S.T. - Am suferit chiar mai rău. Este însă o explicaţie istorică. Reînvierea P.N.T. şi P.N.L. ca şi Frontul care întâi a spus că nu pretinde puterea şi apoi că da, ca partid, au distorsionat viaţa politică românească. Aşa a fost să fie. Aşa a vrut istoria!

A.G.-In ce fel şi cu ce mijloace au distorsionat partidele istorice?

S.T.-Partidele istorice nu s'au bazat pe realitatea dela 22 Decembrie 1989, ci pe nişte nostalgii istorice, pe o Românie care nu mai exista şi aceasta a făcut ca programele şi contactul cu masele să fie fragile. Mai mult am pătruns noi în anumite pături sociale decât partidele istorice care sunt nişte state majore fără armată. Cred că dacă dela început partidele istorice promovau lideri tineri cu un Stat Major sau consilieri cu experienţă şi trecut politic. Electoratul preferă figuri mai tinere, mai zâmbăreţe mai viguroase şi mă ţem că aşa a fost cu Roman şi Iliescu. Energiile pe care noi le-am captat fără să intenţionăm, trebuiau să fie captate de aceste partide istorice. Pentru oamenii tineri, martirii ţărănişti şi liberali, dar mai mult ţărăniştii, nu reprezentau prezentul, ci trecutul. Liderii actuali ai acestui partid sunt oameni extraordinari, stimabili, care au suferit 10-20 ani de puşcărie, victime ale comunismului, dar pentru o populaţie născută 80% după 1950 ei reprezentau vestigii care nu mai existau.O asociaţie a foştilor deţinuţi politici în mic. A fost o greşeală tactică uriaşă.

A.G. - Doresc să-mi permiteţi să vă spun că începând din 1945, ca avocat am apărat în procesele politice desfăşurate pe bandă la instanţele militare, tineretul şi chiar conducători ai partidelor istorice şi îi cunosc bine. Toţi liderii acestor partide şi toată floarea tineretului lor, au fost martirizaţi în torturi şi detenţii în temniţe medievale. Au nostalgia tinereţii ca supravieţuitori, dar şi oroare pentru temnicierii lor. Insă în vreme ce alţii erau în şcoli de tip stalinist şi Stefan Gheorghiu, tineretul acestor partide a făcut şcoala democraţiei cu liderii lor, mari personalităţi înscrise în cartea neamului şi care au fost exterminaţi până la ultimul. Ei cunosc democraţia care a început să se reînveţe şi tineretul de atunci, vârstnici astăzi, sunt calificaţi să transmită învăţătura lor.

S.T.-Stiu toate acestea. Eu am cel mai mare respect pentru dânşii. Ii iubim. Tinerelor generaţii însă, le-au apărut ca un partid al nostalgiei.

A.G. - Dar nici partidele nu se pot naşte ca Athena din capul sau Hefaistor din pulpa lui Zeus. Dvs. aţi avut atâta timp şi tot nu ştiţi încă în ce fel aveţi să vă formaţi. Ceea ce am spus la general, este pentru toată lumea. Am recunoscut că v'aţi manifestat mai activ decât partidele.

S.T. - Dar nu i-a votat. Stiţi că nu i-a votat.

A.G. - Au fost împiedicaţi în condiţiuni de netrecut bine cunoscute. Parţial şi Dvs. aţi fost împiedicaţi.

S.T.-Am fost şi suntem împiedicaţi.

A.G. - Cei care le aduc reproşuri gratuite că n'au lideri politici, staturi politice, discurs politic, oare ignoră că au fost ameninţaţi, maltrataţi şi cu căluşul în gură tot timpul. Sunteţi în aceeaşi situaţie. Tot ce aţi făcut demonstrativ atât de activ în afara procesului electoral fiind o opţiune sterilă, este greşeala Dvs. capitală. Espectativa Dvs. a costat mult procesul democratic.

Dvs. promovaţi în mod constitutiv dialogul, instrument cu care probabil să cotrolaţi derapajele puterii.

S.T. - Am purtat dialoguri cu lideri ai partidelor istorice şi ai guvernului, ca Dl. Severin, Dl. C. Iordache şi Dl. Măgureanu. Ii invităm şi nu suntem refuzaţi; apoi cu Asociaţia ziariştilor. Vom avea dialoguri şi cu Armata.

A.G. - Cum ies acestea dintre patru pereţi spre a ajunge la cunoştiinţa societăţii?

S.T.-Părerea mea este că în momentul actual ieşirea noastră în afară este insuficientă. Publicăm în revista noastră, la TV s'a transmis caseta Liiceanu-Severin, dialogul cu FSN, cu Dl. Măgureanu, nu s'au dat însă cele cu opoziţia.

A.G. - Pe Dl. Severin, Dl. Măgureanu i-aţi invitat în legătură cu derapajele puterii?

S.T.- Incercăm. Cu Dl. Măgureanu am avut şi chestiuni concrete, cu un un delator dela revista Expres care trebuia să culeagă informaţii despre noi dela G.D.S. şi alte probleme ca dosare, arhive, drepturile omului. Aveţi dreptate, mijloacele sunt insuficiente, trebue să facem mai mult. Incercăm să rezolvăm toate problemele de dimineaţă până seara, cu un număr limitat de oameni.

A.G. - In mai multe luni cât am stat în Occident am remarcat că G.D.S. şi ziarul România Liberă, aveţi o foarte mare audienţă la factorii politici şi mass-media comparativ cu exponenţii partidelor politice de opoziţie. Cum explicaţi că deşi nu vreţi să fiţi partid, nici puterea, vi se acordă un mare plus de preferinţă?

S.T.- Nu credeţi că ar trebui să-i întrebaţi pe ei? N'am explicaţie. Noi activăm şi vedem că suntem căutaţi, că vin la noi.

A.G. - Cu toate că nu sunteţi un partid, văd ei în Dvs. alternativa?

S.T.-Poate pentrucă suntem oameni de cultură, scriitori...

A.G. - Se pare că aţi ajuns la eletism şi că o societate trebue să aibă o asemenea suprastructură.

S.T.- Intelectuală, şi noi am şi fost prigoniţi pentru aceasta.

A.G. - Radio Europa Liberă a spus că sunteţi un organism social-politic de opoziţie fundamentală.

S.T.-Da, suntem opoziţie fundamentală de principiu.

A.G. - Apreciez mult convorbirea şi vă mulţumesc.

Adrian GRIGOROPOL

TREZEŞTE-TE

(Sonet)

Nu-i timp de dormit, te trezeşte!
De-ai suflet, de-ai minte, şi'n vine
De curge al neamului sânge, e bine.
Să simţi că inima ţării zvâcneşte.

Române, încrede-te'n tine!
Fii drept şi'nainte priveşte!
N'ai teamă de rău şi loveşte
Că altfel, n'ai dreptul la pâine.

In cuget şi'n fapte să fim toţi uniţi.
Simţirea, de vatră ne leagă.
Suntem din aceeaşi plămadă croiţi.

Vom face ca toţi să'nţeleagă
E timp de restrişte; Români, vă treziţi!
Zdrobi-vom a timpului plagă.

Alexandru RUSSIN

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil şi din ţară

VINTILĂ HORIA

DUMNEZEU S'A NĂSCUT ÎN EXIL

EDITURA EUROPA

CRAIOVA, 1990

A vorbi de Vintilă Horia cu superlative nu este un lucru rar. Au făcut-o critici de prestigiu şi talent în mai toate colţurile lumii. Ceea ce ni se pare nouă esenţial este asocierea dintre opera acestui scriitor, poet şi gânditor cu lupta spiritului pentru drepturile lui, furate, dosite şi contorsionate de o filosofie bolnavă care a redus totul la materie. Este singura dată, etimologic vorbind, când avem de a face cu o ''filosofie''. Cum ar fi putut fi altfel când anarhia ''ştiinţificilor'' se declara făţiş pe poziţie de luptă împotriva Sophiei şi a Logosului?

Dar spiritul a învins. Nu spunem: era normal să fie aşa. Spiritul-Pnevma nu numai că fusese exilat, dar dela Revoluţia Franceză încoace s'a încercat orice fel de negare a spiritualităţii, de ostracizare, dezrădăcinare şi neantizare a ei. Fiinţei i se atribuiau legile nefiinţei, omului procustian aplicându-i-se legile mecanice ale macrocosmosului.

In epoca atomului, deci etimologic a individului, încă mai rămăseseră vestigii de catalogare a omului (şi încă nu au dispărut) sub semnul determinismului, înglobarea lui în ''masse'', reducerea şi uniformizarea lui de a funcţiona la nivelul mecanic, negându-i-se unicitatea lui creativă în univers, individualitatea lui ca persoană.

Viaţa şi opera lui Vintilă Horia au devenit un simbol al luptei omului de a-şi câştiga aripile şi cerul, ''suflarea'' creativă şi sufletul nemuritor, eternul şi infinitul ca ferestre ale FIRII prin care Dumnezeu se priveşte în om,

Nu a fost o minte luminată în Europa spre care Vintilă Horia să nu se îndrepte în setea lui după ALETHEIA: Gabriel Marcel, Werner Heisenberg, Stefan Lupaşcu, Arnold Toynbee, Ernst Junger, Raymond Abellio, Georges Mathieu, Olivier Messiaen, Ferdinand Gonseth, Wilder Penfield şi mulţi alţii.

Intrevederile cu aceşti oameni de cultură au fost publicate în ''Călătorie la centrele pământului'' în 1970. Interesul acestei cărţi a fost imens. A cincea ediţie apăruse în 1987 în Spania, a şasea se pregătea la Santiago de Chile, iar unii editori o ofereau cititorilor de limbă italiană, franceză şi portugheză.

Ca şi în revista ''Futuro presente'' întemeiată la Madrid de Vintilă Horia, în ''Călătorie la centrele pământului'' autorul medita asupra denivelării dintre ştiinţă, literatură, filosofie, pe de o parte, şi politică, pe de alta.

Cunoaşterea nouă a naturii şi a omului, marile descoperiri ale ştiinţei secolului XX, cer şi impun o nouă societate. Folosind cuvintele lui Vintilă Horia din ''Târziul mesaj venețian'', o societate inspirată de viziunea cuantică a universului ar însemna, în primul rând un stat bazat pe libertatea individuală şi pe o transcendenţă care, cel puţin în etic, ca şi în social şi în politic, ar fi structurat societatea într'un mod opus celui marxist, care se baza pe ştiinţa de mult depăşită, de acum o sută şi cincizeci de ani.

In ''Introducere la literatura secolului al XX-lea'', cu subtitlul ''Incercare de epistemologie literară'', apărută la Madrid în 1976, Vintilă Horia aducea lumină asupra înţelesului de ''tehnică a cunoaşterii'', situată pe acelaşi plan ca şi fizica, arta, filosofia sau astronomia. Poeţi ca Rilke, Pound, T.S.Eliot, sau Lucian Blaga la noi, precum şi romancieri ca Joyce, Thomas Mann, Junger, Hesse, Broch, Musil nu pot fi înţeleşi dacă nu facem legătura între scrisul lor şi marii fizicieni din vremea noastră. ''Gândiţi-vă, accentuează Vintilă Horia, ce legătură se poate stabili între romanul conceptual al lui Musil şi pictura abstractă, sau abstractizarea care merge până la spiritualizare în gândirea despre materie, la Heisenberg sau Pauli.''

Mare ne-a fost surpriza şi bucuria, ne-a umplut sufletul cu sporul de orizonturi ce se promit sufletului când am primit dela editura EUROPA, din Craiova, apariţia în ţară a romanului lui Vintilă Horia ''Dumnezeu s'a născut în exil''. Sincere felicitări directorului fondator şi editor Ion Deaconescu, cel care semnează şi notele biobibliografice. Traducerea din franceză, revizuită de autor, e făcută de Al. Castaing, iar coperta, foarte sugestivă întocmită de Dumitru Roşu, prezintă pe un fond albastru o dezlănţuire a mării şi a cerului.

Premiat cu premiul Goncourt în 1960, tradus în toate limbile universale şi mai puţin cunoscute, romanul lui Vintilă Horia s'a bucurat de un mare succes fiind un best-seller apărut în nenumărate ediţii. Avem pe masă ediţia de anul trecut ''Dieu este né en exil'' apărut în condiţii grafice superbe la ''Editions de Fallois'' (L'Age d'Homme) prefaţat de Daniel-Rops dela Academia Franceză, prefaţă reprodusă şi în ediţia românească alături de o spicuire din articolele recenzând acest roman.

Pentru cititorul român, romanul lui Vintilă Horia poate nu ar fi putut fi înţeles în toate aluziile fine şi stăruitoarele simboluri, osatura cognitivă şi revelaţională, în special ''visul lui Ovidiu cu peştii'' (Ichthys), fără o anumită ''introducere''. Studiul Monicăi Nedelcu, dela Universitatea Complutense din Madrid, nu numai că este bine venit prin profunzime şi subtilitate, ci era chiar necesar.

Toate romanele lui Vintilă Horia structurează simbolurile pe mai multe niveluri armonizându-le într'o metaforă mare, după procedeul poemului haiky în care cititorul versat începe să citească romanul abia după sfârşitul lui.

Pe primul plan e vorba de ultimii ani, cei de exil, ai poetului Ovidiu la Tomis, unde va şi muri în anul 17. Aici va cunoaşte pe Daci, va lua cunoştinţă de spiritualitatea lor şi prin ei, în cele din urmă, va afla de Naşterea şi Betleemul lui Hristos.

Cum observă Daniel-Rops între autorul ''Tristelor'' şi ''Ponticele'' şi Vintilă Horia, peste douăzeci de secole, s'a creat o legătură, o relaţie supranaturală ce provenea dintr'o misterioasă asemănare. La amândoi e vorba de un ''exil'', o suferinţă, o căutare şi o descoperire a unui sens care lipsea lumii, o naştere a lui Dumnezeu în ''exil''.

Dar tot romanul ca ''jurnal apocrif'' al lui Ovidiu, sau ca fragment de protoistorie românească nu face altceva decât să indice spre celălalt roman, să-l sugereze şi să-l contureze, cel al zbuciumului filosofic, aşa cum conştientul, dacă mi-i permisă asemănarea, ar fi numai un vârf vizibil de gheţar al inconştientului. ''Vizibilul'' care formează istoria lui Ovidiu devenise astfel o succesiune de ''semne'' pe care autorul le cercetează pentru a le găsi o ''semnificaţie'' şi odată descoperite să ne întrebe ce ''înseamnă'' şi ce ''însemnătate'' au pentru noi. Astfel, fără a ne da seama, suntem invitaţi în atelierul de taină al cugetătorului care ''citeşte'' lumea şi ne învaţă şi pe noi cum să o facem. Hieroglifele vor să spună mai mult decât o armonie de linii. Ele transcend ''semnul'' şi mai mult decât aceasta, ele ascund anumite mesaje care ne privesc în mod imperativ.

Exilul lui Ovidiu, sau al lui Vintilă Horia, sau al lui Toma Singuran din ''Persecutaţi-l pe Boeţiu'' depăşeşte istoria şi cu atât mai mult geograficul devenind ''semnul'' lui katharsis, dar mai ales al lui kathartes, ca în filosofia antică în sens de jerfă de ispăşire.

Exilul este, folosind titlul Monicăi Nedelcu, nostalgia spaţiului pierdut şi dorul metafizic, amândouă întreţesute spre indicarea lui ''kairos'' fără de care ''chronos'' ar fi cea mai tragică măsură a existenţei noastre. ''Kairos'' este şi timp, e adevărat, dar ''plinire a timpului'', timp de esenţă, de aceeaşi ''ousie'' cu eternul care le înglobează pe toate în mod armonios, unind fără a distruge sau anihila.

Pe aceeaşi linie cognitivă merge scrisul horian. El foloseşte cuvintele, deci cursivul istoric, istoria aşa cum este cu formele ei de relief cronologic, în relevarea Cuvântului, Logosul tuturor începuturilor. ''Romanul, cum scrie Vintilă Horia în ''Consideraciones sobre un mundo peor'', în sensul pe care doreau să i-l imprime Joyce sau Musil, face din Cuvânt o modalitate de reprezentare a lumii care înglobează totul: spirit, materie, societate, forţe conştiente sau obscure, într'un efort de cuprindere neîncercat până în prezent.''

Monica Nedelcu a surprins una din cheile romanului ''Dumnezeu s'a născut în exil'' ca fiind cea a ''metanoiei'': ''dorul sfâşietor după spaţiul pierdut - Roma - se transformă treptat în dor metafizic, definit prin nevoia şi căutarea lui Dumnezeu. Pentru a face plauzibilă această profundă transformare a poetului, Vintilă Horia subliniază sau recrează acele pasaje din opera lui Ovidiu care revelează neliniştea metafizică şi predilecţia pentru teoriile lui Pitagora, în special cele referitoare la nemurirea sufletului şi la existenţa unui Zeu unic.''

In alt loc, în acelaşi studiu, Monica Nedelcu surprinde încă un aspect al scrisului lui Vintilă Horia, poate cel mai horian posibil, acea ''limitare spaţială, în multe cazuri microspaţiul (o moară, o grotă, o casă sau o cameră) favorizează cunoaşterea microcosmosului care este fiinţa omenească. Romanele lui Vintilă Horia pun în evidenţă importanţa, faţă de masă, a individului izolat, a individului ca micro-cosmos, ca particula specifică, a cărei mişcare nu urmează mişcarea macrocosmosului. Micro-spaţiile joacă un rol important în descoperirea a ceea ce autorul consideră esenţial în om: nevoia de transcendenţă sau legătura cu Dumnezeu.''

Chiar dacă citatele din studiul menţionat mai sus al Monicăi Nedelcu, par prea lungi, cerând scuze, încheiem cu aceleaşi cuvinte ale autoarei, care, de fapt, exprimă şi aceeaşi idee a noastră despre semnificaţia profundă a acestei cărţi în contextul contemporaneităţii: ''Dacă acceptăm ideea că veacul XX e dominat de o întoarcere la spirit şi că, după cum subliniază Vintilă Horia în multe din eseurile sale, ştiinţa pare să străbată un drum la capătul căruia se produce o vădită deschidere a sa către religie, putem să înţelegem vibraţia cititorului în faţa acestei cărţi; pentrucă ''Dumnezeu s'a născut în exil'' închide în sine trăirea cea mai caracteristică a unor vremuri care se distanţează în cele mai diferite moduri de orice absolutizare pur materialistă.'' E un fapt pe care nimeni nu-l mai poate contesta.

Dumitru ICHIM

NE-AM RIDICAT

Ne-am ridicat să punem rânduială
In ţară, în gândire şi'n cuvânt
Cum n'am avut hârtie şi cerneală
Am scris cu sânge'n Cer şi pe pământ.

La căpătâiul veacului ce moare
Ne scuturăm de temniţi şi noroi
Cu lanţurile de mâini şi de picioare
Purtăm şi azi istoria după noi.

E tot mai rău şi pretutindeni sânge
Trădările ne muşcă şi ne frâng
Când cumpăna durerilor s'o frânge
In semn de rugăciune mi le strâng.

Aceste mâini de oase şi ţărână
Nu's înger Doamne, ci om sunt cu nevoi
Coboară'n ţara mea o săptămână
Si-ai să ne laşi să mai grăim şi noi.

Virgil MATEIAŞ

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ȘI DE BIRUINȚĂ ALE NEAMULUI

73 de ani dela Unirea Basarabiei cu Patria-Mamă

Evenimentele politice în preajma unirii. — Memorabila zi a unirii

Un an întreg a trebuit Basarabiei să fie frământată, pentruca dela revoluția rusească să ajungă treptat la independența ei teritorială și apoi la desăvârșita ei eliberare de influențe străine de interesele ei seculare.

Evenimentele ce se desfășurau erau așa contradictorii, neprevăzute, încât chiar și diplomatul cel mai iscusit nu s'ar fi putut orienta cu ușurință.

Dar anarhia ce cuprinsese întreaga provincie la finele anului 1917 și începutul anului 1918, obligă chiar pe cei mai recalcitranți să recurgă la un ajutor armat din afară. Si acest ajutor veni îndată ce fu solicitat dela frați.

Indată ce armata română puse capăt -cu multe jertfe- anarhiei și izgoni pe tulburători, se născură din nou la cei străini gânduri de independență, de neamestec în treburile republicii din partea nimănui.

Dar votul dela 2d Ianuarie 1918 al Sfatului Tarii -proclamarea "Republicii democratice moldovenești independente", deci ruperea oricărei legături de Rusia, era semnificativă pentru cei ce cunosteau trecutul românesc al Moldovei dintre Prut și Nistru.

Intre timp, evenimente externe vin din nou să dovedească reputația republicii de a-și apăra singură integritatea teritorială.

Anume, Ucraina ridică pretenții teritoriale în Sudul și Nordul Basarabiei.

Cei chemați a veghea destinele poporului românesc din Basarabia înțeleseseră că numai unirea tuturor forțelor românești va salva de lăcomia slavă dela Răsărit pământul lor strămosesc.

Si din discuțiile dela Sfatul Țării din ziua de 15 Martie 1918, ieși pentru naționaliștii moldoveni povața firească, îndemnul de apropiere frățească de România.

De atunci vizitele la Iași se măriră, iar cei ce se apropiară de vechea capitală a Moldovei fură pătrunși de taina nepătrunsă ce leagă sufletele: toți se întorceau de aici cu gândul frățesc al unirii.

Dar și în Basarabia veneau tot mai insistente cererile de unire: județele Bălți și Soroca chiar votează moțiunea de unire.

Astfel se pregătiră în cursul lunii Martie înălțătoarele momente ale zilei de 27 Martie.

In Sfatul Țării blocul moldovenesc era de mult hotărît pentru unire. Rămânea " fracțiunea țărănească" încă nedecisă.

Dar când se apropie clipa hotărîtoare, toți moldovenii din " fracția țărănească " simțiră măreția faptului și prin reprezentantul lor declarară: "Noi moldovenii din fracția țărănească, astăzi în ziua cea mai mare și sfântă pentru neamul nostru declarăm unirea împreună cu toți moldovenii din Sfatul Țării, pentru a împlini unirea așteptată de mulți ani, cu frații noștri din România.

Blocul moldovenesc și cu moldovenii din fracția moldovenească formând majoritatea membrilor Sfatului Țării, unirea era asigurată.

Când s'a procedat la votarea pe față, 88 de glasuri răsunară ca o poruncă divină ca pământul ce a fost răpit acum un secol în urmă să fie din nou alipit de patria-mamă.

Pentru unire fu și glasul Polonezilor, cu care Românii din Basarabia au împărțit durerile jugului străin. Deputatul polonez Dodchevici a ținut chiar să-și exprime gândul său sincer:

"M'am urcat pe această tribună să arăt bucuria noastră a Polonilor pentru actul istoric ce-l săvârșiți și prin care realizați dreptul popoarelor de a-și hotărî soarta, realipindu-vă la sânul maicei, dela care ați fost rupți cu sila, acum mai bine de o sută de ani, doresc neamului românesc viitorul frumos pe care îl merită".

Când s'a aflat rezultatul votului lacrimi de bucurie străluceau în ochii celor ce au înfăptuit mărețul act.

Reprezentantul țării salută unirea astfel: "In numele poporului românesc și a Regelui României, cu adâncă emoțiune și cu falnică mândrie iau act de hotărîrea quazi-unanimă a Sfatului Țării și la rândul meu declar, că de azi înainte Basarabia este pe vecie unită cu România.

In aceste clipe mari să ne închinăm cu smerenie în fața geniului rasei noastre, care după o despărțire de un veac și mai bine găseste singur calea firească, să-l ducă la mântuire, calea firească arătată de istorie.

Să ne unim cu toții inimile și să strigăm împreună și cu cei ce s'au abținut: "trăiască România una și nedespărțită".

***

Si astfel se încheie un secol de tristă robie și se deschide o nouă viață de libertate și cultură națională pentru Moldova dintre Prut și Nistru.

ACTUL UNIRII

VOTAT DE SFATUL ȚĂRII
LA 27 MARTIE ST. V. 1918

ÎN NUMELE POPORULUI BASARABIEI, SFATUL ȚĂRII DECLARĂ REPUBLICA DEMOCRATICĂ MOLDOVENEASCĂ (BASARABIA) ÎN HOTARELE EI DINTRE PRUT, NISTRU, DUNĂRE, MAREA NEAGRĂ ȘI VECHILE GRANIȚE CU AUSTRIA, RUPTĂ DE RUSIA ACUM O SUTĂ ȘI MAI BINE DE ANI DIN TRUPUL VECHII MOLDOVE, ÎN PUTEREA DREPTULUI ISTORIC ȘI DREPTULUI DE NEAM PE BAZA PRINCIPIULUI CĂ NOROADELE SINGURE SĂ-ȘI HOTĂRASCĂ SOARTA LOR, DE AZI ÎNAINTE ȘI PENTRU TOTDEAUNA, SE UNEȘTE CU MAMA SA ROMÂNIA.

TRĂIASCĂ UNIREA BASARABIEI CU ROMÂNIA DE-A PURURI ȘI TOTDEAUNA!

PREȘEDINTELE SFATULUI ȚĂRII,

Ion Inculeț

Pan Halippa

Actul de întregire

FERDINAND I,

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României,

La toți de față și viitori, sănătate:

Sfatul Țărei din Basarabia, în ședința luî dela 27 Martie (9 Aprilie) 1918, votând, prin 86 voturi pentru contra 3, fiind și 36 abțineri, următoarea rezoluțiune:

"In numele Poporului Basarabiei Sfatul Țărei declară:

"Republica Democratică Moldovenească (Basarabia) în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Dunăre, Marea-Neagră și vechile granițe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută și mai bine de ani din trupul vechei Moldove, în puterea dreptului istoric și dreptului de neam, pe baza principiului că noroadele singure să'și hotărască soarta lor, de azi înainte și pentru totd'auna Se unește cu Mama Sa România".

Si Prezidentul Consiliului Nostru de Miniștri declarând că:

"In numele Poporului Român și al Regelui Lui M. S. Ferdinand I al României la act de acest vot quasi unanim și declară la rândul Lui Basarabia unită cu România de veci una și indivisibilă."

Promulgăm acest vot și această declarație și ordănăm să fie învestit cu sigiliul Statului și publicat în Monitorul Oficial

(L. S. St.)

Președintele Consiliului de Miniștri
A. Marghiloman

FERDINAND

Ministru de Justiție
D. Dobrescu

RATIFICAREA ACTULUI UNIRII BASARABIEI

'Prin libera voință a norodului său, Basarabia în 27 Martie 1918, s'a reîntors la Patria-Mamă, de care silnicia țarismului rus o ținuse despărțită timp de 106 ani. Acest mare act s'a făcut datorită următoarelor împrejurări: Prima împrejurare este că în Basarabia subjugată, cu toate sforțările de un secol al autocratismului rus, licăririle conștiinței naționale nu s'au stins, țăranul moldovean nu s'a îndoit o singură clipă că este dintr'un neam deosebit de toate cele cu care împărtășește jugul robiei țarismului. Iar din sânul acestui neam s'au ridicat necontenit oameni care nu numai că au simțit toată povara robiei în care era ținut poporul lor, dar au păstrat neclintită nădejdea că va avea un sfârșit și nu au încetat de a lupta pentru aceasta.

In acea clipă supremă, neamul nostru din Basarabia avu fericirea să găsească alături de sine, stând de pază, pe Tara-Mamă care, cu toată primejdia în care ea însăși se afla, a putut să ofere nu numai o mângâiere platonică, ci și batalioane glorioase ale unei armate nebiruite. Această armată, ridicând la Nistru zid neclintit în drumul anarhiei, a redat poporului din Basarabia posibilitatea de a-și făuri în tihnă soarta sa așa cum dânsul o înțelegea votând prin glasul Sfatului Țării, în vibrarea unui entuziasm fără seamă, reîntregirea sa pentru eternitate în sânul patriei comune.

Unirea tuturor Românilor într'un stat național unitar este un postulat al dreptății istorice și al civilizațiunii umane.

In numele acestei dreptăți cerem ca Adunarea Națională a României Mari și întregite, să ratifice această unire a Basarabiei, incorporând țara întreagă. Raportorul acestui proect de lege, deputatul Vasile Stroescu, emoționat până la lacrimi, își îndreptă ochii spre cer și rosti cuvintele: Să dea Dumnezeu ca această unire să fie într'un ceas bun, cu noroc și pentru totdeauna".

INTERVIUL ACORDAT DE DOMNUL MIRCEA DRUC PRIM-MINISTRU AL REPUBLICII MOLDOVA "CUVÂNTULUI ROMÂNESC"

Redactorul nostru din New York, Zahu Pană, a luat un interviu domnului Mircea Druc, cu ocazia trecerii domniei sale prin New York. Redăm mai jos acest interviu pentru cititorii ziarului nostru.

Zahu Pană: Domnule Prim Ministru, "Cuvântul Românesc", combativa publicaţie a Românilor din afara ţării, vă roagă dacă binevoiţi, să răspundeţi la câteva întrebări, legate de poziţia şi vizita Dvs. în Statele Unite. Publicaţia noastră a pus dela început la dispoziţie două pagini pentru Românii din afara ţării, una pentru Moldovenii dela Răsărit de Prut şi alta pentru cei din Peninsula Balcanică, Aromânii. Acum are posibilitatea să prezinte cititorilor părerile unui adevărat luptător pentru drepturile moldovenilor din Uniunea Sovietică, răpiţi mişeleşte după Pactul Ribbentrop-Molotov.

Mircea Druc: Răspund cu deosebită plăcere, pentrucă publicaţia "Cuvântul Românesc" ne este cunoscută în Republica Moldova, unde o primim cu regularitate de câtva timp.

Z.P.: Domnule Prim-ministru, aţi venit în America în numele Republicii Moldova. Care este scopul acestei vizite şi cu ce rezultat vă întoarceţi în Republica Moldova?

M.D.: Scopul vizitei mele a fost să cunosc realitatea americană. Ca şef de guvern sunt dator să cunosc atât ţările vecine cât şi cele mai îndepărtate pentru a determina dacă există sau nu există posibilităţi de cooperare economică, de colaborare reciproc avantajoasă între întreprinderile noastre din republică şi întreprinderile altor ţări. Afară de aceasta ne-ar interesa să fim cunoscuţi de un număr cât mai mare de oameni de afaceri şi de bună credinţă din lume, să ştie de existenţa noastră şi să-i convingem că pe zi ce trece, legislaţia noastră şi viaţa noastră se liberalizează, devine democratică şi cadrul juridic permite atât investiţii de capital cât şi societăţi mixte, ca şi colaborarea în sensul frumos al cuvântului sub toate aspectele: economic, cultural, social etc.

Z.P: Cum a fost primită vizita Dvs. în Statele Unite de oficialităţile americane?

M.D.: Am impresia că a fost primită foarte bine şi cu mult mai mult interes decât mă aşteptam eu, deoarece nu a fost o vizită oficială pe care nici nu mi-am dorit-o. Am vrut să rezolv nişte probleme foarte concrete sau mai precis o singură problemă capitală: putem la ora actuală să achiziţionăm de pe piaţa americană un milion de tone de cereale şi furaje dintre care două sute de mii de tone de grâu tare pentru pâine iar restul, în diferite componente, ingrediente pentru furaje. Noi suntem într'o situaţie foarte grea anul acesta, poate în a repeta în fond anul 1946. Până acum nu am avut un an aşa de greu. A fost îngheţul din primăvară, cutremurul şi o secetă istorică ce ne-a pârjolit şi n'am putut să recoltăm cantitatea necesară de produse pentru a ieşi din impasul economic. N'am vrea să pierdem animalele, nici oamenii să îndure lipsuri. Cu atât mai mult cu cât opoziţia şi neo-staliniştii, cei care vor să deruteze şi să torpileze orice activitate constructivă şi binefăcătoare a noului guvern, se pot folosi de această penurie, această criză în care ne aflăm pentru a declanşa acţiuni distrugătoare cu efecte destructive.

Z.P.: Aţi vorbit despre o colaborare economică între întreprinderile din Republica Moldova şi cele din lumea liberă. Aveţi întreprinderi particulare sau de stat? Care este structura actualelor organizaţii economice ale Republicii?

M.D.: Noul guvern şi parlamentul au declarat trecerea la economia de piaţă dar, a trece la economia de piaţă este foarte greu. Ca să fac o glumă, noi ştim precis cum se trece dela capitalism la socialism dar nu ştim cum se face calea întoarsă, dela socialism la capitalism. Putem glumi în continuare, dar a declara şi a transpune în viaţă, sunt două lucruri diferite, deci ne va veni foarte greu până să reuşim. Chiar ţările avansate, după cel de al doilea război mondial au avut nevoie de zeci de ani ca să realizeze o economie liberă, o economie de piaţă. Noi am decretat teoretic că în Republica Moldova pot convieţui absolut, absolutamente toate formele de proprietate, deci şi cea de stat, şi cea cooperatistă şi cea colectivă şi cea privată. Toate. Acum să vedem cum vom reuşi căci dorim acest lucru.

Z.P.: Aţi făcut un experiment în acest sens ştiut fiind, că în cadrul economiei de stat, mâna de lucru poate nu, dar bunurile şi materia primă aparţin statului. Statul dând prioritate de aprovizionare cu materie primă întreprinderilor de stat, cum vedeţi aprovizionarea cu materie primă a întreprinderilor particulare, când se lucrează planificat?

M.D.: Exact ca şi în întreprinderile de stat. Toate vor avea aceleaşi condiţii. Vrem să-i punem pe toţi în aceleaşi condiţii şi la start egal. Mai mult decât atât, am vrea să privatizăm şi am începe cu turismul, cu sfera serviciilor, dar nu ştim cum să procedăm. Am fi foarte fericiţi dacă s'ar găsi un grup de experţi pe linia UNESCO sau ONU, ori nişte bănci mondiale care ne-ar ajuta să transpunem în viaţă un program de privatizare; serviciile, turismul şi alte ramuri ale economiei naţionale îşi aşteaptă privatizarea, deci intenţia este şi aş vrea să mă credeţi pe cuvânt că dacă nu s'ar face ceea ce s'ar cuveni să se facă şi nu ceea ce nu vrem să se facă, faptul este că încă nu avem cunoştinţe, nici experienţă. S'a depăşit stadiul inerţiei. Toţi vor să fie bine şi să se facă exact aşa cum cere bunul simţ şi concepţia umană general recunoscută. Problema rămâne aceea că este mai greu să treci dela vorbe la fapte.

Z.P.: Care este situaţia ultimelor zvonuri care s'au auzit, că Uniunea Sovietică vrea să schimbe din nou prioritatea limbii române cu limba rusă, ca limbă oficială în Republica Moldova? Care sunt presiunile pe care guvernul dela Moscova le face împotriva Republicii Moldova?

M.D.: Este abia un an de când s'a reuşit ca limba română, limba maternă, să-şi aibă drepturile ei în Republica Moldova. Ar fi ridicol acum să schimbi sau să impui o altă limbă care după 50 de ani de aşteptări şi combativitate a fost scoasă din prioritatea pe care şi-a impus-o. S'ar nărui toate speranţele moldovenilor care abia au ajuns să-şi vadă limba înscăunată în propria ei ţară şi acum să renunţe. Cred că ar fi absurd. Cel mai greu lucru acum este că anumite forţe neo-staliniste vor să folosească actuala penurie de furaje şi alimente, forţându-i pe moldoveni - atât parlamentul cât şi guvernul - să semneze necondiţionat noul tratat unional. Asta ar însemna să legiferăm pactul Ribbentrop-Molotov.

Z.P.: In lumea liberă sunteţi trecuţi alături de Tările Baltice, Georgia şi Armenia, ca una din republicile tot atât de independente care deranjează Moscova. Există o legătură de înţelegere între aceste republici de felul cum trebue să pună problemele în parlamentul sovietic în momentul când se va vota noul tratat unional?

M.D.: Nu există tratate separate secrete sau clandestine dar există această înţelegere la distanţă, există o înţelegere a sufletului şi a inimii când simţirea şi judecata lucrează la unison cu aceste popoare pe care le-aţi enumerat şi cu altele. Chiar înainte de a veni încoace am trecut prin Lituania, Estonia şi Georgia, pentru a semna tratatul economic de cooperare şi fiind acolo m'am convins că într'adevăr aşa este, înţelegerea dintre noi decurgând în mod natural. Este foarte regretabil că am semnat tratatul cu doamna Prunskiene şi dumneaei, dintr'o conjunctură, într'un concurs de împrejurări, n'a rezistat sau n'a putut să reziste şi a demisionat şi deci, situaţia este foarte complicată.

Z.P.: Nu a fost ratificat tratatul de parlament?

M.D.: Nu, pentrucă tratatele economice nu se cer ratificate de parlament.

Z.P.: Care este atitudinea guvernului dela Bucureşti, în legătură cu problemele pe care le aveţi Dvs. cu conducerea dela Moscova?

M.D.: Eu nu pot să nu fiu sincer cu Dvs. şi oricât de mari ar fi rezervele şi pretenţiile oricât de mari ar fi, să zicem, nereuşitele guvernului dela Bucureşti, în situaţia în care ne aflăm noi, părerea mea este că se comportă corect, deoarece, comparativ cu ce am avut în cei cincizeci de ani, ceea ce avem acum este ceea ce se cuvine. Nu poţi să ceri mai mult decât ţi se dă; ar fi păcat, şi pe urmă noi avem o atitudine şi îi stimăm nu atât pe cei care ne fac bine, ci îi preţuim întâi pe cei care nu ne fac rău. Iar dacă nu ne fac rău, ce poate fi mai bine.

Z.P.: A fost rezolvată problema cu falsele republici găgăuţă şi transnistriană?

M.D.: Vedeţi, deşi se va putea specula şi chestia asta, aceste republici pot exista, dacă se va găsi cineva, un guvern care să le recunoască. Atâta timp cât nu le recunoaşte nimeni, poate ieşi oricine pe stradă să spună că el este Napoleon. Republica găgăuţă şi cealaltă sunt inventate dela centru pentru a se menţine tensiunea şi pentru a ne şantaja. Adică, "dacă vreţi integritatea republicii, atunci semnaţi tratatul. Vreţi să aveţi furaje, să nu muriţi de foame, semnaţi tratatul".

Z.P.: Care este acum situaţia reală în republica Moldova, care sunt priorităţile şi cum intenţionaţi să le rezolvaţi? Cu ce putem să vă ajutăm noi, cei de aici din America, ţinând seamă de posibilităţile noastre materiale reduse, dar prezenţi în promovarea problemelor moldoveneşti, asigurându-vă de posibilităţile pe care le putem utiliza?

M.D.: Pe primul plan este redresarea economiei naţionale. Atâta timp cât ai o economie falimentară orice declaraţie de suveranitate rămâne numai declaraţie. Declaraţia de suveranitate trebue cucerită, cimentată şi o poţi cuceri numai prin mijloace economice la ora actuală. Vă rog să mă credeţi şi să pătrundeţi ceea ce vă spun eu. Nu există nici o modalitate, nici un procedeu, nici o formă de luptă decât prosperitatea şi dezvoltarea resurselor naturale. Asta este chezăşia şi cheia succesului.

Z.P.: Problema esenţială rămâne deci problema economică!

Intrebare adresată domnului Nicolae Dima dela Vocea Americii, sosit din România, care alături de domnul Mihai Vănătoru au asistat la interviu:

Z.P.: Domnule Nicolae Dima, veniţi chiar acum din România, aţi fost mai demult şi în Basarabia şi l-aţi cunoscut pe domnul Prim-ministru Mircea Druc, în Republica Moldova. Care este după părerea Dvs. situaţia actuală din Republica Moldova?

N.D.: Mi-e greu să spun, pentrucă am fost în Republica Moldova acum un an de zile, perioadă în care se ducea o luptă între forţele înnoitoare, progresiste româneşti şi reacţiunea comunistă, veche. După acea perioadă, forţele româneşti au câştigat bătălia şi au pornit pe un drum de reforme, transformări, de renaştere. La ora actuală înţeleg că situaţia este din nou dificilă, gravă, pentrucă Ruşii şi conservatorii din Uniunea Sovietică ar dori să instaureze un gen de dictatură sau cel puţin un regim autoritar. Recent, chiar aseară, m'am întors din România. In România situaţia din punct de vedere economic, social şi moral este dezastruoasă. Mă tem că numai cu ajutorul Lui Dumnezeu se mai poate reface ţara, dar oamenii pe care i-am întâlnit speră că şi acolo se va porni pe calea reformelor.

Z.P.: Domnule Prim Ministru, care sunt adversarii principali pe care îi aveţi din punct de vedere etnic şi politic, în afară de situaţia economică?

M.D.: Vedeţi, trebuia să fac şi eu o precizare. Eu refuz să pronunţ cuvântul Moscova, simbolizând prin aceasta tot ce este rău, fiindcă la Moscova am locuit şi eu, şi acolo mi-am găsit exil şi adăpost timp de 20 de ani, când am fost declarat persona non grata, la Chişinău. La Moscova sunt şi cei care au fost totdeauna alături de Soljeniţin şi de academicianul Zaharov, la Moscova sunt generaţii întregi de personalităţi care au pregătit aşa zisa perestroika şi transformările care au urmat. Ar fi bine deci să evităm a o încrimina. Moscova este un oraş mare cu ajunsurile şi neajunsurile ei, cu problemele sale, Moscova este şi capitala Rusiei şi capitala imperiului, deci şi adversarii noştri nu sunt de ordin etnic. Duşmanul din noi este cel mai periculos. Egocentrismul, egoismul şi incapacitatea de a ne uni. Afară de aceşti adversari, ceilalţi adversari sunt neo-staliniştii şi partidul comunist care vrea să-şi restabilească puterea pierdută, în care putem întâlni şi unii moldoveni de ai noştri. Să evităm deci de a arunca vina numai pe Ruşi. In Moldova nu se joacă o carte rusească; se joacă gândirea imperialistă care este cosmopolită şi adversarii sunt internaţionaliştii.

Z.P.: Aţi pomenit de Soljeniţin şi desigur cunoaşteţi părerile lui recente, că Rusia trebue să renunţe la toate celelalte republici anexate de ţarism, să facă o Rusie puternică. Ielţin, care şi-a dat demisia din p.c. şi-a manifestat păreri asemănătoare cu ale lui Soljeniţin. Ar putea fi o colaborare reală între creştinismul rusesc, între valorile spirituale ale Ruşilor şi România, inclusiv Republica Moldova?

M.D.: Da! Ielţin recunoaşte deschis şi sincer, dar asta nu importă dacă e sincer sau nu, dar declară şi recunoaşte dreptul tuturor republicilor la independenţă, la suveranitate şi inclusiv dreptul Rusiei. Deci dacă înţeleg eu bine pe preşedintele Rusiei, Ielţin, el vede posibilă rezolvarea problemelor Rusiei la revenirea în hotarele istorice, aşa cum s'a întâmplat cu Franţa care s'a retras din colonii, cu Spania, cu Marea Britanie şi în ultima instanţă cu Portugalia...

Z.P.: ...şi în special după Primul Război Mondial, cu Austro-Ungaria, care a fost un mare imperiu. Vedeţi o similitudine între problemele care au măcinat imperiul Austro-Ungar, socotit "închisoarea popoarelor" şi actuala Uniune Sovietică, imperiu ce nu face altceva decât moşteneşte şi duce mai departe vechile tendinţe ale regimului ţarist?

Continuare în pag. 16

Basarabia: lespede din Sec. XV-lea

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

DEPORTĂRILE DIN BUCOVINA

- RIDICAȚI ÎN MIEZ DE NOAPTE -

Ion CREȚU

Teroarea stalinistă (după unele date furnizate chiar de presa sovietică, numai numărul celor condamnați la moarte de zbirii timpului s'a ridicat în U.R.S.S. la zguduitoarea cifră de 50 de milioane de oameni!) a atins cu aripa sa neagră și Nordul Bucovinei. Represaliile au pornit îndată după actul anexiunii din Iunie 1940, continuând până în preajma începerii și după terminarea celui de al Doilea Război Mondial. Urgia s'a abătut mai ales asupra localităților cu populație românească.

Printre cele mai greu lovite a fost și Tereblecea (comună veche, cu bogate tradiții culturale, notată pentru prima dată cu acest nume într'un hrisov din secolul XV, intrată în multe legende populare) din actualul raion Hliboca (pe timpuri Adâncata), regiunea Cernăuți, comună care în anul 1946 a fost botezată 'Porubnoe'', denumire fără vreo semnificație, pe care mulți dintre localnici, nici până astăzi nu s'au obisnuit s'o pronunțe corect. Ea se așterne la vreo patru kilometri de orașul Siret, iar o parte a comunei, numită Tereblecea Nouă sau Prisaca (acum ștearsă de pe fața pământului), amintind de ea doar trei case și o fântână pe teritoriul României -era chiar în preajmă-i. Așa că instalarea frontierei între Uniunea Sovietică și România a găsit mulți terebleceni de partea cealaltă: la liceele din Siret, Rădăuți și Suceava, la concentrarea tocmai atunci anunțată, la rude ș.a. Astfel, familii întregi s'au pomenit dezmembrate, majoritatea rămase așa pentru totdeauna.

Insist asupra acestor amănunte, deoarece lipsa de acasă, fie și a unui singur membru de familie, a servit drept motiv pentru arestări și deportări. Nimeni n'a făcut nici o încercare de a clarifica fiecare caz aparte, de a stabili care este atitudinea cutărui sau cutărui om față de noua putere (sovietică); nu s'a ținut cont de condițiile social-politice în care au trăit oamenii aceștia. Ce știau bucovinenii despre Țara Sovietelor, despre bolșevici, care fuseseră prezentați tot timpul drept niște monștri. Așa că nu e de mirare că unii dintre terebleceni să fi aderat, din convingere sau mai mult formal, la unul sau altul dintre partidele timpului. In ceea ce privește munca ''educativă'' cu populația nici vorbă ! Ori, cine avea nevoie de ea ? Stalin, Beria, Molotov, Kaganovici ?... Acești tirani, acești vampiri erau însetați de sânge. Indiferent dacă sângele era al unui prunc sau al unui moșneag. Si cățeii lor căutau dușmani. Peste tot numai dușmani!

Astfel, numai la Tereblecea, în mai puțin de un an, ei au ''descoperit'' 237 de ''atentatori'' la suveranitatea statului sovietic. Intre Iulie 1940 - Iunie 1941 de aici au fost deportate 88 de familii, neatinși rămânând doar acei membri ai lor, care se găseau în România sau reușiseră să se ascundă. N'au fost cruțați nici sugarii, nici bătrânii și bătrânele de peste 70 de ani.

Am în față listele cu numele tuturor acestor jertfe. Nume adunate nu într'o zi sau două. Răsfoiesc pentru a câta oară carnetul cu mulțime de date, fapte, întâmplări, aflate dela acei care au supraviețuit. Câte destine amare, câte crime țipătoare la cer, câte dureri sfâșietoare ! Mă cuprind fiorii, nu-mi vine să cred celor auzite. Dar câte lucruri încă nu le-am auzit, pe câte, probabil, nici nu le voi afla vreodată ?! Calvarul, suferințele neomenești prin care au trecut unii dintre cei represați i-au făcut să piardă pentru totdeauna încrederea în dreptate, în adevăr. ''La ce bun să mai răscolim trecutul, mi-a spus unul dintre ei. Celor morți tot nu le mai ajută cu nimic. Iar eu vreau să-mi trăiesc veleatul în tihnă. Nu mai doresc să am neplăceri''. Da, mare e frica și netrecătoare. Celor morți, într'adevăr, nu le mai ajută cu nimic. Dar e de datoria noastră să ne amintim de ei, să spunem adevărul copiilor noștri, tuturor celor vii. La aceasta ne cheamă conștiința, demnitatea de om !

- ''Mai întâi am fost dusă la Cernăuți, își amintește octogenara Cojocaru Elena a lui Luca, fiind bănuită că aș căuta să trec granița, la bărbatul meu. M'au ținut un timp la închisoare, mai mult flămândă, într'o celulă ticsită de femei. Aici mai era tereblecеanca, Elena Bodnar, o copilă de 19 ani, care se întorsese într'o noapte din partea cealaltă, la părinți. Dar a fost prinsă. Intr'o zi mie mi-au dat voie să plec acasă, de ea, însă, n'am mai auzit nimic. A dispărut fără de urmă, ca atâția alții...''

Nu știa, însă, mătușa Elena, pe atunci nevastă tânără, de 32 de ani, că eliberarea ei e de scurtă durată. Pe la mijlocul lui Iunie 1941, în miez de noapte, a fost luată de acasă și dusă la gară (pe atunci și Tereblecea avea cale ferată, demontată de Ruși după război), unde erau de acum adunate mai multe familii. Bărbații au fost băgați într'un vagon separat, femeile si copiii, în altul. Așa a început drumul lung în necunoscut, din care mulți, foarte mulți nu s'au mai întors.

Din discuțiile cu cei năpăstuiți, am aflat că lumea era ridicată dela cuibul strămoșesc nu numai pe motive politice (treceri de frontieră, apartenență la diferite partide) sau pentrucă erau bogați (Ilie Palmariuc, de exemplu, deportat împreună cu soția și trei copii, avea numai jumătate de hectar de pământ, Elena Vasilaș, doar un hectar, etc.), ci și la cel mai mic denunț, la cele mai sfruntate clevetiri și minciuni ale celor ajunși la putere. O nevastă a avut de suferit calvarul bolșevic numai din cauză că n'a vrut să se culce cu o lighioană din acestea. Lumea îi ține minte, continuă să-i blesteme și acum, după ce i-a înghițit pământul.

...La ultimul eșalon, pornit dela Tereblecea la 13 sau 15 Iunie 1941 (anume aceste date mi-au fost numite mai des), la Adâncata, Cernăuți și mai departe au fost atașate alte vagoane cu asemenea nenorociți. Erau niște vagoane de marfă, cu trei-patru rânduri de paturi din scândură, ticsite până la refuz de oameni, fără cele mai elementare condiții sanitar-igienice, cu ușile mereu încuiate, în care era o căldură infernală. Si așa, câteva săptămâni la rând.

Situația era agravată și din cauza lipsei de hrană, de orice asistență medicală. Lumea a început să moară înainte de a ajunge la locul stabilit, care nu era cunoscut deportaților. Prima s'a stins fetița Viorica a Anei Socaciu. Vreo cinci, șase zile corpul neînsuflețit al acestui prunc, unica ei vină fiind doar că a pătat pelincele, n'a putut fi înmormântat. Numai după gălăgia ridicată de întregul vagon, în una din gări au venit doi soldați cu targa, luând cadavrul. Mamei nici nu i-au permis că coboare din vagon!

Reveca Holvate a fost ridicată împreună cu șase copii. Astăzi, în vârstă de 78 de ani, locuiește la Pătrăuții de Sus, raionul Storojineț, cu numele de familie Haraga. Am vizitat-o de curând. Cele povestite de ea te îngrozesc: ''Ne-au ridicat în noaptea de 13 Iunie 1941. Abia de-am apucat să iau două perne, un țol și câteva pâini. Vreo patru-cinci zile în tren nu ne-au dat nimic de mâncare. Numai apoi, după ce trenul fu tras pe o linie moartă, ni s'a adus niște lapte în două cu apă, acru ca țițeiul. Doamne, ce a fost după aceea ! Ne zvârcoleam ca șerpii de durere de burtă... După săptămâni de drum, în care am fost și bombardați, căci începuse războiul și avioanele Neamțului au atacat trenul undeva lângă Harcov, am ajuns la o haltă, în câmp gol. De aici am fost duși care încotro. Am fost despărțiți soție de bărbat, frate de soră, copii de părinți. Pe mine cu copilașii, precum și pe alte familii, ne-au dus cu niște care cu boi în colhozul ''Voroșilov'' din raionul Novorossiiski, regiunea Aktiubinsk din Kazahstan. Ne-au dat pe la diferite bordeie, unde eram luați de localnici drept bandiți. Nici tu limbă să înțelegi, nici să explici cine ești. Adevărate vite de număr, mânate la diferite lucrări agricole. Mergeam la lucru la o distanță de 18 kilometri, de unde mi se da voie să vin acasă doar Sâmbăta. Dar ce să fac cu copiii ? Așa că o dată în timpul nopții, veneam pe ascuns la micuții mei, ca dimineața să mă întorc la câmp. Primeam șase sute de grame de pâine pe săptămână. Treaba s'a înrăutățit de tot după ce ni l-au luat pe Vasilică, feciorul mai mare. (L-au dus într'un lagăr de muncă la Celeabinsk, în Urali, unde a fost trecut în locul unui prizonier german dispărut. Abia pe la sfârșitul anilor '50 i s'a permis să scrie la Tereblecea, de unde i s'au trimis actele de identitate că nu e Neamț ci Român. In 1961 și-a vizitat și satul de baștină, s'a întâlnit cu subsemnatul, dar peste trei ani s'a stins subit din viață, în îndepărtatul Celeabinsk, rămânându-i în urmă două fete și soția - J.C.). Cele ce au urmat, nu dă Doamne să le mai îndure cineva. Timp de câteva luni am îngropat cinci copii. Prima mi-a murit Ilenuța, care abia trecuse de trei anișori. Dăduse peste dânsa tusea măgărească, și pe aproape, nici un doctor. I-am făcut sicriu din scândurile din pat. Apoi s'a dus Georgică. După dânsul, Costică. A mâncat carne de porc mort și s'a îmbolnăvit de tifos. A închis ochii și Sârbucu. Ultimul m'a părăsit, la 7 Februarie 1943, Toderiță. I-am îngropat cum am putut, în pământul înghețat, acoperindu-le fața cu paie, să nu le intre lut în ochi. Dumnezeu să-i ierte și să mă ierte și pe mine că nu i-am putut ocroti''.

S'au stins, ca și mulți alții, de parcă nici n'au fost pe lume. Fără să le fi fost înregistrată undeva măcar moartea !

...Spre sfârșitul primului război mondial tânărul terebleacean Alexei Gabor se îndrăgostise de o sanitară pe nume Nadejda, dintr'o unitate a armatei ruse, dislocate în comună. Un Român își legase destinul de o Rusoaică. Si au trăit în pace și înțelegere peste 20 de ani, aducând pe lume patru feciori. Si iată în '41 fapta Nadei, cum o numea cu drag întregul sat, a fost calificată drept un act de trădare de patrie, demn de pedeapsă severă...

- Pentru ce au fost deportați părinții dumitale, cu cei trei băieți ? îl întreb pe Aurel Scripcaru.

- Nu ne-a explicat nimeni nici când am fost ridicați, nici mai târziu. De altfel, cum nu i s'a spus nimănui. Dar din auzite am aflat că un consătean ar fi anunțat autoritățile satului că cică ne pregăteam să trecem clandestin frontiera....

Deportată a fost și Ana, viitoarea soție a lui Aurel Scripcaru, născută Conețchi. In 1940-1941, tatăl ei, Ion Conețchi, a fost primar sovietic. Ei bine, ''înțeleg'' că Toader Nimigean, în vârstă de 78 de ani și Laurențiu Nimigean, doar ceva mai tânăr, pe timpuri ambii foști primari, ''prezentau un mare pericol'' pentru orânduirea socialistă. Dar de ce a fost ridicat acesta, căruia îi acordaseră Sovieticii încrederea?

Astăzi, după scurgerea a aproape o jumătate de veac, încerc să clarific care a fost soarta celor 237 de terebleceni (consătenii mei), printre care se numărau 102 copii și adolescenți - victime ale stalinismului - ce s'a întâmplat cu ei? 138 (inclusiv 53 de copii) au fost înghițiți de pământul Kazahstanului și Siberiei, despre 3 (Felicia și Gheorghe Gheorghian, Maria Nimigean), luați la orfelinat, nu se știe nimic. Acasă s'au întors 88 de persoane, alte 8 stabilindu-se cu traiul în diferite localități din Rusia. Recitiți aceste cifre seci și meditați asupra lor. Câtă lume pierdută adusă jertfă tiraniei, fărădelegilor regimului stalinist!

Dintre cei ajunși cu bine la baștină (unii n'au prea îngăduit aici, trecând clandestin frontiera și împrăștiindu-se în lumea largă, Dumitru Nimigean, soția și fiica Lenuța oprindu-se tocmai în Australia) astăzi mai sunt în viață la vreo 40. Intâlnindu-i, să ne aplecăm capetele în fața lor, să-i susținem cu vorba și cu fapta. Să le spunem măcar acum că n'au avut nici o vină. Desigur, le va fi o consolare amară, întârziată, și totuși...

INTERVIU CU MIRCEA DRUC

Urmare din pag. 15

M.D.:A propos de acest lucru, am încercat să-i lămuresc pe Americani fiindcă ei încă în mod eronat apelează la o analogie comparând Statele Unite cu Uniunea Sovietică, și le-am spus că în S.U.A. sunt grupuri etnice care au venit fie prigoniți de soartă, fie în căutare de romantism, sau altceva. Uniunea Sovietică este un conglomerat de state și națiuni captive, unele foarte vechi, cum ar fi de pildă națiunea armeană, care exista și s'a creștinat în secolul al III-lea înainte ca Rusia să fi existat. Deci analogia este inadmisibilă și Dvs. trebue să-i convingeți pe Americani să se dezică dela procedeul de a compara situația din Statele Unite cu aceea din Uniunea Sovietică, și le-am spus Americanilor exact ceea ce spuneți Dvs.: ''citiți istoria imperiului Austro-Ungar în ajunul și după Primul Război Mondial''. Asta este cea mai reușită analogie dacă vor să înțeleagă situația, retrospectiv.

Z.P.: In încheiere, vreți să transmiteți un mesaj cititorilor ziarului ''Cuvântul Românesc''?

M.D.: Vreau să transmit, deoarece ''Cuvântul Românesc'' este ziarul tuturor Românilor din exil sau tuturor Românilor din diaspora românească, a celor din afara României și încă odată repet ceea ce am spus astăzi, că vreau să vă păstrați integritatea sufletească, apartenența etnică, valorile spirituale ale neamului, să fiți prezenți pretutindeni și să urmăriți încleștarea și încăierarea noastră cu forțele răului ca atunci când vom repurta victorii să aibă cine să se bucure, iar atunci când vom fi la grea încercare, să aibă cine se ruga pentru noi. Totodată aș vrea să vă concentrați să-i convingeți pe oamenii de afaceri de origine română că nimic nu ar putea fi mai binevenit decât o încercare de a cunoaște realitățile noastre și a coopera cu noi. Este păcat că am reușit să-i convingem pe Italieni pe Germani, pe Austrieci și alții să vină și au început să vină și vin în continuare, au început să apară întreprinderi mixte, dar Românii și în special oamenii de afaceri americani nu au gândit că ar fi bine să cunoască și piața noastră. Ar fi un mare avantaj și poate fi și un bun exemplu pentru cealaltă țară românească. Nu există nici o barieră, îndemnați-i să cunoască realitățile noastre și acesta este lucrul cu care ne putem ajuta unul pe celălalt.

Z.P.: Vă mulțumesc în numele direcției ''Cuvântului Românesc'' și în numele cititorilor noștri pentru amabilitatea cu care ați răspuns întrebărilor noastre și vă rugăm să transmiteți fraților din Republica Moldova, întreaga noastră solidaritate cu lupta lor dreaptă pentru independență și suveranitate națională.

ÎNFRUNTÂND URGIA

- In memoria miilor de Români basarabeni exterminați de regimul stalinist -

G.N. VIFOREANU

Intr'o noapte cu cer acoperit, din vara anului 1949, un muncitor dela Santierul Naval Galați, pe numele său Ion Chirilă, pescuia liniștit pe malul lacului Brateș, aflat la confluența Prutului cu Dunărea.

Nu prinsese încă nimic. Aruncase undița a șaptea oară, când deoadată - auzi un sâsâit la distanță de câtiva metri.

Pentru moment, nu dădu importanță celor auzite. Sâsâitul, însă, se auzi din nou, mai insistent.

- Care ești acolo? - zise Chirilă convins că nu-i lucru curat.

- Om bun! - i se răspunse mai mult în șoaptă.

- Dacă ești om bun, apropie-te! - spuse hotărît Chirilă.

O umbră de om apăru din întuneric și se opri în fața braconierului. Arătarea era în costumul lui Adam. La această ciudată apariție, muncitorul navalist tresări. Reuși, totuși, să articuleze câteva cuvinte:

- Cine ești și ce vrei dela mine, omule?

- Sst....mai încet! - răspunse arătarea. Am spus că sunt om bun. Numai să mă asculți. Dar, mai întâi, dă-mi o fărâmă de pâine, căci sunt lihnit de foame. N'am mâncat de-o săptămână.

- Ptiu, drace! Fugi de aicea! N'ai mâncat de-o săptămână!... De unde vii? Din cer sau din iad?

- Din iad!

- Ești ucigă-l crucea?

- Nu! Am spus: sunt om bun. Dar nu mai pot de foame.

- Drace! Sau om, ce spui că ești, zise Chirilă, neștiind ce să creadă. Uite! Mă duc acasă. Eu stau aproape. Ti-aduc niște haine mai ponosite și o bucată de pâine. Așteaptă până mă întorc.

Arătarea rămase pe mal tremurând de frig și de frică. Se întreba: "Oare nu mă dă de gol? Dacă se duce la miliție, ce mă fac?!"

I se păru un veac până se întoarse Chirilă. Când îl zări, respiră ușurat. Navalistul coborî povârnișul spre lac c'o legătură sub braț și o sacoșă în mână.

- Uite! M'am întors, se adresă Chirilă omului care stătea chircit în fața lui. Te îmbraci, mănânci o bucată de pâine și apoi să-mi spui: cine ești, de unde vii și cum ai ajuns aici în halul ăsta?!!?

- Am să-ți spun tot. Numai să-mi acopăr goliciunea și să înghit ceva. N' am mâncat de-o săptămână. Nu-i șagă!

- Să nu ascunzi nimic, chiar dacă ai făcut vreo nelegiuire! căută să-l convingă Chirilă pe ciudatul interlocutor de pe malul Brateșului, la vremea aceea de noapte.

- N'am să ascund nimic. Dar să nu mă vinzi, zise cu îngrijorare străinul... Vezi, continuă el mai mult în șoaptă, eu nu sunt de aici. Eu sunt de dincolo, de peste Prut. Am fugit. Am trecut Prutul și Brateșul înnot.

- De ce ai făcut asta, omul lui Dumnezeu? spuse mașinal Chirilă. Vrei să mă nenorocești?

- Ce era să fac? răspunse prompt, străinul. Altfel eram în lumea drepților.

Terminând cu îmbrăcatul, străinul se așeză pe mal și mușcând din pâine, începu:

- Mă cheamă Mușat Vasile. Sunt din Zaim, județul Tighina. Sat de moldoveni. Poate c'ai auzit de el vreodată.

Până în anul 1940, când au intrat Rușii în Basarabia, am fost gospodar de frunte în Zaim. Am scăpat de deportare numai datorită faptului că aveam în gazdă un ofițer rus. Il chema Petrov. Nu știu ce grad avea. Pe gulerul de la rubașcă erau prinse două stele.

I-am dat, cum era firesc, încăperea cea mai bună. Stătea ca un boier.

Asta a fost până la 22 Iunie 1941, când a început războiul lui Hitler contra Rușilor. După această dată, Petrov a plecat în Rusia, odată cu retragerea armatelor sovietice și de atunci n'am mai auzit de el.

După patru ani dela terminarea războiului dintre Ruși și Germani, am fost trecut pe lista de deportări. Am fost ridicat într'o noapte, cu ceilalți săteni care erau trecuți pe listă și m'am trezit tocmai la Harkov, în inima Ucrainei. Nu mai era Petrov să mă scape.

Pe nevastă și pe copii i-au dus în altă parte.

Gospodăria, cu toate orătăniile, a rămas fără stăpân. Plângea sufletul în mine când mă gândeam că vitele și păsările vor muri de foame și de sete.

Din Harkov, după o zi de ședere în vagoane de marfă, fără apă și mâncare, ne-au dus într'o direcție necunoscută. Atâta știu că într'o noapte s'a oprit trenul în câmp. Am auzit huruind ușile dela vagoane, după descuierea lacătelor, și pe soldați strigând să coborîm cât mai repede: "Scarei! Scarei!" Apoi ne-au luat din urmă ca pe niște vite și ne-au dus pe un drum de țară, cale de cinci-șase kilometri.

Mergeam în necunoscut, neîndrăznind să vorbesc cu cei care împărtășeau aceeași soartă cu mine.

Cred că era aproape de miezul nopții, când am ajuns la o clădire cu două etaje, în plin câmp. Clădirea era împrejmuită cu un gard de scânduri înalt de doi metri.

Am fost opriți pe loc să răsuflăm cinci minute. După ce am fost numărați, am fost introduși, în serii de câte zece în curtea clădirii singuratice.

In curte mai erau și alții, dar pe măsură ce intrau în clădire, alții le luau locul venind de afară.

Mi-a venit și mie rândul să intru în clădire. Eram bucuros că în sfârșit am ajuns într'un loc unde bănuiam că voi putea să mănânc ceva, să beau apă și să mă odihnesc. După atâta drum, eram sleit de puteri. Parcă eram o umbră.

Trecând pragul ușii, am ajuns într'o încăpere unde un ofițer, roșcovan la față, stătea la masă și se uita într'un registru. Pe umerii lui străluceau niște epoleți aurii cu grad de maior.

De cum m'a zărit, nu și-a luat ochii dela mine.

Mă întrebam: "Ce-o fi având cu mine, de mă țintește așa cu privirea!?!"

- Tu, îmi spuse el, stai deoparte, iar voi - se adresă de-astădată celorlalți după ce o să vă trec în registru, să vă dezbrăcați și să treceți la baie. După aceea, o să mâncați și o să vă culcați. Sigur că sunteți obosiți.

Am făcut întocmai cum mi-a cerut ofițerul. M'am dat deoparte. Pe ceilalți i-a trecut în registru, iar după aceea i-a îndrumat pe un culoar, unul câte unul să facă baie.

După ce a terminat cu cei nouă înși din seria mea, ofițerul m'a întrebat pe rusește:

- Mă cunoști?

- Parcă, da - am zis.

- Eu sunt maiorul Petrov pe care l-ai avut în gazdă în vara anului 1940, până la izbucnirea războiului cu Hitler. Ai avut mare noroc. Dacă nu eram eu aici, acum erai săpun. Baia este o cadă uriașă plină cu sodă caustică!

Am tresărit. Un fior rece a trecut prin șira spinării. Amuțisem. Nu mai știam ce să spun. O sudoare rece a început să-mi îmbroboneze fruntea.

- Fii liniștit!- continuă maiorul. Până o să termin cu cei care sunt afară, ieși pe ușa din dos. La câtiva pași, pe dreapta, ai să dai de un coteț de câine. Să nu te sperii! In coteț nu-i nici un câine. Intri în el și aștepți până te chem eu.

Am stat acolo mai bine de un ceas. Intepenisem. Mă gândeam la soarta mea blestemată, dar mă gândeam și la nenorociții mei tovarăși de drum care nu mai erau în viață. Mă gândeam la nevastă și la copii și la gospodăria mea în floare, care a rămas de izbeliște.

Când a terminat maiorul cu îmbăierea sărmanilor moldoveni, a ieșit pe ușa din spatele clădirii și m'a chemat la el.

M'a invitat să iau loc pe un scaun și mi-a spus:

- Din această clipă viața ta e în mâinile tale. Dacă nu faci așa cum îți spun eu, ești pierdut. Te-am salvat pentrucă am fost găzduit în casa ta ca la un frate. Dacă nu te recunoșteam, erai pierdut. Acum uite ce ai de făcut: peste un ceas se schimbă garda la poartă. De fapt e singurul post de gardă. Dela ceasul trei, până se face ziuă, mai sunt vreo două ore. E vreme destulă să te îndepărtezi de aici, cale de cinci-șase kilometri. Eu am să caut să fiu la poartă, la schimbul santinelei. De fapt, așa îmi cere datoria să fiu prezent. In acest timp, tu să sari peste gardul din spatele clădirii. S'o faci în așa fel încât să nu te simtă nici gâzele pământului. Cum ajungi dincolo de gard, să mergi de-a bușilea până vei crede că nu te poate zări nimeni din urmă. Abia atunci să te ridici și să mergi ca un om. S'o iei spre Apus, tot spre Apus. Să mergi până când ai să vezi că se luminează de ziuă. In momentul acela, la ivirea zorilor, să te faci una cu pământul. Să te topești unde știi. Intri în pământ să nu te zărească nimeni, căci - altfel - ești pierdut.

In caz că ești prins, eu nu știu nimic. Eu te-am lichidat. Mi-am făcut datoria. Actele sunt la mine. In ce privește mâncarea, vezi ce faci. Te descurci cum poți. Acum, la plecare îți dau o pâine. Când o vei termina, ai să mănânci buruieni, frunze de copaci, paie și iarbă. Orice, numai să scapi cu viață. La căderea serii, îți continui călătoria cu mare băgare de seamă. Caută să nu mergi pe drumuri prea mult umblate. Mai bine s'o iei razna, pe câmpuri, ca sălbăticiunile. Nu uita, direcția să fie mereu spre Apus, spre România. Te orientezi după stele, după vânt, după nori, după ce știi. Fii atent la trecerea Nistrului. Odată ajuns în Basarabia, să nu treci cumva pe acasă. Vei fi pierdut. Să ocolești cât mai mult satul de naștere. Fii cu mare băgare de seamă la trecerea Prutului. Numai atunci când ai să crezi că mergi la sigur, să te încumeți să-l treci înnot. Numai după ce vei sosi pe malul celălalt, în România, să zici că ai scăpat cu viață. Ai înțeles?

- Am înțeles!

După ce mi-a strâns mâna și mi-a urat drum bun, maiorul Petrov mi-a deschis, încet, ușa din spatele clădirii și cu aceeași mișcare atentă a închis-o după mine. Eram liber, cu viața mea în mâinile mele.

Am stat lipit de gard până am auzit, în partea cealaltă a curții, zgomot de pași și cuvinte rostite răspicat. Era schimbul santinelei din post. Cât ai zice "pește", m'am cățărat pe gard ca o mâță și am trecut de partea cealaltă. Când am dat de pământ, m'am tupilat și am ciulit urechea ca nu cumva să fi atras atenția santinelei. N'am auzit nimic deosebit. Atunci am început să mă târăsc ca un vierme. Pâinea o țineam în gură. Buruienile pe care le întâlneam în cale, le culcam la pământ ca ză nu fac zgomot. Așa m'am târît aproape două sute de metri. Când am văzut că în urmă nu se poate deosebi nimic decât clădirea, am început să merg în patru labe. Astfel, aveam mai mult spor și încet, încet, am reușit să mă îndepărtez la circa o jumătate de kilometru. Atunci m'am oprit în loc, și, chinuit de foame, am mâncat toată pâinea. Pe de o parte am căpătat puteri noi, iar pe de altă parte am scăpat de o povară. "De-acum - mi-am zis- ce-o vrea Dumnezeu!"

Rotind ochii și nevăzând pe nimeni, m'am ridicat în picioare și făcându-mi semnul crucii, am zis: "Doamne, ajută-mă!"

Am mers până'n revărsat de zori. Nu se vedea țipenie de om. Nu știam ce sate și orașe voi întâlni în cale. Stiam atât că, la ivirea zorilor, trebue să mă fac nevăzut.

Fiind în plin câmp, frânt de oboseală, m'am lungit la adăpostul unor brusturi. Mi-am zis: "Intâmplă-se orice! La noapte trebue să merg din nou. Ca să stau de

Continuare în pag. 19

Drepturile României asupra Basarabiei

Declarația senatorului american H. C. Lodge

— Fost președinte al comisiunii afacerilor streine la Congresul Statelor-Unite —

„In confuzia în care se găsește Europa, am auzit vorbindu-se puțin de Basarabia, dar sentimentul meu a fost întotdeauna că cea mai mare parte a populațiunii ei fiind formată din români, ea trebuia să formeze o parte a României și am fost mulțumit să aflu că ea a fost reunită".

Declarația d-lui Mihail Tyskiewicz

— Fost președinte al delegației ukrainene la conferința păcii din Paris și fost ministru al republicei ukrainene pe lângă Vatican —

„Basarabia e românească. O cunosc, am fost acolo și pot să atest caracterul său esențial moldovenesc, adică românesc. Nistrul separă distinct cele două țări și pare a pune între ele o frontieră, nu numai strategică, dar și etnografică.

Rezolvirea acestei chestiuni e de o capitală importanță pentru ambele țări.

Intrevăd alianța lor ca una din bazele siguranței lor. Impărtășind aceste idei, am lucrat cu amicii mei români de cinci ani, în Elveția.

Salut revenirea Basarabiei la patria sa mamă, ca un act de reparațiune a unei injustiții flagrante, în speranța că Tribunalul lumii civilizate va recunoaște drepturile și independența Ukrainei".

Declarația d-lui André Tardieu

— Fost plenipotențiar al Franței la conferința păcii și ministru al lucrărilor publice —

„Răspund cu atât mai multă plăcere la întrebările pe care mi le-ați pus, cu cât eu însumi în calitate de plenipotențiar al Franței, prezidând în ziua, aceea Consiliul suprem al Aliaților, în lipsa d-lui Clémenceau, am susținut teza alipirii Basarabiei la România, invocând, nu numai drepturile istorice, dar mai ales voința poporului, care s'a manifestat cu ocazia alegerilor. —

Nu cred că ar fi nevoe de lungi desvoltări spre a justifica soluția pe care guvernul francez totdeauna a susținut-o și apărat-o".

BISERICA CREȘTINĂ

CREŞTINISMUL ROMÂNESC SUB SIGILIUL ROMEI

- PROFESIUNE DE CREDINȚĂ! -

"In Biserica măririi Tale stând, în cer ni se pare a sta, Născătoare de Dumnezeu; ceea ce ești poartă cerească, deschide nouă ușa îndurărilor Tale!"

(Troparul dela sfârșitul Utreniei, din Postul Mare)

Pr. Dr. Marin MĂLINAȘ

Analizată sub toate aspectele: teologic, istoric și social; BISERICA ROMANA UNITA are un caracter de PROVIZORAT, indiferent de durata în ani ori secole al acestui provizorat. Cu alte cuvinte, Bisericile Unite vor exista numai până când BISERICA ORTODOXA în întregime, sau, în cazul nostru, pe plan local, până când BISERICA ORTODOXA ROMANA va reface comuniunea sacramentală și unitatea juridică cu cel dintâi dintre Patriarhii PENTARHIEI Creștine, cu urmașul Sfântului Petru, Sfântul Părinte dela ROMA. Acest punct de vedere a fost reconfirmat și întărit cu **autoritatea PAPALA și CONCILIARA**, prin Decretul **pentru Bisericile Unite (-Decretum de Ecclasiie orientalibus catholicis), din 21 Noembrie 1964, din timpul celui de al doilea Conciliu în Vatican** (1962-65).

Bisericile Unite provin din Biserica Ortodoxă, din Bisericile **Necalcedoniene**-monofizite (Armeană, Siriană, Coptă-Egipt, Etiopiană și Malabareză-India) și Nestoriană (în Siria, Iran, Irak și India), cele din urmă, două, fiind cunoscute sub numele de **BISERICI VECHI ORIENTALE**, și refac pe plan național, regional (deci parțial), Unitatea indestructibilă a bisericii lui Hristos ruptă la 1054, respectiv la 451 și 431. Dat fiind acest "provizorat", precum și originea acestor biserici Unite, desprinse, în epoci diferite, din Biserica Ortodoxă ori a Vechilor Orientali ele sunt **obligate** să păstreze cu Biserica de origine **UNITATEA** de Rit, calendar, disciplină canonică, spiritualitate etc. In probleme doctrinale (dogmatice), Biserica Română Unită se **deosebește** de Biserica Ortodoxă, doar prin cele patru puncte florentine (1439): **FILIOQUE** (=purcederea Sfântului Spirit și dela Fiul, nu numai dela Tatăl); purgatoriul; primatul papal; azimile (pâine nedospită, ca materie validă pentru romano-catolici, privind Sfânta Cuminecătură, iar uniții, utilizând în același scop, **pâine** dospită-prescură).

Idealul acesta, de conservare intactă a ritului și moștenirii noastre **liturgice**, canonice, spirituale și dogmatice (cu excepția celor patru puncte florentine), din Biserica Română Unită, comun și Ortodoxiei Românești, nu este un gest de complezență, ci conturează însăși identitatea și specificul ei. Acest ideal a constituit chiar condiția de bază, în documentul de Unire cu Roma al Românilor transilväneni, din 7 Octombrie 1698 iar nerespectarea lui, aduce după sine, "ruperea pecetilor", adică anularea valabilității deciziei sinodale de unire, ori autoexcluderea personală sau de grup, din sânul acestei Biserici.

In sprijinul deciziilor actului sinodal din 7 Octombrie 1698 mai avem acum și Decretul din 21 Noembrie 1964, al Conciliului II. Vatican.

Cu mici excepții, mai ales din anii interbelici, Biserica Română Unită a respectat prevederile documentului **dela** 7 Octombrie 1698. Un exemplu in acest sens,ne oferă problema calendarului. Biserica Română Unită NU a introdus calendarul îndreptat (Gregorian), în anul liturgic, până în anul 1924, când a fost preluat și de Biserica Ortodoxă Română. Un alt exemplu de unitate și atitudine comună, dintre cele două Biserici Românești, era faptul că foloseau PRAVILA CEA MARE sau "Indreptarea Legii", **dela** Târgoviște, din 1652, ca normativ de bază canonic și juridic. Acest COD legislativ a fost utilizat in Biserica **Română Unită din 1698 și până în anul 1862, când Episcopul unit Iosif Pop Silaghi** de Oradea Mare a tipărit prima ediție din ENCHIRIDION...De fapt, Enchiridionul lui **SILAGHI este construit pe cadrul și textul PRAVILEI din 1652, cu prescurtările** și adaptările de **rigoare**, la situația Bisericii Unite și la "Codul" legislativ **Roman. Un pas decisiv în stabilirea** bunelor relații dintre uniți și ortodocși a fost marcat prin **MANIFESTUL** de Unire din **7 Octombrie 1698** care condiționa refacerea legăturii cu Roma, doar prin acceptarea Primatului Papal, adică a unui singur punct, din patru, câte se prevedeau la 1439 în Florența, pentru **ortodocșI dispuși să renunțe la SCHISMA din** 1054. Prin urmare, Românii uniți au fost foarte toleranți și ecumenici, înainte chiar de formularea și teoretizarea acestui **principiu - ECUMENISM. Si asta , încă la** 1698...!

***

Dacă cele două Biserici Românești (Unită și Ortodoxă) sunt obligate să cultive această **strânsă** unitate de LIMBA, rit, disciplină canonică, calendar, spiritualitate, pictură (cu iconostas și **reguli de erminie bizantină pentru pictură** etc.) cele opt glasuri etc., atunci se pune întrebarea logică, **CE LE DESPARTE**, în **ce se deosebește și CARE este rostul ori sensul lor???**

Uniții sunt "**ORTODOCSI UNITI CU Roma**"! **Aceasta înseamnă că uniții** depășind stadiul de schismă și ruptura bisericească dela 1054 prin actul canonic dela 7 Octombrie 1698 au refăcut comuniunea de credință cu Centrul Bisericii, cu urmașul Sfântului Petru, cu Sfântul Părinte dela Roma. Comuniunea de credință **aduce** după sine și unitatea juridică și canonică. Din acest motiv, ortodocșii care se află in legătură cu Roma se numesc **UNITI** (=cu Roma și în Biserica Universală sau Catolică) sau catolici orientali, greco-catolici etc.

Idealul suprem este ca întreaga Biserică Ortodoxă și Vechii Orientali să **refacă** această unitate de credință și canonică cu Roma , iar Biserica **Română** Unită trebue să ofere exemplul demn de urmat, pentru această mare unire din viitor, să fie un ferment și o punte între Bizanț și Roma, o sinteză între Orient și Occident, nu un "mixtum compositum" ori să se LATINIZEZE, prin mutilarea identității orientale a specificului ei liturgic, spiritual , canonic și doctrinar.

Latinizarea Bisericii Române Unite, nu numai că o abate dela acest ideal nobil și-i desfigurează identitatea **DAR** provoacă și revolta și disprețul **INDREPTATIT** al Bisericii **SORA** Ortodoxă, care din acest motiv, ar putea să adreseze următorul **reproș CURIEI din ROMA: "Ce vreți cu** noi, să ne unim, pentru ca apoi să ajungem ca uniții latinizați, cu ritul și tradițiile proprii mutilate, deformate, prescurtate ori abandonate???" Dialogul ecumenic dintre catolici și ortodocși și raporturile dintre cele două Biserici vor avea numai de suferit de pe urma acestei LATINIZARI a uniților!

O reformă liturgică în Biserica Română Unită este permisă și va fi posibilă numai **de comun acord**, în legătură și spirit de colaborare cu Biserica Ortodoxă **Română**, cum a fost cazul și în 1924 în problema **calendarului** îndreptat (Gregorian). La rândul ei, pentru o astfel de reformă liturgică, Patriarhia Română are nevoie de consimțământul Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol, a patriarhiilor apostolice de Alexandria, Antiohia și **Ierusalim** precum și al celorlalte Biserici **Ortodoxe Autocefale. Reforma liturgică**, deschisă de Conciliul II. Vatican, privește numai ritul romano-catolic sau ROMAN, nu și pe uniți cu Roma. In aceste condiții, **uniții și ortodocșii ROMANI, trebue** să folosească aceeași limbă liturgică unitară, aceleași cărți de ritual (Liturghier, Euchologion, Arhieraticon, **Ceaslov**, Triod, Pentecostar, Evangheliar, Apostol, Catavasier, 12 Mineie, Octoih Mare și Mic, Tipic și Cazanie), calendar, pictură (după erminiile **bizantine**) muzică psaltică (pe cele opt moduri), iconostas, chivot (**-tabornacol**) vase, veșminte și, obiecte liturgice, cu prescură pentru rânduiala **PROSCOMIDIEI**, lumânări, **cădelniță și tămâie etc.** O **comisie mixtă**, formată din teologi, liturgiști și filologi uniți și ortodocși, va trebui să procedeze la **CORECTAREA (-diortosirea)** unitară a cărților de ritual și readucerea textului **lor, la stadiul actual de evoluție a limbii** române, pieptănarea de cuvinte și termeni necorespunzători, cu păstrarea însă a parfumului arhaic lingvistic din edițiile vechi...

Să nu uităm în acest context că, în prima jumătate a secolului XVIII., Biserica Unită din Transilvania a folosit cărți de ritual tipărite în exclusivitate la București, **Râmnic**, Buzău, Iași, Târgoviște, Brașov, Alba Iulia, Sibiu etc., iar după această dată și ortodocșii au **folosit edițiile dela BLAJ, fără ca cineva din cele două strane ale Bisericii Românești (uniți și ortodocși), să-și fi pus problema că** nu ar fi conforme cu doctrina și corecte în privința textului liturgic.

Ce nu au făcut strămoșii noștri, **trebue** să inventăm noi astăzi ????

De aceea, până când vom reuși să ne reedităm **toate** cărțile de ritual, propun să le folosim pe cele tipărite la Patriarhia Română. Propunerea o fac cu toată **responsabilitatea și conștiința de preot** român unit, aplicându-o în același timp! Interzisă este și folosirea instrumentelor muzicale (**chiar** și orga!) în Biserica Română Unită.

***

După cum am mai amintit, prevederile Manifestului de Unire din 7 Octombrie 1698 au fost confirmate, întărite și reactualizate prin Decretul Conciliar din 21 Noembrie 1964, cu precizarea că eventualele latinizări ale riturilor unite, dinaintea Conciliului II. Vatican (1962-65) să fie corectate și să se revină la Tipicul oficial, al Bisericii Române Unite, comun, și același, cu cel al Bisericii Ortodoxe Române. In acest context, nu numai că nu este necesar, dar se interzice cu **desăvârșire** latinizarea ritului român unit și **adoptarea** de devoțiuni și practici liturgice, statui, rozar și **cântări bisericești** romano-catolice, în Biserica noastră Unită. La fel le este și romano-catolicilor interzis, să orientalizeze ori bizantineze ritul LATIN.

Nu suntem avizați la împrumuturi, pentrucă ritul nostru deține tot ce prevede teologia sacramentală, cristologică, soteriologică, biblică, **antropologică** și mariană, pentru ca să nici nu mai amintesc de cea Trinitară. De pildă, expresia **liturgică din Liturghiile noastre: "Mântuiește Doamne poporul tău și binecuvântează moștenirea Ta..."** are valoare de Binecuvântare **euharistică, devoțiune pe** care o au romano-catolicii, în afara Misei **(-Liturghiei) sau Missa Roman.**

Interzisă este la fel și omiterea **EPICLEZEI**, dela Liturghiile Sf. Vasile cel **Mare și Ioan Gură de Aur. Preotul unit administrează cu ocazia Botezului și Mirungerea** și **întâia Cuminecătură** la copii, adică toate trei Sacramentele de Initiatio Christi. **Pentru acest motiv în Joia Mare, se consacră rezerva ori Cuminecătura** pentru tot anul, care se păstrează în chivot, fiind folosită și pentru bolnavi și cazuri urgente, după prescripțiile Liturghierului. In scopul de a da un impuls pozitiv confraților mei preoți uniți, **menționez că în Apus există o mulțime de** preoți și **mânăstiri** romano-catolice, care **au cerut dela Roma indult (-dispensă), pentru** practicarea și celebrarea în riturile orientale, învățându-le și limba, atât sunt de fascinați de frumusețea, fastul și profunzimea lor teologică și simbolurile liturgice, pentru care le dețin. Chiar și ritul român unit este practicat de o serie de teologi și preoți latini, din Apus, în limba noastră, cu respectarea întocmai a Tipicului. Deci, să fim mândri de tradiția și specificul nostru liturgic, nu să-l desfigurăm ori să ne rușinăm de el.

EPILOG

Prin aceste rânduri, vreau să vin în ajutorul Bisericii mele Române Unite, amenințată de un **nou** val de tendințe latinizante, și să le reamintesc con**fraților mei**, adepți ai acestui curent, să **studieze cu atenție și responsabilitate** deciziile Conciliului Florentin, din 1439, Decretul Conciliului II. Vatican, din 21 Noembrie 1964 și mai ales Manifestul de Unire al nostru din 7 Octombrie 1698, iar credincioșilor uniți, să le leg de suflet, să nu se lase antrenați în această **acțiune** chiar dacă propunerea vine dela cei cu **harul Preoției.**

UNA ECCLESIA in rituo varietati!

NOTA REDACTIEI: Textul acestui articol privește situația dinainte de Revoluția din Decembrie, 1989.

EVANGHELIA EXILULUI (Martie 1991)

NEPUTINȚA ÎN RUGĂCIUNE

—— Sergiu GROSSU ——

Slăbiciunea reprezintă, neîndoielnic, o tragică - dar evident realitate a naturii umane, asupra căreia Ap. Pavel insistă în nenumărate rânduri. "Dacă e vorba să mă laud (scrie el Bisericii din Corint), mă voi lăuda numai cu lucrurile privitoare la slăbiciunea mea" (2 CORINTENI, 11.30). Intre categoriile tipologice fundamentale ale neputinței omenești, fostul discipol al lui Gamaliel așează NEPUTINTA IN RUGACIUNE, căutând să adâncească și să fixeze cel mai subtil aspect al ei: ignoranța; fiindcă "nu știm cum trebue să ne rugăm" (ROMANI, 8.26). Ceea ce reiese și din Evanghelia penultimei Duminici a lunii, când, la cererea nesăbuită a fiilor lui Zebedei, Iisus le-a răspuns: "Nu știți ce cereți" (MARCU, 10.38).

In situația aceasta disperată, intervenția Duhului Sfânt se vădește salvatoare, deoarece "ne ajută în slăbiciunea noastră" (a se citi, în întregime, versetul de mai sus din epistola către Romani).

Rugăciunea adevărată se face prin Duhul Sfânt. El este "acela care dă viață" (IOAN, 6.63), care este "plin de râvnă", în opoziție cu "carnea neputincioasă" (MATEI, 26.41). Din nefericire, noi ne rugăm mai mult IN CARNE decât IN DUH. Si cum în rugăciune stăm față în față cu Dumnezeu, având obligația identificării cu El, a ascunderii noastre în El (COLOSENI, 3.3), rezultă două situații diferite:

a) Când în fața Dumnezeului-Duh stă omul firesc, supus determinismului biologic, avem ca urmare slăbiciunea: "Nu știm cum trebue să ne rugăm". Sau "Nu știți ce cereți."

b) Dimpotrivă, când în fața Dumnezeului - Duh stă omul duhovnicesc, care se roagă "în duh și în adevăr", avem, ca urmare, puterea, conform promisiunii: "Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide" (LUCA, 11.9)

Abia acum putem spune că am atins intensitatea maximă a existenței noastre, trăind în duh și rugându-ne în duh. Dela starea de slăbiciune, de ignoranță, dela acel jenant "nu stiți ce cereți", iată-ne ajunși la starea de putere, de știință, de claritate. Datorită cui? Datorită Duhului Sfânt, care "ne ajută în slăbiciunea noastră" prin faptul că "mijlocește pentru noi cu suspine negrăite." Prin mijlocirea Duhului Sfânt, noi știm CUM trebue să ne rugăm și CE trebue să cerem, intrucât cunoaștem "lucrurile adânci ale lui Dumnezeu" (1 CORINTENI, 2.10).

***

Să vedm de ce "Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite" și care este cauza lor. Duhul suspină, ne învață Evanghelia, și suspinele Lui sunt "negrăite". Ceea ce înseamnă că rugăciunea noastră se cade să fie un suspin negrăit; rugăciune de taină, netrâmbițată, făcută "în ascuns." Duhul suspină din cauza năzuinței, pentrucă El "mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu", iar voia aceasta este SFINTIREA noastră, fie că ne-am întors în România unor vise neîmplinite pe deplin, fie că mai aparținem încă diasporei (1 TESALONICENI 4.3).

Deci scopul rugăciunii este sfințirea. Iar când citim că Duhul "mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu", înțelegem că mijlocește pentru sfințire, adică pentru trecerea dela starea firească la cea duhovnicească, dela materie la spirit. Si fiindcă năzuința Duhului Sfânt este să mijlocească "pentru sfinți după voia lui Dumnezeu", respectiv în vederea sfințirii, El suspină ori de câte ori ne vede slăbiciunea și prăbușirea noastră în neputință, ori de câte ori "nu știm cum trebue să ne rugăm", cum să vorbim cu Tatăl, ce să-I spunem sau să-I cerem. Căci în vasul nostru lăuntric există impurități, rămășițe ale eului îndărătnic, rebuturi, stârvuri. Ori, așa cum ne avertizează Domnul, "oriunde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii" (MATEI, 24.28). Si stârvurile acestea interioare fac să se adune vulturii gândurilor și simțămintelor ucigașe, care ne stingheresc în rugăciune și determină, până la urmă, "slăbiciunea noastră". Nu mai suntem exclusiv "în Duh", cum ni se sugerează, ci suntem și în carne, oscilând între două poluri opuse, antagoniste.

In momentul rugăciunii noastre aproximative, cu vădite carențe de împlinire, intervine lucrarea supranaturală a Duhului Sfânt, "mijlocirea" Lui, prin opera de curățire a sufletului de toată zgura păcatelor, de toate spurcăciunile cuibărite în noi de-a lungul anilor de credință îndoielnică, de toate compromisurile și apostaziile noastre cotidiene (1 PETRU, 1.22). Curățindu-ne, sfințindu-ne "după voia lui Dumnezeu", purificându-ne prin mijlocirea Duhului, ajungem să ne unim cu Dumnezeu, ca unii care ne-am născut din El, închinându-ne Lui nu de pe muntele trufiei și înțelepciunii omenești, nici în Ierusalimul unor idealuri ieftine, pieritoare, ci închinându-ne așa cum procedează adevărații închinători - "în duh și în adevăr".

***

Vinovăția noastră față de Dumnezeu se manifestă, în primul rând, prin sterilitatea automatismului religios care ne caracterizează și care își imprimă amprenta pe toate manifestările noastre religioase, anulându-ne astfel mesajul pe care-l lansăm spre cer în lauda sau în cererea adresată Atotputernicului. Biblia subliniază cu tărie că sunt și rugăciuni inutile, neascultate, respinse de Dumnezeu, lepădate, - rugăciuni care nu străbat până Sus, la scaunul Indurării: "Te-ai învăluit într'un nor, ca să nu străbată la Tine rugăciunea noastră" (PLANGERI, 3.44). Norul-barieră, care ne desparte în rugăciune de Dumnezeu, se arată a fi însăși calitatea negativă a rugăciunii, o rugăciune declamată, învățată pe de rost, ca o poezie obligatorie, și nu rugăciunea proprie momentului îngenunchierii, ruptă din nevoia sufletului; o rugăciune impregnată de formalismul ritual și, ca atare, indiferentă, găunoasă, inactivă; o rugăciune a automatismului confesional, refuzată din două motive: mai întâi, pentrucă această rugăciune nu este după voia lui Dumnezeu, căci Dumnezeu numai "dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă (1 IOAN, 5.14); și, în al doilea rând, pentrucă solicitatorul nu este după voia lui Dumnezeu.

Cert este că "Domnul se depărtează de cei răi, dar ascult rugăciunea celor neprihăniți" (PROVERBE, 15.29). Cu alte cuvinte, "ochii Domnului sunt peste cei fără prihană și urechile Lui iau aminte la strigătele lor" (PSALM 34.15), dacă se respectă următoarele condiții:

- Să ne rugăm în adâncă smerenie după pilda lui Manase: "Când a fost la strâmtoare, s'a rugat Domnului, Dumnezeului lui și s'a smerit adânc înaintea Dumnezeului părinților săi. I-a făcut rugăciuni; și Domnul, lăsându-Se înduplecat, i-a ascultat cererile..." (2 CRONICI, 33.12-13).

- Rugăciunea să fie făcută din toată inima, deoarece "Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima" (PSLAM 145.18).

La baza rugăciunii să stea îndeplinirea comandamentelor divine: "Dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost... Atunci tu vei chema și Domnul va răspunde, vei striga și El va zice: Iată-Mă!" (ISAIA, 58. 6-9)

Concluzia? Este simplă de tot. Ca Evanghelia. Ca porunca Mântuitorului care ne îndeamnă, din dragoste, să rămânem în El, după cum mlădița rămâne în viță. Si iată de ce: "Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da" (IOAN, 15.8).

O, Doamne, dă-ne înapoi țara de altădată și libertatea pe care ne-au furat-o dușmanii Tăi și ai Neamului nostru vitregit de soartă! Căci noi, pribegii acestui veac rău și ticălos, n'am încetat să așteptăm, după făgăduința Ta, ceruri noi și un nou pământ românesc. Realizează-ne visul, Te rugăm...

ÎNFRUNTÂND FURTUNA

Urmare din pag. 17

veghe tot timpul, n'are nici un rost!"

Am adormit îndată. Când m'am trezit, soarele căta spre asfințit. O durere ascuțită se ivi în stomac. Pâinea pe care o mâncasem fusese mistuită și acum simțeam nevoia să mănânc ceva. Uitându-mă în jur am dat de un susai. L-am descojit și am început să-l mozolesc în gură ca pe vremea copilăriei.

Acesta a fost începutul. Pe urmă în drumul pribegiei mele, am mâncat și iarbă și frunze de copac și tot ceea ce putea să-mi dea un dram de putere, având ceva în stomac.

Indată ce soarele a asfințit, m'am pregătit de drum. De-acum știam foarte bine unde vine Apusul, adică România, ținta călătoriei mele.

După zile și nopți care mi s'au părut o veșnicie, urmând sfatul maiorului Petrov, am ajuns la Nistru. In tot acest timp n'am stat de vorbă cu nimeni. Imi era teamă să nu rămân mut.

Incălțămintea era distrusă. Barba crescuse ca la popi. Ca să-mi dau seama în ce zi mă găsesc, începusem să scrijelesc, cu dinții un băț de salcie. Fiecare semn era o zi mai mult dela plecarea mea din clădirea blestemată.

Puteam să trec Nistrul peste podul dela Tighina, refăcut după pârjolul războiului, dar de teamă să nu mă întâlnesc cu cineva cunoscut, l-am ocolit.

Am trecut Nistrul înnot aproape de Dubăsari.

Când am ajuns în Basarabia, am sărutat pământul și am început să plâng ca un copil. Un dor năpraznic mă cuprinsese să mă duc acasă, să-mi văd gospodăria și satul în care m'am născut.

Am stat în cumpănă vreme de două ceasuri. La gândul că cea mai mică abatere, dela sfatul maiorului Petrov, m'ar putea pierde, am pornit din nou la drum ocolind cât mai mult satul Zaim, locul nașterii și copilăriei mele. Drumurile îmi erau de-acum cunoscute, pentrucă le cutreierasem în tinerețe pe la iarmaroace și petreceri, pe la nunți și pe la hramuri.

Cu hrana o duceam mai bine acum. Intâlneam în drum livezi de meri, peri și pruni. Am reușit să fac și oarecari provizii umplând sânul dela cămașă cu fructe de tot felul. Așa am ajuns la Prut, după câteva zile și nopți dela trecerea Nistrului.

Aici, la Prut, trebuia să dau cel mai greu examen din viața mea. Dacă Nistrul era un risc pentru mine la trecerea peste podul dela Tighina, în schimb Prutul, devenit din nou graniță între Ruși și Români, era împânzit de grăniceri.

M'am apropiat de Prut cu mare teamă și multă băgare de seamă. Acesta era pragul cel mai greu de trecut. Trebuia să fac tot ce-mi sta în puterea mea să nu dau greș. O singură greșeală mă putea costa viața.

O zi întreagă am stat ascuns într'un pom să văd cum se fac schimburile de grăniceri, să văd pe unde este sectorul mai puțin cercetat, până când obosit și înfometat, am coborît tiptil și hotărît să încerc trecerea Prutului chiar în noaptea ce urma, m'am culcat într'un lan de floarea soarelui cât mai departe de drumul pe care putea să circule cineva din partea locului.

Când m'am trezit, era întuneric de-a binelea. M'am ridicat în picioare și am început să adulmec zările ca o fiară sălbatică. Fiecare foșnet putea să mă piardă. La fiecare pas mă opream și ciuleam urechea ca nu cumva să mă fi auzit cineva mișcându-mă.

Când am ieșit din floarea soarelui, am început să mă târăsc ca șarpele, spre Prut. De acum drumul meu ducea în pantă, prin râpi. Pe de o parte relieful mă avantaja pentrucă nu putea să mă vadă nimeni dela distanță mai mare, dar pe de altă parte, era periculos că nu vedeam nici eu în aceeași direcție. Singurul câmp de vedere era spre Prut. Spre acesta năzuiam să ajung cu orice preț, cu multă băgare de seamă.

***

Socotind în cele din urmă că nu mai am decât cincizeci de metri până la mal, m'am oprit din mers și reținându-mi răsuflarea, am căutat să deslușesc vreun zgomot. Nu se auzea decât clipocitul râului despărțitor de frați.

Cred că trecuse de miezul nopții. In mod normal trebuia să aștept o oră mai târzie când veghea grănicerilor slăbește. Aceasta trebuia să se întâmple între ceasurile două și trei spre ziuă. Dar foamea, nerăbdarea și mai ales teama de a fi descoperit, m'au făcut să iau cea mai riscantă hotărîre: "Orice s'ar întâmpla, mi-am zis, acum e clipa când trebue să trec Prutul!"

Am scos de pe mine zdrențele ce le mai aveam și le-am făcut ghemotoc ca să le pot duce în spate. M'am lăsat, apoi, spre râu, privind în amândouă părțile. Când m'am convins că totul era așa cum voiam să fie, mi-am dat drumul în apă. Cu toate măsurile pe care se luasem de a nu atrage atenția grănicerilor, la un moment dat am auzit un foc de armă și un glonț vuind pe la urechea dreaptă. M'am scufundat îndată aruncând ghemotocul cu zdrențe să se ducă pe apă, la vale. Cu niște zdrențe ude nu aveam ce face. După aproape un minut, am scos capul din nou la suprafață. Nu se auzea nimic. Nu știu dacă s'a mai tras vreun foc de armă. Din lopătări, cu brațele, am ajuns pe malul drept al Prutului. Cum am dat de pământ tare, m'am lungit pe iarbă, la adăpostul stufărișului, să mă odihnesc un pic, după clipele grele prin care trecusem.

Liniștea mea, însă, n'a ținut mult. Pe de o parte eram sleit de puteri, pe de alta mă gândeam la grănicerii români care puteau să mă descopere. De aceea, după câteva momente de odihnă, m'am hotărît să trec și cel din urmă hop, lacul Brateș, pe care-l măsurasem din ochi când m'am apropiat de Prut. Mi-am dat seama că va fi greu, dar faptul că apa era liniștită, fără valuri, m'a încurajat să mă avânt într'o ultimă încercare.

Luminile orașului Galați erau călăuza mea, asemenea unui far pentru vapoarele de pe mări și oceane. Innotam încet, cu prudență, din două motive: în primul rând să nu-mi irosesc puterile pentrucă lacul era destul de lat și în al doilea rând să nu atrag atenția cuiva prin plescăitul apei. Incet, încet, am ajuns la mal.

Simțind pământ românesc sub picioare, mi-am zis: "De-acum sunt salvat!"

Aceasta este povestea mea până în clipa când am început să fac ca șarpele.

***

Sfârșind cu spovedania, Vasile Mușat tăcu. Nu mai avea nimic de spus. Era rândul lui Ion Chirilă să vorbească.

- Dumnezeu te-a adus aici! spuse Chirilă. Să faci așa cum te învăț eu pentrucă mai ai de îndurat. Te iau la mine. Stau aproape. Ai să poposești trei zile. Mai mult nu te pot ține. Mi-e teamă să nu atragi atenția cuiva. După aceea, ai să treci în Dobrogea. Acolo îți pierzi urma. Mai sunt și alții ca dumneata. Găsești de lucru la vreo gospodărie de stat. Spui că ești din Galați. Cu timpul ai să reușești să-ți faci un rost acolo.

Vasile Mușat simțea că plutește pe nori. Nu-i venea să creadă ceea ce îi spunea navalistul din Galați.

Dinspre Basarabia, cerul începuse să se rumenească. Răsăreau zorile.

G.N. VIFOREANU

FARA ARMÂNEASCĂ

FIERBERE ÎN BALCANI

Gheorghe PADIOTU

Sfârşitul celui de al doilea război mondial - cu consecinţele lui - a pus capăt şi ostilităţilor din Balcani, dar n'a adus nici pe departe pacea în această parte a Europei. Divizarea Europei pe sfere de influenţă - la Teheran, Yalta şi Potsdam - a avut cele mai nefaste urmări pentru ţările Eruopei de Răsărit. Cu excepţia Greciei care a fost lăsată în sfera de influenţă occidentală - dar care a trecut totuşi printr'un sângeros război civil - toate ţările balcanice: Albania, Bulgaria, România şi Iugoslavia, au fost abandonate experienţei comuniste care a distrus din temelii structura statelor şi a răvăşit mentalitatea şi sufletul oamenilor.

A trebuit să treacă o perioadă de cincizeci de ani dela începutul celei de a doua conflagraţii mondiale, pentru ca ţările din Balcani să se elibereze treptat din coşmarul în care au trăit şi să încerce fundamentarea noilor aşezări statale. Odată cu această încercare de revenire la normal se trezesc şi dreptele aspiraţii ale naţiunilor subjugate, încorsetate în legislaţii şovine, anacronice, ale unor state create în grabă în cancelariile străine de realităţile şi aspiraţiile celor care locuiau pe aceste teritorii.

Statul federal iugoslav trozneşte din toate încheieturile şi nu se ştie cât va supravieţui. Slovenia şi Croaţia îşi revendică independenţa, Serbia rămâne la conservatorismul ei, Bosnia, Herţegovina şi Muntenegru oscilează între statele din Apus şi Serbia, iar Macedonia nu-şi găseşte justificarea ca stat slav în nici un sprijin istoric.

De această situaţie caută să profite Grecia, care, la rândul ei şovină şi exclusivistă, ignorează existenţa populaţiilor-minoritare: latină, slavă şi turcă, de pe teritoriul ei, căutând părţile slabe ale vecinilor.

Sunt interesante totuşi unele articole apărute în presa greacă, prin tematica lor şi dacă n'ar suferi de anacronicul şovinism, ar putea fi luate în consideraţie ca surse de informaţie.

Reproducem o parte din ele, pentru a informa pe cititorii noştri de frământările din Balcani, a căror finalitate nu poate fi prevăzută, dacă punctele cuprinse în Charta Drepturilor Omului, Tratatul dela Helsinki, Comisia Europeană şi alte legislaţii internaţionale nu ar fi simple articole scrise pe hârtie.

Iată ce găsim înserat în ziarul TO VIMA din Duminică 16 Decembrie 1990:

''In comisia Adunării Naţionale a Democraţiei Socialiste din Macedonia, a avut loc zilele acestea o dezbatere neobişnuită în ceea ce priveşte relaţiile dintre naţionalităţile din Republica Federală Macedonia).

Pe ordinea de zi a figurat cererea Vlahilor (Aromânilor) din Democraţia Socialistă a Macedoniei (şi aici urmează paranteza ziarului grecesc TO VIMA: ''Natural este vorba de urmaşii nesubjugaţi Elinovlahi (?! n.r.) din perioada dinainte de 1913'') pentru a beneficia de aplicarea drepturilor lor care le sunt recunoscute prin constituţie. Despre aceste drepturi, spun ei, am auzit, am citit, dar nu înţelegem de ce nu se aplică. Cetăţenii acestei naţionalităţi din Republica Socialistă Macedonia, şi-au cerut aceste drepturi şi n'au renunţat niciodată la ele. De fiecare dată însă când au cerut să se discute aplicarea lor, au găsit poarta închisă.

Despre ce naţionalitate vorbesc aceşti domni? (se întreabă cotidianul TO VIMA) Ea, (naţionalitatea armânească) este grecească şi se găseşte natural, în cealaltă parte a dealului.

***

In legătură cu declaraţiile făcute într'un interviu la televiziunea suedeză de Vasislav Seseli, şeful partidului Liberal, nou înfiinţat, că pretenţiile Aromânilor din Scoplie, despre originea lor macedoneană sunt copilăreşti, şeful unui partid sârbesc, Reînnoirea, Vuc Dracovici a declarat următoarele:

''Macedonenii (Slavi) sunt cea mai mare prostie istorică, fiindcă Macedonia ca termen geografic şi istoric a existat cu două mii de ani înainte de venirea Slavilor pe teritoriul ei. Puteţi să vă închipuiţi că un popor care trăia între Volga şi Nistru era macedonean şi care după ce s'a rătăcit ajungând în Balcani, a găsit deodată ţara lui, care îi poartă numele? Aceasta este de neînchipuit.''

In continuare Dracovici a spus şi alte cuvinte aspre la adresa Macedonenilor slavi dela Scoplie. Astfel se poate explica izbucnirea postului de radio Scoplie în emisiunea sa din 6 Noembrie 1990 împotriva lui Dracovici în care spunea: ''...în ultima sa cuvântare, el face apel la putere, agită spiritele şi pregăteşte opinia publică pentru o acţiune de forţă sau altă faptă ilegală, pentru schimbarea graniţelor dintre Serbia şi Macedonia şi se cere capul acestui politician, pe tavă!''

Pe de altă parte Bulgaria, al cărei Tribunal Suprem a refuzat irevocabil legitimarea partidului filoscoplian ''Iliden'', a arătat în aceste momente foarte grele pentru ea, un mare interes de felul cum evoluează problemele interne din capitala Scoplie.

***

Tot în ziarul TO VIMA din 16 Decembrie 1990, Dl. Steliu Papathemeli, deputat PASOK, fost ministru, scrie în articolul intitulat ''Chestiunea Macedoniei de astăzi şi evoluţia ei probabilă'', următoarele:

''Toată agitaţia regiunii este încadrată în iniţiativele Consiliului European pentru salvarea minorităţilor lingvistice din Europa. In orice caz, cercetările care s'au făcut de Comunitatea Europeană sub direcţia profesorului spaniol Miquel Siguan, pentru minorităţile lingvistice din Grecia, sunt făcute cu grijă şi redau realitatea. Pentru Grecia, el scrie: ''Faptul că guvernul Iugoslaviei a ales şi a adoptat numele geografic de Macedonia, iar numele locuitorilor ei, Macedoneni, (nume greceşti din antichitate) - paranteza aparţine ziarului grecesc- pentru a caracteriza exclusiv republică iugoslavă unde locuiesc Slavi şi se vorbeşte limba slavă, s'a urmărit negarea moştenirii politistice greceşti în Macedonia şi presupune continua contestare a Macedoniei greceşti''.

In acelaşi timp, propaganda îşi continuă activitatea ca şi cum nu s'ar întâmpla nimic în Iugoslavia. Astfel, revista de circulaţie mondială - National Geographic - în numărul din August 1990 are o descriere a vecinei noastre (Iugoslavia) care abundă de amănunte false despre Macedonia şi reprezintă opiniile istoriografilor dela Scoplie. Informaţiile revistei au fost furnizate de cunoscutul duşman al Elinilor Kenneth C. Dahfroth, cel care după Congresul pentru Macedonia ce a avut loc la Melbourne, se găseşte aproape întotdeauna ca prieten al Scopliei, ori de câte ori apare o discuţie despre Macedonia.

La protestul făcut de Societatea (grecească) Makedonica din New York, direcţia revistei National Georgraphic stăruie pe poziţiile ei, trimiţându-i pe autori la o altă crimă contra adevărului istoric, pentru a se justifica: ''For clarity we referred to all the people as ethnic groups, according to the Encyclopedia Britannica, Ethnoloque-Languages of the World''. Până şi la Consiliul Parlamentar al Pactului Nord-Atlantic sau birocraţii din Pactul Nord-Atlantic, au pus în circulaţie o hartă cu minoritatea scopliană în Grecia.

Să recapitulăm:

Schimbările eventuale din Iugoslavia după dezmembrarea Federaţiei, în legătură cu Scoplie sunt următoarele:

a) Statul federativ cu capitala la Scoplie să devină stat independent şi suveran, cu toate consecinţele juridice. Aceasta ar însemna pentru noi înmulţirea posibilităţilor adversarului de a înainta şi întări comportarea lui, antielenică, cu punct de plecare Macedonia.

b) Să se facă o nouă federaţie cu pivotul principal Serbia, şi cu drepturi egale ale statului macedonean scoplian. Aceasta ar însemna urmarea aceleiaşi poziţii de astăzi a Scopliei faţă de noi.

c) Să existe o Serbie mare, în care se va cuprinde ca înainte de 1944 şi teritoriul cu capitala de azi dela Scoplie. Această posibilitate nu are sorţi de izbândă, pentrucă va trezi din nou opoziţia şi protestul violent al Scoplienilor.

Interpretările dela punctele b) şi c) aparţin revistei Newsweek din 26 Octombrie 1990, în articolul intitulat: ''Europe in the year 2000, New Borders, New Dangers, New Members of the E.C.''.

Faţă de cele de mai sus, Grecia are datoria să vegheze şi să fie promptă pentru orice eventualitate''.

***

Am redat mai sus articolele din presa greacă, vădit indispusă de noul curs al politicii de emancipare naţională a minorităţilor din statele balcanice.

Suntem de acord cu autorii în ce priveşte falsa denumire de Macedoneni, a Slavilor, dar nu putem să fim de acord cu ei, atunci când cad în aceeaşi greşeală cu Macedonenii slavi, susţinând că populaţia aromână este o populaţie grecească latinofonă.

Macedonenii care au dus faima imperiului lor sub Alexandru cel Mare, n'au fost Greci, cum n'au fost nici Latini, nici Slavi. Au fost Macedoneni pur şi simplu, o ramură a Tracilor, fraţi cu Dacii din Nordul Dunării. Din încrucişarea lor cu Romanii după ce Peninsula Homos a fost cucerită de Roma, s'a născut o populaţie ai cărei urmaşi sunt Aromânii. Ei au fost şi sunt de origine latino-tracă, iar asimilarea lor forţată din ultimul secol este o crimă de genocid cultural şi naţional.

Să vedem acum ce spune profesorul spaniol Miquel Siguan dela Universitatea din Barcelona în raportul său către Consiliul European, despre Aromâni. Il cităm pentrucă şi ziariştii greci fac apel la raportul său:

Vlahii sau ''Aromânii'':

Vlahii actuali sunt descendenţii de astăzi ai unui popor stabilit de foarte mult timp în Balcani, care din cauza romanizării au adoptat ca limbă, latina. Din latină a derivat o limbă neo-latină diferită, în consecinţă, de aceeaşi origine cu româna. Spre sfârşitul Evului Mediu, Vlahii au constituit o perioadă de timp regate independente şi puternice, iar în timpul secolelor de dominaţie musulmană, ei au beneficiat de o oarecare autonomie. Totuşi, atunci când noile state balcanice au fost constituite, cu toate că li s'a promis că le vor fi respectate drepturile şi personalitatea lor, ei s'au găsit deposedaţi de structura politică proprie.

Intre cele două mari războaie, România, considerând că limba Valahilor era categoric legată de cea a Românilor, a reuşit să ducă o politică susceptibilă de atragere a Valahilor, favorizând studiul ştiinţific al limbii lor în toţi Balcanii, unde tinerii puteau folosi limba lor. Această politică a fost apoi abandonată, dar amintirea ei suscită încă suspiciuni în Grecia.

Estimările cele mai vrednice de încredere, calculează că există în Grecia între 150.000 - 200.000 de Valahi care vorbesc încă limba lor şi care o folosesc la fel ca limba greacă, afară de mulţi alţii care au uitat-o.

Valahii greci sunt răspândiţi în regiunile Tesaliei, Epirului şi Pindului, adică în zonele muntoase ale Peninsulei Helenice. Această aşezare nu este datorită întâmplării. Dacă ei au putut rezista de-a lungul secolelor, Slavilor şi Turcilor şi au putut să-şi menţină personalitatea lor, aceasta se datoreşte faptului că s'au refugiat în zonele muntoase, unde s'au consacrat păstoritului şi astfel în cursul secolelor care au urmat şi până în zilele noastre, această izolare i-a apărat pentru a-şi păstra limba, dar actualmente nu mai este suficientă, pentrucă întreg sistemul educativ, Biserica şi televiziunea, nu folosesc decât limba greacă. In consecinţă, limba valahă este redusă la folosirea în familie dar şi familiar începe să se devalorizeze printre tineri, în favoarea limbii greceşti, aceasta din urmă fiind legată de modernizare şi viaţă urbană.

De aici, legată de motivele de mai sus, a pornit ideea care l-a influenţat pe Tito să dea numele de Macedonia teritoriului de Sud al Iugoslaviei încorporat în Republica Federală.

Faptul că Republica Meridională a Iugoslaviei se numeşte Macedonia, unit cu faptul că limba vorbită acolo se numeşte macedoneană, sunt văzute de Greci ca nişte provocări cu intenţii anexioniste.

NIHO

Pârjăliţi di aspra dimândare
nu-aflăm loc ni tu surin, ni cheari.
Chirum somnul ş'nu avem rihati
că blăstemlu la firidă bati.

-Amputută fără s'ai luptată
şi te-aşteaptă milete mărată''?
Ruzvuiţ pit lumi, ţi lai' bană
va s'amintă soia-nă urfană?

Limba'nchidicată ti zburari
easti ază hala nai ma mari.
Nă mutrim ca xeni cu-aţelli dit fară
canda nu n'avem vidzută vroară.

Tuţ s'antreabă -Ti lai tacsirati
dipărteadză fratili di frati?
S'vârn nu ştie stepsul, că strigoi,
îl purtăm cu cafişun di noi.

Tra-s scăpăm di lăi ş'di căsăveţ,
s'nă turnăm la limbă ş'la adeţ!
Nu-alăgaţ, că altă cale nu-i
ma s'vrem iar, dulţeama somnului....

Zahu PANĂ

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

"M și M"

In America M&M sunt bomboane învelite în ciocolată, în România M and M rămâne simbolul a doi prefecți de poliție înveliți în crime și corupție.

Un "M" Costică Manciu, Prefectul Poliției din Iași, celălalt "M" Gabriel Marinescu, Prefectul Capitalei.

Nu repetăm istoria! Se știe ce-au comis, în calitatea oficială de păstrători ai ordinii publice și cum au murit. Ne referim la unele amănunte care le "contrurează" personalitatea.

Intr'o zi, un grup de "păstrători ai ordinei" din orașul Iași, întorcându-se dela o vânătoare, pe un drum îngust de țară, au văzut înaintea lor un țaran, ce-și ducea acasă fructul muncii de pe câmp... venea iarna.

La chiuiturile și sunetul claxoanelor, țăranul și-a văzut de drum și-a refuzat să dea cu căruța în șanț ca să facă loc drumeților accelerați.

Dar Manciu a rezolvat problema circulației:

A scos revolverul și l-a împușcat pe țaran.

Omorul a fost comis în vecinătatea satului Ciurea de lângă Iași.

Criminalul n'a putut fi identificat, deoarece martorii n'au căzut de acord câte potârnichi erau agățate de mânerul dela ușa din stânga ori dela ușa din dreapta mașinii, de unde coborîse șoferul asasin.

Din cauza potârnichilor criminalul n'a put fi identificat.

Ciudat destin: după un an "necunoscutul" criminal dela Ciurea a fost omorît în prag de a comite o altă crimă.

Celălalt păzitor al ordinii, Gabriel Marinescu, era cartofor, "băiat de viață" cu canapea solidă în birou. Orice favoare era aranjată în jurul unei partide de pocher, (Notă: Madam Lupescu prefera jocul de table).

Unul din băieții actorului Constantin Tănase avusese un accident de mașină: o fată din baletul "Cărăbuș" fusese omorîtă.

In ziare nu s'au dat amănunte, intervenise cenzura; iar în locul unei anchete a avut loc o partidă de pocher între Prefect și tatăl copilului. După câteva zile Junior Tănase și-a dat bacalaureatul.

Adeseori, Prefectul Capitalei se ducea la Cazinoul din Sinaia, și striga din pragul sălii de joc:

"Banco".

A pierde o sută de mii de lei la bacara era o bagatelă.

Cei doi "Monștri Malformați" (MM), cu mâinile pătate de sânge: Manciu & Marinescu au fost doar vârfuri de ghețari.

Manciu servea interesele unor oameni de afaceri infiltrați în partidele politice, iar Gabriel Marinescu servea interesele camarilei Majestății Sale, ex-Carol nr. 2.

PĂRINTELE HAȚEGAN RĂMÂNE O ENIGMĂ

Grupul românesc din Statele Unite a sărbătorit la Cleveland, Ohio, 50 de ani de activitate a părintelui Vasile Hațegan.

Un omagiu la care ne alăturăm.

Nu știm însă cum să-l descriem cititorilor pe cel sărbătorit:

Este părintele Hațegan, un American de origine română ori este un Român de origine americană?

O viață întreagă a alergat ca o suveică să coasă legături culturale și artistice între cele două țări care-i sunt deopotrivă de dragi și pe care le-a servit și le servește din adâncul mulțumirii sufletești.

Iar ca Apostol al Ortodoxiei pe Noul Continent a realizat mai mult decât ceilalți frați întru credința în care a fost botezat.

El a fost acela care a convins autoritățile din Washington ca în rândul clericilor din armata americană să fie incluși și preoții ortodocși.

Armata recunoște, până la stăruința părintelui Hațegan, doar două rituri creștine: Catolic și Protestant, acum s'a adăugat și ritul Ortodox.

Așa a scris, părintele Hațegan, o pagină de istorie.

BRÂNZĂ SAU BRÎNZĂ?

Am întâlnit un distins connepot dela săptămânalul bucureștean "Flacăra" Dl. Tudor Octavian. I-aș spune confrate dar e o gaură de două generații între noi.

M'am referit la ortografia actuală din țară: â din i, etc.

Răspunsul a fost în spiritul realității:

"Inainte de a mă gândi cum să scriu brânză, mă gândesc de unde aș putea să cumpăr brânză."

A avut dreptate!

Primo "brînza", deinde filosofare.

COLȚURI DE "LINIȘTE"

Se spune că în România azi cetățenii nu sunt urmăriți, anchetați, iar omul nu se plânge ca-i flămând, că tremură de frig ori că stă la coadă ca să-și cumpere o butelie de aragaz.

Avem rude, prieteni care nu se gândesc la pașapoarte ori să treacă clandestin granița.

Când vă duceți în țară, faceți-le o vizită!

Vizitați cimitirele.

Sărutări mute

Diana ILIEȘ

Cum că dragostea învinge moartea, asta era o ineptie care acum mă face să surâd foarte amar. Eram mort de o săptămână; eram mort, eu, bărbat tânăr, a cărui dragoste de viață nu învinsese nicidecum neantul. Nu, citisem prea multă literatură romantică! De asta, mort fiind, surâdeam atât de jalnic amintindu-mi despre iubire și trecerea în neființă.

In neființă? Ciudat mod de a spune...Stiu bine că din primele trei zile ale morții mele nu-mi amintesc nimic; apoi m'am trezit dintr'odată ca spirit liber care vede tot și poate face orice. Dar eu eram totuși acum o "neființă"? Nu mai înțelegeam sensul cuvântului.

Mă obișnuisem deja cu noi - cei morți - , nu făceam cunoștință, nu ne salutam, dar fiecare urmăream mereu toate ființele vii și lucrurile pe care le-am iubit, le urmăream cu frunțile încruntate și cu un dor sfâșietor.

Cel mai des mergeam pe urmele maică-mii. O însoțeam pe toate străzile, prin toate casele unde făcea vizite, o însoțeam la cimitir unde erau îngropate ciozvârtele mele și unde ea plângea în fața unei cruci cu numele meu care pentru mine nu mai însemna nimic. Seara mă așezam lângă ea și oftam când vedeam cu câtă tristețe îmi privește fotografiile și obiectele.

Da, cel mai mult o urmăream pe maică-mea, dar mă interesau și restul, restul, cei care formaseră lumea vie și pentru care acum eu eram un Simplu Mort.

Eram foarte mulți Morți, Ingrozitor de mulți Morți, ne ciocneam mereu unii de alții, triști și fără vorbe, dar nu se întâmplase niciodată ca vreunul dintre noi să râvnească la a urmări viii celuilalt. Nu, eram cinstiți și apatici, ne interesa doar lumea pe care fiecare am părăsit-o. Din punctul ăsta de vedere, toți Morții eram ridicol de corecți.

Toată corectitudinea mea s'a sfârșit brutal într'o zi. Rezemată de un zid, o Femeie tânără privea distrată la noroiul de pe cladarâm. Nu e posibil, miam zis când mi-am simțit pulsul accelerându-mi-se. Nu e corect. Femeia asta desigur e urmărită de morții ei. Nu pot și nu trebuia să fac nimic. Insă vorbindu-mi singur ca să mă conving, am lăsat pe maică-mea să meargă spre cimitir, iar eu, tulburat, m'am rezemat de clădire, lângă Femeie. Privea noroiul, privea noroiul. Eu îmi făceam remușcări și-mi juram ca până număr la zece să mă dezlipesc și să plec după viii mei.

Numărasem de vreo zece ori până la zece, rămânând în continuare țeapăn. Si ea privea noroiul. Când i s'a făcut frig, s'a hotărît să plece. A scuturat capul să-și alunge imaginea caldarâmului înnoroit și și-a frecat brațele să le încălzească. Mi se părea că mor a doua oară; dârdâiam. Mi-am pus și eu palmele pe umerii ei și i-am frecat încetișor...s'o încălzesc. Femeia s'a răsucit pe călcâie și a pornit-o zgribulită. Părul ei în mișcare mi-a atins vârful degetelor, sigur mor a doua oară, mi-am zis.

In câteva zile uitasem de tot ceea ce iubisem până atunci. Mereu în dreapta Femeii, înghițeam în sec la fiecare gest obișnuit al ei, îmi puneam mâna peste mâna ei când ducea un pahar la gură, îmi plimbam degetele pe piaptăn când își alinta părul lung, stăteam lângă gura ei când surâdea cuiva, îi apăsam degetele subțiri când întorcea foile la carte.

Nu mai zâmbeam deloc când eram lângă ea. Mă tortura tot mai des propoziția "Dragostea învinge moartea". Imi doream să mor a doua oară, să nu-mi mai amintesc nimic. "Dragostea învinge moartea". Dacă aș fi cunoscut-o înainte, poate ar fi fost adevărat așa ceva. Dar? Dar? Nimic nu-mi mai putea învinge moartea. Eram doar un Mort caraghios care venera o Femeie vie ce nu numai că n'avea cum să-mi simtă prezența, dar nici măcar nu auzise vreodată de mine.

Eram deja un Mort nebun, un Mort necinstit, un Mort incorect, care sufeream datorită infidelității mele față de cei vii ce mă înconjuraseră pe vremuri.

Dragostea învinge moartea?! Ah, stupidă, stupidă idee! Imposibilă idee!!! Si totuși Femeia asta trebue să fie a mea! Trebue să ne iubim! Si cum? Si cum?!.

Să aștept? S'o aștept? S'o aștept pe această Femeie până va muri și ea? Nu! Nu! De când o urmăream, de când mă chinuiam, trecuseră acum doi ani și eu vedeam pe fața ei că a trecut acest timp. Femeia tânără îmbătrânea și eu nu o doream așa, nu așa! Ea trebuia să învingă moartea, asta trebuia, să învingă moartea, și să ne iubim amândoi tineri!

In gândul meu o îndemnam tot timpul la gesturi necugetate. Ii doream să pășească neatentă pe stradă și s'o lovească mașinile, să cadă sub tren, să fie cutremur, să se înnece. Cu ce disperare îi doream moartea! Ajunsesem să pândesc pe toți borfașii și criminalii rugându-i în mintea mea s'o înjunghie la vreun colț de stradă; să mă bucur de fiecare pod șubred peste care ea trecea, de fiecare zi rece care o făcea să tușească.

Nimic! Nu i se întâmpla nimic! Treceau zilele cumplit de repede și eu mă temeam de bătrânețea ei. Eu o vroiam tânără și splendidă, cu privirea ei stranie cu care fixa noroiul pe stradă acum doi ani. Nu doream Femeia de peste zece ani, chiar dacă ar fi rămas frumoasă. Eram un Mort care nu avea răbdare cu veșnicia. Eram bărbat tânăr, o vroiam tânără, tânără, tânără, doi Morți tineri...care se vor iubi!

Lacrimile mele înciudate de Mort curgeau pe palmele ei, pe rochia ei. Iar ea rămânea tânără și vie. Vie! Ea dorea să-și trăiască toată Viața, iar eu o așteptam cu disperarea unui nebun și cu pumnii încleștați.

Vie! Vie! Cuvântul ăsta îmi năucea mințile! Doream să piară toată omenirea, numai să moară ea, ea.

Cele mai tragice situații îi treceau pe lângă, fără să-i clintească un fir de păr. Imi mușcam buzele la fiecare pas al ei pe lângă moarte. Rămânea vie!

O zi ploioasă. Femeia s'a rezemat de un zid ca acum doi ani și privea atentă noroiul. Eu, lângă ea, obosit de atâta frământare. Cu mâinile pe umerii ei. După o vreme Femeia a zvâcnit capul, s'a scuturat de frig și s'a răsucit să pornească spre capătul celălalt al străzii. Pantoful negru cu toc fin i-a alunecat pe noroiul care o obseda atâta. Mâinile mele au scăpat umerii ei. Am văzut-o jos, cu privirea fixă,...totul atât de simplu...

Ah, muream a doua oară! Trei zile trec repede...

M'am așezat pe bordura trotuarului și-am început s'o aștept.

RĂBDAREA LA ROMÂNI

Dicționarele dau cuvântului răbdare următoarele înțelesuri: virtutea care ne face să suportăm răstriștile cu bărbăție, liniștea cu care s'așteaptă ceva ce întârzie a veni, stăruință, statornicie.

La acestea înțelepciunea populară a adăugat "cu răbdare toate se fac".

Despre răbdarea românească s'au spus foarte multe. Mulți, poate prea mulți, au ajuns până în a spune că de fapt la Români răbdarea ar fi o formă de abdicare din istorie, o neputință de a acționa.

Cei care fac asemenea afirmații sunt aceia care nu au înțeles nimic din esența intimă a neamului românesc. Anume că Românii sunt un popor străvechi cu o profundă înțelegere a dezvoltării istorice și cu o foarte adâncă și clară trăire creștină.

In cuvinte simple și care pot fi înțelese de oricine cronicarii au definit condiția istorică a neamului românesc, anume că ne găsim în calea "tuturor răutăților" și că "nu sunt vremile sub oameni ci sunt bieții oameni sub vremi".

Aflați în calea năvălitorilor de tot felul Românii au ales să supraviețuiască. Au făcut asta în toate felurile: luptând și vărsând sânge, trăgându-se sub paza ascunzișurilor din munți sau sub poala codrului, îmblânzind pe năvălitori cu daruri, scrâșnind din dinți și plângând și mai ales răbdând, răbdând până dincolo de hotarul închipuirii.

Atunci când cineva caută să deslușească ce putere tainică a dat Românilor această tărie va afla cu uluire un răspuns foarte simplu.

Credința în lucrarea cea dreaptă a lui Dumnezeu. Credința că toate au un rost și sunt lăsate din voia Celui care a făcut și stăpânește toate cele văzute și nevăzute. Astfel răbdarea românească este de fapt certitudine că vremea lor va veni. Ea mai apare și ca o formă superioară de curaj. Curajul celor care generație după generație se lasă martirizați mărturisind pe Christos și dreptatea neamului lor.

In același timp însă cei care cred că liniștea Românilor sub nedreptate este făcută din nepăsare sau oboseală se înșeală. Ea este tot răbdare. O răbdare vicleană, încăpățânată, înrădită cu greu și chin, răbdarea oamenilor îndelung batjocoriți și asupriți.

Este liniștea amăgitoare premergătoare furtunilor cumplite. Din ea poate oricând izbucni o mânie distrugătoare.

CITIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI

" CUVÂNTUL ROMÂNESC "

LUPTAȚI ÎMPOTRIVA DUȘMANULUI COMUNIST

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

PRINCIPESA MARGARETA LA NEW YORK

Miercuri 20 Februarie 1991, Secţia Română a Postului de radio Europa Liberă din New York a fost gazda întâlnirii dintre Principesa Margareta a României cu reprezentanţi ai presei române libere şi o parte dintre organizaţiile româneşti din New York.

Domnul Justin Liuba a precizat că întâlnirea a fost proiectată de Europa Liberă în localul postului de radio din New York, care a fost declarat "loc neutru", atât conducerea postului de radio cât şi secţia română, situându-se pe poziţie independentă de orice păreri sau tendinţe ale celor prezenţi. A urmat prezentarea principesei Margareta a României, care pentru prima dată face cunoştinţă cu o parte a exilului românesc din Statele Unite.

PRIMUL MINISTRU AL REPUBLICII MOLDOVA LA NEW YORK

Duminică 13 Ianuarie, domnul Mircea Druc, Prim-ministru al Republicii Moldova, aflat în Statele Unite, a vizitat şi comunitatea românească din New York, fiind oaspetele Parohiei Sfânta Maria din Queens. Inaltul oaspe a fost primit de către Consiliul Parohial al Bisericii, reprezentat de Zahu Pană, Preşedintele Consiliului Parohial, Elana Kalagian, Preşedinta Reuniunii Doamnelor, care îmbrăcată într'un frumos costum naţional l-a întâmpinat pe oaspe cu pâine şi sare şi Lucian Costi, Secretarul Consiliului Parohial. Cuvântul de bun venit a fost rostit de preotul paroh Părintele Casian Fetea, în numele Parohiei Sfânta Maria şi de către Zahu Pană, în numele Consiliului Parohial. Dăm mai jos cele rostite de Domnul Prim-ministru Mircea Druc, cu această ocazie.

CUVÂNTAREA DOMNULUI MIRCEA DRUC PRIM-MINISTRU AL MOLDOVEI

Surori şi fraţi,

Vă mulţumesc pentru primirea pe care mi-aţi făcut-o şi dela bun început vreau să ştiţi că eu nu sunt cum spunea Octavian Goga că: "din Românul care moare, sunt strigătul care-a mai rămas". Eu sunt solia unei lumi care renaşte din propria ei cenuşă, şi dacă am venit aici, în America, am avut trei miracole care sunt bucuriile ce m'au impresionat cel mai mult: prezenţa Românilor pe acest continent, prin întâlnirile pe care le-am avut la Miramar în Florida, la Washington şi aici la Dvs., şi de fiecare dată cu credincioşii, în biserici româneşti. Acesta este cel mai mare miracol şi chiar numai pentru acest lucru merita să vin în America.

Cine sunt eu?

Sunt Prim - ministrul Republicii Moldova. Fac o mică precizare: Noi evităm să utilizăm termenul de Basarabia, care din punctul nostru de vedere este impropriu, este numirea dată spaţiului vital în care noi am fost şi am luat începuturile şi nu putem spune Basarabia, fiindcă este denumirea improprie dată de către ţarism acestei părţi a Moldovei. Evităm şi Bucovina pe baza aceloraşi motive, termenul este dat acelei părţi din Nordul Moldovei răpită la 1775, numită Bucovina de către alt imperiu. Nu putem să utilizăm termenul de Basarabia fiindcă îmi sună în urechi strigătul disperat al celor din Transnistria, care ne spun: Nu ne lăsaţi fraţilor!

Basarabia nu există fiindcă a fost mutilată. Nordul Basarabiei şi Sudul Basarabiei se află în Ucraina, precum şi Bucovina de Nord.

Republica Moldova are pretenţii legitime şi poate revendica toate teritoriile româneşti, care astăzi se află în componenţa imperiului sovietic. De aceea, cea mai adecvată denumire din punctul nostru de vedere este Republica Moldova, fiindcă din cele trei componente istorice care au format ceea ce nouă ne este drag şi sfânt, ROMANIA, Moldova a fost cea mai ciopârţită şi dezmembrată, fiindcă de bine de rău, Transilvania- dacă eu cunosc bine istorie - se află în teritoriile ei în România, Muntenia la fel, numai Moldova a avut cel mai mult de suferit, asta pentru a înţelege de ce noi pronunţăm Moldova şi nu Basarabia.

Nu ştiu dacă România poate pretinde - aşa cum putem noi la ora actuală pretinde Transnistria, unde avem atâtea sate şi atâta populaţie moldovenească.

Ar fi bine să ne conformăm, să ne împăcăm cu gândul că aşa a vrut Dumnezeu, destinul, ca să fie cum ne dumult, două state germane, mai sunt două state coreene, până odinioară erau două state vietnameze, există două state chineze, la ora actuală există două state româneşti, vrem noi sau nu vrem. Trebue să ieşim din această situaţie: un stat cu peste 23 milioane, circa 25 milioane, România, cu capitala la Bucureşti şi alt stat românesc, Republica Moldova cu o populaţie de circa 5 milioane de oameni, cu capitala la Chişinău. Deci eu reprezint cel de al doilea stat românesc.

Sunt Prim - ministrul basarabean, după 50 de ani, sunt Primul-ministru necomunist şi primul Prim-ministru mers la biserică, credincios. Iată dar, mari argumente din punctul de vedere al opoziţiei, care pierzându-şi poziţia cheie, dezinformează, saltă şi torpilează la ora actuală toate încercările guvernului de a ieşi din impas.

Scenariul care se derulează la Vilnius, este pregătit şi pentru Chişinău şi poate să se declanşeze din oră în oră, de aceea, deşi sunt în America, am stat tot timpul cu gândul la Chişinău şi sper ca mâine să mă pot îndrepta spre ţară, ca să putem rezista cu ochii deschişi şi să privim drept în faţă toate pericolele care ne înfruntă.

Regret, că aşa cum orice şef de stat ar putea să acorde ajutor bisericilor, nu avem suficiente fonduri pentru a acorda ajutor bisericilor noastre de pretutindeni. Facem şi noi ceea ce putem face acum şi în Republica Moldova; şi practic, în fiecare comună sau sat au fost reparate sau reconstituite bisericile din nou. Ministerul Cultelor şi al Culturii din cadrul guvernului nostru, ajută în cadrul guvernului şi în tot cazul, nu sunt piedici în cadrul renaşterii Bisericii Creştine pe teritoriul republicii noastre. Să sperăm că vom ieşi cândva şi noi din impas şi atunci vom fi foarte fericiţi să putem, ca ţară, să susţinem şi bisericile din tot teritoriul care a fost menţionat aici, la Washington şi pretutindeni.

Cu 20 de ani în urmă sau aproape 25, m'am mişcat spre Răsărit, ajungând până la Baical, în Siberia, deci aproape de Extremul Orient şi pretutindeni am întâlnit Români, moldoveni. Era greu! Pe meleagurile acelea ei nu aveau nici biserici, nici şcoli şi se pierd, se mistuie, se asimilează. Am văzut şi am constatat că Dvs. sunteţi într'o situaţie mult mai reuşită, mai fericită şi de aceea vă rog să vă păstraţi sănătatea, să existaţi şi dacă, precum sper, vom repurta victorii cât de mici, să aibă cine se bucura pentru noi, cine să se roage pentru noi, căci sper că nu vom fi învinşi două mii de ani la rând. Acest blestem, Vae victis, nu poate să dureze la infinit. Sper că vom învinge şi noi odată.

CEREMONIA DEZVELIRII MONUMENTULUI POETULUI MIHAI EMINESCU LA MÜNCHEN

Luna Ianuarie 1991 a însemnat pentru Românii din München şi din Germania, de fapt pentru Românii de pretutindeni, un moment însemnat: dezvelirea primului bust al marelui nostru poet Mihai Eminescu în Europa apuseană. Operă a apreciatului sculptor român Alexandru Pană, bustul şi festivităţile care au însoţit dezvelirea au fost realizate din inimoasa iniţiativă a unui comitet münchenez şi din contribuţii voluntare, am putea spune din mai toate colţurile lumii unde trăiesc Români.

Bustul a fost amplasat în Parcul Christoph von Gluck, situat nu departe de cartierul olimpic şi de o serie de străzi care poartă faimoase nume din literatura germană (ca de pildă Nietsche sau Kant); de fapt, marele nostru poet priveşte spre strada Schopenhauer, filosoful german care l-a influenţat în gândirea sa. Pe soclu se poate citi inscripţia: "Mihai Eminescu, 1850-1889, poet român, liric al şcolii germane". In spatele bustului se profilează în mod simbolic trei tei.

Dezvelirea oficială a bustului a avut loc Marţi 15 Ianuarie, chiar în ziua în care s'a născut marele nostru poet. Ceremonia din această zi a avut loc mai ales în prezenţa autorităţilor müncheneze, dar a fost de faţă şi un mare număr de Români deşi era zi de lucru. Trei preoţi (doi ortodocşi: Simion Felecan şi Gheorghe Bota şi unul unit, Mihai Caitar) au binecuvântat monumentul. Apoi, a luat cuvântul prof. dr. Dionisie Ghermani (Institutul de Cercetări asupra României din München) care a predat bustul capitalei bavareze. Din partea municipalităţii a mulţumit doamna Constanze Linder-Schaedlich. Bine cunoscutul critic de artă german Reinhardt Muller-Mehlis a făcut o prezentare a bustului şi a personalităţii artistice a sculptorului Alexandru Pană, iar actriţa Eva Christian a recitat "Mai am un singur dor". Asistenţa s'a deplasat apoi în una din sălile Clubului Sportiv TSV-Milbertshofen, din apropiere, unde a avut loc o festivitate în limba germană, în beneficiul gazdelor şi al oaspeţilor. Au vorbit inginerul Theodor Christen (din partea Comitetului de Iniţiativă Eminescu), deputatul bavarez H. Fraz Maget, Dr. Phil Rudolf Wagner (în numele Germanilor din Bucovina), Dr. Adolf Armbruster (în numele Germanilor din România) şi prof. Dr. Horst Glassl.

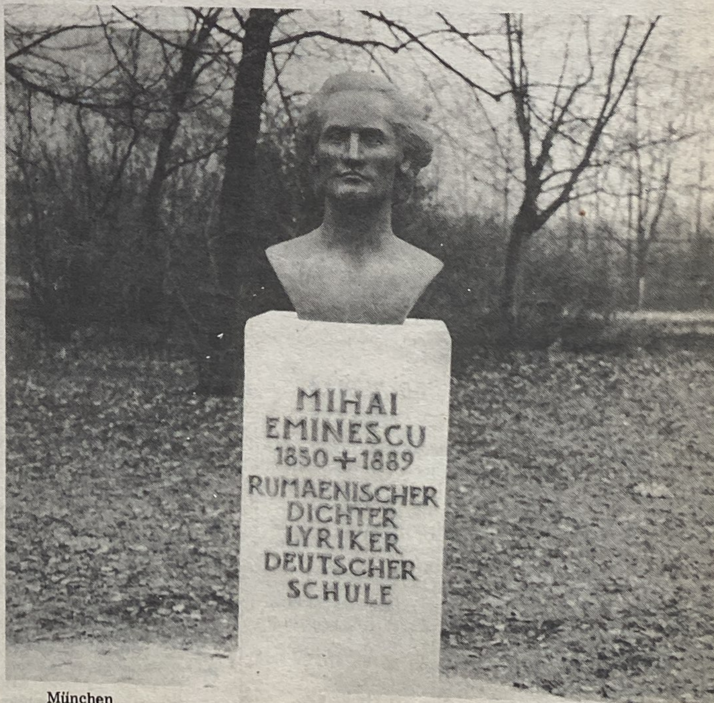
Invitaţi special din ţară au fost poeta Ana Blandiana (din conducerea "Alianţei Civice") şi profesorul Adrian Marino, din Cluj, bine cunoscut critic literar (purtătorul de cuvânt al "Forumului democratic anti-totalitar") Ei au adus salutul intelectualităţii din ţară.

Prof. Marino a spus în mesajul său, între altele: "Noi, intelectualii români din ţară, ca şi cei din exil, am suferit adesea de pe urma discriminărilor şi a acestor bariere. Strălucitul exemplu al lui Eminescu ne dovedeşte însă că poezia este mereu deasupra dictaturilor. Acestea, mai devreme sau mai târziu, se prăbuşesc. Ceea ce rămâne este doar marea poezie şi spiritul de libertate.

Mesajul Anei Blandiana a fost urmărit cu emoţie de intreaga asistenţă. Poeta dela Bucureşti a încheiat cu aceste cuvinte: "Sunt ani de zile de când, într'un turburător exerciţiu de purificare morală, odată pe an, la 15 Ianuarie, amintindu-ne de el, ne amintim de noi înşine şi ne visăm cu nemaisperată emoţie un popor, poporul lui Eminescu. A venit, cred, clipa să înfăptuim, în sfârşit, acest vis. A venit, cred, clipa în care singura noastră salvare este să devenim, în sfârşit, poporul lui Eminescu. Cred cu toată fiinţa mea că în secolul XXI- ca să parafrazez un celebru adagiu - poporul român va fi eminescian sau nu va fi deloc".

Duminică, 20 Ianuarie, a avut loc o a doua festivitate inchinată lui Mihai Eminescu, de data aceasta în limba română.

Gabriela CARP

München

Foto: George GANE

MICA PUBLICITATE

Anunțurile din această rubrică sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

*Zenaida Pasa, în vârstă de 35 ani, de profesie economist și programator calculatoare, blondă cu ochii negri, 1,60 m înălțime, doresc corespondență și eventuală căsătorie cu bărbat mai în vârstă, adresa: Str. Spania, Bloc P 6, Ap.11, Et.2, Sc.1, 1100 Craiova, România.

*Român, 38 ani, 1,75m, 74 kg, pregătire medie, fără obligații familiare, serios, casnic, econom, doresc corespondență în vederea căsătoriei cu Româncă din orice țară occidentală. Vă rog răspuns și fotografie la adresa: Aurel Dumitrașcu, Muhlheimestr. 10, 7246 Empfingen, Germania.

*Marin Radu, timișorean, 38 ani, 1,76 m, 78 kg, ochi albastri, creștin baptist, doresc căsătorie cu o femeie de 28-35 ani, de asemenea baptistă, liniștită, să fie după cuvântul Domnului și să mă urmeze; poate să fie Româncă din România sau din orice altă țară. Adresa mea este: 4 Caird Place, Seven Hills 2147, Sydney, Australia. Telefon: 02.674-5972.

*Româncă, intelectuală, 48 ani, dorește cunoștință cu partener între 50-65 ani în vederea căsătoriei. Scrieți la: Anton Laura, Obere Haupstr.11, 6742 Herxheim bei Landau, Germania.

*Româncă, divorțată, 37 ani, fără copii, doresc să corespondez în vederea căsătoriei cu un domn intelectual, nefumător, maximum 40 ani, cu situație bună și stabilă, din USA, sau Europa de Vest. Răspundeți pe adresa: Christa Gregori, Strombergerstr. No.36 C, D6530 Bingen, Germany.

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

*Cine a cunoscut pe CONSTANTIN FEDOREAC, care a trăit în Mississauga sau în altă părți și care a decedat în 1979 în Mississauga, este rugat să scrie direct la adresa ziarului nostru. Orice detalii despre acesta vor fi mult apreciate. Feciorul dumnealui se găsește refugiat în Austria și dorește să cunoască cât mai multe despre tatăl său.

Comisia Parlamentară de anchetă prezintă:

DOUĂ FEȚE ALE ACELUIAȘI EVENIMENT: BUCUREȘTI 13-15 IUNIE 1990

George DONEV

Desen de Nik Lengher

Între mușamalizare și demascare

22 Decembrie, 1989: Românul a rupt jugul dictaturii ceausiste. 13-15 Iunie, 1990: Vechii tovarăși, care și-au însușit pe furiș puterea, au încercat prin dezinformare, intimidare și forță brută să suprime orice voce de protest.

Planul de a compromite pe cei care cereau libertate, a eșuat.

In schimb au rămas compromiși președintele țării și guvernul.

Prea mare a fost sălbăticia, prea multe dovezi de incriminare.

In trei zile simpatia lumii față de conducerea post-revoluționară s'a evaporat, secând ajutoarele economice.

Pentru ca România să fie readmisă în sânul țărilor din Apus și să poată obține un ajutor economic “Consiliul Europei” a cerut Bucureștiului să facă o anchetă ca să afle cine's autorii tragicelor evenimente din 13-15 Iunie.

In consecință s'a format “Comisia Parlamentară de Anchetă”.

Guvernul dorea un singur raport unde voturile feseniștilor puteau să dea cu tăvălugul peste protestele opoziției; dar la “insistența” țărilor cu dolari, guvernul a admis ca rezultatul anchetei să fie prezentat în două variante: “A”, a guvernului, și “B” a opoziției.

Ancheta s'a terminat în Ianuarie 1991, rezultatul a fost acceptat; iar dela 1 Februarie, România a obținut un loc ca “invitat special” în C.E.

drumurile se despart

Raportul majorității, redactat de 14 membri a fost susținut de F.S.N., P.U.N.R., P.D.A și celelalte naționalități afară de cea maghiară.

Raportul minorității este semnat de P.N.L., P.N.T.c.d., U.D.M.R. și grupul parlamentar ecologic și social-democrat.

Intre aceste două rapoarte există ca punct comun, brutalitatea minerilor și protestele din Piața Universității.

Raportul majorității recomandă că stabilirea vinovăției intră în atribuțiile justiției.

chemarea minerilor justificată?

“In condițiile stării de necesitate existente în după amiaza zilei de 13 Iunie-- scrie raportul majorității (“A“) -- președintele ales și guvernul provizoriu au recurs la o modalitate excepțională pentru apărarea ordinei publice atunci când, confruntați cu actele de violență împotriva unor instituții fundamentale ale Statului...au lansat apeluri populației de a contribui la oprirea acestora”.

Odată chemarea minerilor justificată, sunt justificate indirect și crimele lor: “...pe lângă elemente de spontaneitate și elemente de organizare care nu aveau capacitatea de a acționa după regulile specifice forțelor de ordine”.

Minerii sunt nevinovați pentrucă nu cunoșteau “regulile specifice forțelor de ordine”.

vox F.S.N.-ul, vox dezinformarea

Deputatul Sorin Butnariu (F.S.N-ist) adaugă la raportul “A”: “se spune că există indicii de implicare a unor personalități de opoziție în evenimentele din 13 Iunie”, adăugând că “nu s'au produs dovezi împotriva unor personalități...”

Deci vinovați de distrugerea sediilor partidelor istorice, sunt chiar victimele pentrucă...ar fi “indicii” c'ar fi trecut prin Piața Universității și... multe alte “indicii” și “ar fi”.

Raportul “A” confuz și plin cu generalități, conclude:

“Parlamentul și guvernul să dispună măsurile optime, de natură să asigure ca astfel de evenimente să nu se mai întâmple”.

In schimb, raportul opoziției, (“B”), găsește responsabil de cele întâmplate în 13-15 Iunie, în primul rând pe Președintele Iliescu, apoi Internele, Guvernul și după aceea pe mineri.

o șopârlă

In Septembrie guvernul a prezentat “Comisiei un raport asupra evenimentelor din 13-15 Iunie 1990, elaborat fără știința și consultarea membrilor semnatari ai opiniei separate de față și s'a propus spre citire și semnare, pentru a fi prezentat Consiliului Europei... Raportul a fost anunțat de președinții celor două camere ale Parlamentului fără consultarea Comisiei.”

După citirea raportului, “fabricat” de mașina dezinformării, raportul a fost respins pentru conținut, de mai mulți membri și oficialitățile au fost silite să-l retragă.

adevărul e periculos?

“S'a refuzat de către membrii majorității audierea reglementară individuală a minerilor la București...scopul fiind să se descopere elementele dezinformatoare și instigarea la violență...

Continuăm să cităm din raportul “B” al opoziției:

“Ministerul de Interne, Serviciul Român de Informații și Procuratura Generală au întârziat și prin aceasta au împiedicat desfășurarea lucrărilor comisiei, prin refuzul de a preda informații complete și edificatoare, necesare de a efectua anchete în vederea depistării celor care au manipulat minerii în practicarea actelor de cruzime și vandalism din 14-15 Iunie... în schimb furnizau Comisiei... detalii nesemnificative...De aceea evenimentele din 14-15 Iunie nu au putut fi elucidate în întregime.”

In ultimul moment s'au prezentat la comisie doi reprezentanți ai FSN-ului ca să iscălească raportul “B”; au fost refuzați.

protestele din Piața Universității

După un scurt istoric al evenimentelor dela 22 Decembrie 1989 până la 13 Iunie, 1990, raportul “B” precizează:

“Principalele motive de protest au fost următoarele”: (redăm câteva din ele, N.R.)

--nedezvăluirea adevărului asupra celor care au executat masacrele din Timișoara, București, Sibiu, Cluj, Arad și din alte localități în Decembrie 1989.

--Preluarea conducerii de către membrii partidului comunist;

--Manipularea de către putere a mijloacelor din informare în masă; în special a televiziunii.

“Nemulțumirile s'au exprimat prin discursuri, cântece și slogane: “Jos Iliescu” “Jos Chițac” și “Timișoara, punctul 8”.

complotul feseniștilor

11 Iunie 1990, seara: Iliescu-Roman au convocat o ședință la care au participat ministrul de interne și adjunctul său, ministrul apărării naținale, directorul Serviciului Român de Informații, prim vicepreședintele F.S.N-ului reprezentanții Procuraturii, Ministerului Sănătății, cadre de conducere civile și militare, etc.

“In ședință s'a hotărît să se ia măsuri pentru degajarea Pieții Universității...acțiunea să aibă loc în zorii zilei de 13 Iunie”.

In Piața Universității, în 13 Iunie, “se aflau circa 60-70 de persoane... dintre greviștii foamei se mai găseau două persoane.”

In fața “forței” de 70 de persoane, guvernul a intervenit cu: “650 cadre și 750 militari din partea poliției, 100 soldați din partea armatei, ...din partea S.R.I. au participat 11 oameni...”

evacuare ori vânătoare?

“Manifestanții au fost capturați fără ca în prealabil să fi fost avertizați sau somați. Nu s'a semnalat nici o reacție violentă din partea acestora. O mare parte a încercat să fugă, unii refugiindu-se în holul Hotelului Intercontinental, unde au fost urmăriți de poliție, care spărgând geamurile au capturat pe toți cei considerați suspecți aflați în holul și culoarele hotelului.”

“Manifestanții și apărătorii acestora au fost imobilizați și... duși la dubele pregătite în apropiere”.

“Din balconul Universității unii lideri ai Pieții, ca de exemplu Marian Munteanu, au apelat la calm și non-violență...”

un pas înapoi și trei devastări înainte

Prin “retragerea poliției aparent în debandadă, dar cum apare în probe filmate, cu regruparea imediată, ordonată și dispariția totală... din Piață.”

Acest “pas înapoi” a fost urmat de îndemnul agenților infiltrați care au început să strige: Victorie! Victorie! “O parte din manifestanți s'au îndreptat spre sediul poliției capitalei pentru a cere eliberarea arestaților din zorii zilei...”

Dela Sediul Poliției, același “grup” s'a dus la sediul Serviciului Român de Informații și la Ministerul de Interne.

demascarea agitatorilor

“Violențele au crescut...tineri, mulți copii, au început să arunce spre polițiști cu sticle incendiare. Benzina...a fost scoasă din rezervoarele autoturismelor parcate prin apropiere”.

“Au început să se aprindă autovehiculele poliției și autobuzele cu care se baricadaseră căile de acces spre piață”.

Raportul “B” subliniază: Nu a fost prins și identificat nici un incendiator, acuzat ca atare. Există însă un fapt grav care rezultă din înregistrarea pe bandă a convorbirii generalului Chițac cu generalul Diamandescu (oare conducea întreaga acțiune? N.R.) în timpul operațiilor, convorbire recunoscută ca adevărată, din care ar rezulta supoziția că forțele poliției erau implicate într'o acțiune de autoincendiere a autovehiculelor proprii într'o situație dată. Supoziția se coroborează cu o scenă filmată în care se observă că autovehiculele s'au aprins în interiorul barajelor de poliție, înainte de dezagregarea acestora”.

dl. Iliescu vede verde

13 Iunie, seara: Președintele țării “Prin intermediul Televiziunii Române și al posturilor de radio”, a lansat două apeluri.

“...Ne adresăm tuturor cetățenilor capitalei... să se adune în jurul clădirii guvernului și televiziunii pentru a curma încercările de forță ale acestor grupări extremiste... etc.

Al doilea apel e ceva mai... serios: identifică pe extremiști:

“In cursul după-amiezii, acțiunile violente ale elementelor extremiste de tip legionar s'au intensificat...”

Dl. Iliescu știe exact ce s'a întâmplat: “Au fost atacate și incendiate clădirile Poliției Capitalei, Ministerului de Interne...

“Forțele de ordine au fost sistematic împiedicate de aceleași elemente anarhice legionare... pregătite de a lua prin forță conducerea...”

“Lichidarea acestei rebeliuni legionare...”

“Să înăbușim din fașă rebeliunea legionară...”

Ca surplus s'a dat și un comunicat oficial la ora 23:08:

“... prin seria de acțiuni grave, iresponsabile, declanșate de forțele extremiste legionare... etc.”

din furie la nebunie?

Raportul opoziției clarifică coșmarul președințial:

“Cele două comunicate din partea președintelui României și comunicatul Guvernului României rețin, în esență, că în țară ar avea loc o rebeliune legionară, ori de tip legionar, o încercare de lovitură de stat premeditată în vederea răsturnării ordinei existente. Este posibil că în lipsa unei ANALIZE LUCIDE (Sublinierile noastre) o stare sufletească emoțională să fi conturat o asemenea posibilitate, dar realitatea e alta...”

Legionarii, câți mai sunt în viață, probabil c'au sughițat.

14 Iunie, “In zorii zilei de Joi”, câteva mii de mineri se aflau deja în București, iar Dl. Iliescu a ținut să le spună bun venit “din balconul palatului din Piața Victoriei”:

dl. Iliescu etern recunoscător

După purificarea Bucureștiului de bețivi, drogați și legionari, Președintele și-a arătat recunoștința față de mineri:

“Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut în aceste zile, în general pentru toată atitudinea dumneavoastră de înaltă conștiință civică,” amintindu-le evenimentele din 13 Iunie ca fiind o lovitură de stat, o lovitură de nuanță legionară, fascistă.”

provocări și acte criminale

Comisia Parlamentară de Anchetă (Varianta “B”) notează:

Oprirea, pentru o oră a emisiunii de televiziune din 13 Iunie, (dela 10:15 la 12:15) s'a făcut cu intenția de a alarma lumea:

In ziua de 14 Iunie au fost atacate, devastate și jefuite mai multe locuințe ale romilor, localnicii fiind bătuți în mod brutal;

Există mărturii, fotografii și înregistrări video despre violența de o brutalitate ieșită din comun a unor grupuri de mineri și muncitori.

Până în prezent organele poliției și procuraturii n'au identificat nici o persoană implicată în aceste acțiuni agresive;

Televiziunea, “Rompres” și unele ziare au difuzat știri incitătoare: “Bande legionare și-au făcut apariția în uniforme” (Adevărul nr. 142 din 14 Iunie);

In zilele de 13-15 Iunie au fost 6 morți (patru împușcați, unul înjunghiat și un atac de inimă, 542 de răniți, 139 cu leziuni grave, 1021 de persoane au fost reținute ilegal și au fost maltratate;

După evenimentele 13-15 Iunie a sporit îngrozitor numărul Românilor care au părăsit țara.

o licărire de speranță

Faptul că s'au publicat ambele variante ale “Comisiei Parlamentare” e un semn bun. (Condiție impusă României ca să fie acceptată în sânul Comunității Europene), dar întrezărim o altă rază promițătoare:

“La început a fost Cuvântul!”

Când s'a citit în fața Parlamentului Raportul Opoziției (“B”)în loc de vociferări și întreruperi (gen Alba Iulia), reprezentanții țării au ascultat cu atenție.

A fost o aprobare tacită. Undeva, ascunsă de Dumnezeu în sufletul Românului, e sămânța omeniei.

ȘTIRI DIN ȚARĂ

DIN 30 ÎN 30 DE ZILE
ÎN ROMÂNIA GĂSEȘTI DE TOATE

Se găsesc copii de înfiat, fete de măritat și bărbați gata de însurat, (Dacă mirele ori mireasa au pașaport, N.R.) și, o dovadă că despre abundența din România s'a auzit în toată lumea, citim în "Libertatea" (28.2.91) oferte transmise prin agenția "MERIDIANS" cu titlul în limba engleză "Overseas jobs Agency".

"Agenție specializată oferă contracte de muncă (în număr limitat) în toate domeniile de activitate pentru AFRICA DE SUD, AUSTRALIA, NOUA ZEELANDA SI INDIA".

"Pentru informații--continuă reclama-este necesar a se trimite autobiografia profesională, adresa, nr. de telefon și chitanța prin care ați achitat la poștă 150 lei (o sumă ridicol de mică, N.R.) în contul nr... deschis la BNR--Filiala Sector 5 pe adresa MERIDIANS..."

După ce-a secat stocul en gros al copiilor, după ce-au părăsit țara aproape un milion de tineri, acum vin oferte de serviciu din colțurile lumii pentru a ne recruta și ultimul tezaur: tineri educați ce ar putea scoate țara din falimentul economic.

Nu acuzăm țările care caută să-și înfieze oameni învățați gata, ci acuzăm regimul care posedă o avere de elemente bine pregătite și cărora nu le poate oferi funcții pentru care s'au pregătit profesional deoarece posturile au rămas umplute de cei cu prioritate în partid.

În România, totul se transformă: am ajuns dela PCR la FSN, dela Nicolae la Ion, dar nu s'a schimbat nimic.

Sunt acești tineri care au luptat pentru libertate, cei ce-și iau drumul peste munți și oceane!

Ei au pierdut mai mult decât fructul revoluției, ei au pierdut speranța într'o Românie de mâine, liberă și mândră.

Parcă-i aud spunând, din zări, departe, atunci când se gândesc la țara unde s'au născut:

Teroarea cea de ieri
"Ne urmărește încă".

ÎN ACEEAȘI ZODIE

Dl. Bârlădeanu, savant care a înlocuit în Academia Română pe nu mai puțin Savanta Lenuța, primește pentru patriotismul de comunist în ilegalitate o pensie lunară de 6.700 lei, plus salariul de Președinte al Senatului de 10.000 lei.

Pensia unui țăran: câteva sute de lei.

Sunt speranțe: Lenuța, Nicolae și Bârlădeanu sunt născuți în aceeași lună: Ianuarie.

MÂNĂSTIREA LUI MANOLE...

Legenda spune că ce se zidea ziua, se dărâma noaptea. Azi s'a contemporaneizat legenda: Tot ce rămâne pe șantierul de construcție ziua, se fură noaptea. Blocurile a căror construcție se face în timpul zilei sunt vandalizate în timpul nopții sau când se întrerup temporar lucrările. Dispar uși, ferestre, căzi, cabine, cabluri, etc. Constructorii au hotărît să stea de gardă.

CINE-I TRĂDĂTORUL?

Ion Mărculescu, procuror, a plecat din țară, s'a dus la radio Europa Liberă, și-a acuzat fostul regim. Apoi s'a întors în țară și a fost arestat. (Ziarele au scris la timp despre acest eveniment, N.R.) Pentru atitudinea anti-ceaușistă I.M. a fost făcut "trădător" de Dl. V.C. Tudor în săptămânalul "România Mare".

Dl. Mărculescu l-a dat în judecată pentru calomnie și Dl. V.C. Tudor a primit sentința dela 1 la 3 luni închisoare.

Un alt titlu din același ziar: "Timișoara, rușinea României."

AU ZIS "DA" SI "IGHEN"

Problemele istorice controversate din manualele de școală vor fi rezolvate în comun de Ministrul de Educație din București și cel din Budapesta. Ungurii sunt mulțumiți că minoritatea lor din România va primi o educație de bază în limba maghiară.

ÎNTRE EI...CUMNAȚII

Se pare că baza cooperării politice dintre Iliescu-Roman se datorește unei a treia persoane: Mirela Roman, sora d-lui Prim ministru. (Discreta știre e difuzată de un ziarist american).

$ 1.000.000.000,00

Atâția dolari a obținut România, ca ajutor, dela "Fondul Monetar Internațional". Ajutorul e menit să sprijine reformele economice ce vor fi supravegheate de FMI. Creditul începe dela 1 Aprilie.

ÎNAPOI LA Â DIN A

Adunarea generală a Academiei Române din 31.1.91, pe baza raportului asupra unor îndreptări ale ortografiei limbii române, a decis să solicite președinția, parlamentul și guvernul țării să fie împuternicită să stabilească unele îndreptări ale ortografiei limbii române pentru eliminarea unor exagerări impuse în anul 1953.

Academia Română propune dezbaterea problemei revenirii la â din a și păstrarea lui î din i.

Stâlcirea alfabetului, realizată de tovarășul Roller, era parte din planul de a ne îndepărta de originea noastră latină și a ne înrudi cu iubita vecină de unde răsare soarele.

Propunerile vor fi înaintate până la sfârșitul anului.

ACHITAREA LUI STEȚCA

Primarul comunei Săpânța, Toader Stețca, care a luat în serios revoluția, desființând sistemul comunist local, dând țăranilor pământul și vitele înapoi, a fost arestat, dat în judecată și condamnat de Tribunalul din Brașov la un an închisoare, cu suspendarea sentinței...dar veste bună din partea Curții de Apel:

Toader Stețca din Săpânța a fost achitat.

F.S.N. SAU SPERIETOARE?

O statistică sumară arată că "peste 300 de artiști români beneficiază la ora actuală de contracte pe termen lung în 14 țări ale lumii..." (Libertatea, 30.1.91).

Intrebare : se vor întoarce acești artiști în țară?

"Cine se va mai dărui înnobilând spiritul, mai ales al tineretului? De ce acest adevărat exod al valorilor?"

Poate că unii artiști preferă să rămână "Ube bene" dar cei mai mulți se gândesc: la ce să venim? Să ne stâlcească minerii?

Atâta timp cât nu văd o diferență între Iliescu și Ceaușescu, nimeni nu-i tentat să se întoarcă la teroarea de care a fugit.

TREI ÎNTR'O ZI

Ziarul "R.L." din 11.1.91, notează pe prima pagină:

"Fostul avion prezidențial" al lui Ceaușescu s'a prăbușit... pe una din pistele aeroportului Otopeni. Nu se știe dacă e vreo legătură între accident și fosta grevă dela Tarom";

"Din cauze încă necunoscute s'a produs o puternică explozie la generatorul turbinei nr. 2 dela C.E.T. Halinga. Ca urmare, au fost afectate sistemul energetic național, cât și încălzirea orașului Turnu Severin";

"Incendiu la rafinăria nr. 1 dela Ploiești. Focul a cuprins mai multe vagoane cisterne încărcate cu produse petrolifere..."

CRESC LIPSURILE

In spitalele județului Mehedinți "nu se găsește penicilină ori vreun alt antibiotic" (R.L. 24.1.91).

In spitalele județului Piatra Neamț, Bicaz, Tg. Neamț, etc. nu se găsesc scutece, biberoane; la aceste lipsuri noi se adaugă lipsurile vechi: hrană, căldură și așa mai departe...

PLUSURI DE LIPSĂ

Toate lipsesc: s'a importat de patru ori mai mult și produs cu 20% mai puțin. (Comparând "statisticile" ceaușisto-feseniste, N.R.). Articolele a căror lipsă se resimte: cărbunele, petrolul, gazul natural, medicamentele, pantofii și untul.

ILIESCU ȘI-A SCHIMBAT CAPUL

Fotografia cu Dl. Iliescu, plină de ură--când răspunde indignat unei doamne din New York: "Stii D-ta de pildă, ce înseamnă noțiunea de comunism?" --publicată într'un săptămânal din New York, a fost publicată în țară, dar cu un alt cap prezidențial:

Dl. Iliescu de dată asta surâde!

Un prezervativ, o diafragmă, o pilulă pentru a nu rămâne însărcinată--articole ce se vând la bursa neagră-- costă de multe ori mai scump decât un avort.

••

Pentru a evita actele de terorism s'a întărit securitatea la aeroporturi, ambasade, fabrici, depozite de carburanți, etc. De asemenea a fost intensificată paza frontierelor.

••

Au sosit în București 200 de Somalezi refugiați din cauza războiului civil. Ei au primit viza de intrare la aeroport. Sunt protejați și hrăniți de "Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare" din București.

••

Taxele, plătite în timbre, care însoțesc cererile adresate oficialităților s'au îmbolnăvit de inflație: Timbrele pentru o acțiune de revendicare a bunurilor reprezintă valoarea a 500 lei (înainte 50 lei) costul unei acțiuni pentru existența unui drept s'a ridicat dela 50 la 400 lei etc.

••

Metroul suferă de "scurt circuite" cauzate de "cablurile românești unice ca performanță în lume"; așa erau omagiate cablurile realizate în "Epoca Progresului".

••

S'a propus și repropus o lege ca să reducă pensiile foștilor nomenclaturiști. E ca și cum ai cere Parlamentarilor Feseniști să voteze contra prietenilor tovarăși.

••

Lipsește de pe piață apa minerală: Borsec, Căciulata, Vatra Dornei etc. Mai exact apă este, dar nu se distribuie, deoarece comercianții fug de răspundere: sticlele trebuesc răscumpărate, spălate, numărate, manipulate cu grijă, etc. ceea ce provoacă dureri de cap.

Au murit în timpul revoluției 1053 de inși. Probabil c'au fost împușcați de teroriștii din "Farfuriile zburătoare", căci în România nu s'a găsit până acum nici un terorist vinovat de crime.

••

Circulația a devenit un haos. In capitală, într'o singură săptămână (7-14 Ianuarie) au fost 53 de accidente de mașină ce s'au soldat cu 6 morți și 14 grav răniți.

••

România a obținut din Canada un credit de $30 milioane pentru achiziționarea de cereale furajere.

••

S'au primit din partea Uniunii Internaționale de Comunicație echipamente de telecomunicații fabricate în Italia. De asemenea Germania și Franța au oferit burse inginerilor români pentru a studia telecomunicațiile moderne.

••

S'a început construirea unei șosele inel în jurul Capitalei.

••

In 1990 volumul investițiilor a fost sub 60 miliarde lei, iar în 1991 investițiile au fost reduse la jumătate.

Directorul Direcției generale a vămilor, Eugen Vasiliu, a fost destituit de Primul ministru, pe motiv că s'a opus ca vămile să treacă sub controlul Ministerului de Interne. (E.V. face parte din vechea gardă ceaușistă, iar despre purtarea vameșilor nu prea putem spune cuvinte bune).

••

In anul 1990 au fost deschise în București trei noi stații de metrou. Până în anul 2000 liniile metroului vor avea o lungime de 125 de km.

••

S'a revenit la tradiția ceaușistă: cetățenii se îmbracă mai gros, seara, când se culcă.

••

Partidul Liberal Monarhist din România a dat în judecată pe generalul Valeriu Rozoleanu "pentru grave prejudicii morale aduse țării prin expulzarea Regelui Mihai I".

Generalul Rozoleanu și-a asumat în mod public răspunderea extrădării fostului Rege Mihai.

••

Prefectului de Vâlcea, Octavian Fieroiu, (puterea administrativă) care-i și senator FSN-ist (puterea legislativă), nu-i place de cea de a patra putere (presa) și a hotărît suspendarea cotidianului independent "Curierul din Vâlcea". Rămâne ca puterea a treia (Juridică) să-și dea sentința.

••

Snagovul, fosta reședință a fostului "Mare Nefost" va deveni o societate comercială pe acțiuni" cu capital de Stat. Snagovul va fi redat publicului, se vor deschide restaurante etc.

••

România privește peste gard la cele trei țări: Cehoslovacia, Polonia și Ungaria care au acceptat o cooperare economică între ele.

••

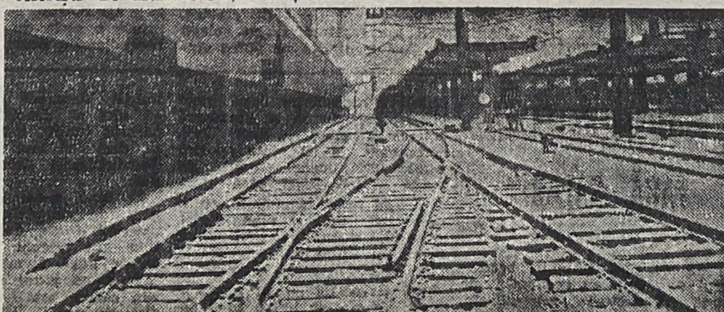
Prea Fericitul Teoctist a fost primit în audiență de Președintele Iliescu. Ziarul "Libertatea", 30.1.91, subliniază: "Nu s'au făcut precizări în legătură cu gradul de fericire pe care l-a atins președintele".

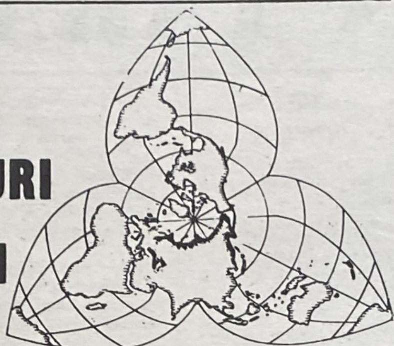
GREVĂ LA C.F.R.

După ce conducătorii comuniști i-au împăcat pe minerii încă dela începutul anului 1990 și i-au folosit apoi după cum se cunoaște, mai nou au avut surpriza să constate că "i-au uitat" pe ceferiști. De data aceasta, Iașul, confirmând proverbul cu ulciorul, a fost primul centru care a luat poziție, declanșând greva ceferiștilor. Au urmat curând timișorenii ceferiști și ceilalți.

Parlamentul "ales" a reacționat imediat, elaborând și votând în numai 14 ore Legea 15, care îngrădește mișcarea sindicală.

Dar guvernul cameleonic știe cu siguranță să-și dovedească "înțelegerea", când n'are de ales.

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

ŞI ÎN ALBANIA A FOST RĂSTURNATĂ STATUIA UNUI DICTATOR COMUNIST

La începutul lunii Februarie, studenţii din Tirana au declarat grevă, cerând reforme democrate, îmbunătăţirea condiţiilor lor de viaţă şi de studiu ca şi schimbarea denumirii universităţii lor, care purta numele fostului lider stalinist Enver Hodja.

Acţiunile de protest împotriva încetinirii cu care sunt aplicate reformele democratice au culminat Miercuri, 20 Februarie, când zeci de mii de demonstranţi s'au adunat în piaţa Skanderbeg din Tirana, iar uriaşa statuie de 10m a lui Enver Hodja a fost răsturnată, cu toată opoziţia forţelor de ordine.

A doua zi, 10.000 de manifestanţi scandând "Libertate" şi "Democraţie", au ars în aceeaşi piaţă cărţi şi portrete ale fostului dictator.

In faţa presiunii maselor, Preşedintele Ramiz Alia a anunţat demiterea guvernului condus de Adil Carani şi numirea ca Primministru a economistului Fatos Thanas Nano, care a format un nou guvern în care au fost păstraţi numai 5 miniştri din vechea formaţie, pentru cele 19 posturi.

In zilele următoare au avut loc ciocniri între forţele democratice şi cele comuniste conservatoare, în care forţele poliţieneşti au deschis focul şi s'au făcut arestări printre membrii partidului democratic. Tancuri au fost postate în diverse părţi ale capitalei.

Deşi pe data de 31 Martie au fost anunţate alegeri libere (primele din 1946), sunt temeri pentru instalarea unei dictaturi militare.

UN RĂZBOI TERESTRU DE 100 DE ORE

Americanii au căutat să întârzie cât mai mult declanşarea ofensivei terestre pentru ca prin intensele bombardamente aeriene asupra Irakului (în medie 2000 de atacuri pe zi), să slăbească maşina de război a Bagdadului. Au fost atacate în special bunkărele gărzii republicane, ca şi poziţiile fortificate din Kuweit.

In mod surprinzător, pe data de 15 Februarie Saddam a anunţat că se retrage din Kuweit condiţionat de o serie de puncte considerate de Washington ca o adevărată farsă.

A urmat o încercare a Moscovei de a găsi o soluţie de compromis prin propunerea unui plan de opt puncte, apoi, după două zile ale altuia de şase puncte, Gorbaciov vroind probabil să arate că URSS este încă o mare putere care vrea să participe la viitorul Orientului Mijlociu, unde mizează pe simpatia Arabilor.

Deoarece şi ultimul plan propus de Moscova nu respecta toate cele 12 rezoluţii date de Consiliul de Securitate, George Bush l-a respins două îndelungi convorbiri telefonice cu Mihail Gorbaciov.

In această situaţie, preşedintele american a dat pe data de 21 Februarie un ultimatum Irakului pentru începerea retragerii necondiţionate din Kuweit până pe data de 23 Februarie ora 24, ora Washingtonului.

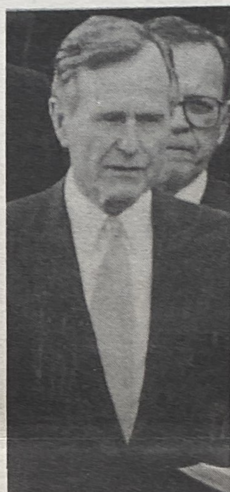
Neprimind nici un răspuns până atunci, forţele aliate din Golf au început atacul terestru la ora 20,30 a Washingtonului (ora 3,30-24 Februarie, fusul orar al Bagdadului).

Sprijinite masiv de aviaţie, complet inexistentă la Irakieni, trupele coaliţiei au înaintat rapid în Kuweit, făcând în acelaşi timp o manevră de învăluire a gărzii republicane, pentru a tăia calea de retragere a acesteia spre centrul Irakului. După prima zi de luptă, Irakienii au început să se predea cu miile.

Pe 25 Februarie, Saddam a dat ordin de retragere a trupelor sale din Kuweit, dar deoarece Bagdadul nu a anunţat că acceptă toate rezoluţiile Consiliului de Securitate, atacurile aeriene şi terestre ale coaliţiei au continuat asupra trupelor irakiene în retragere, chiar pe teritoriul Irakului. Pe data de 27 Februarie, s'a anunţat de către aliaţi eliberarea Kuweitului.

Numărul mare de prizonieri irakieni (30.000 după două zile de lupte terestre), a devenit o adevărată problemă în ceea ce priveşte asigurarea cu hrană şi apă potabilă a acestora. Supuşi unui bombardament continuu de peste o lună de zile, izolaţi şi cu căile de aprovizionare tăiate, majoritatea soldaţilor irakieni s'au predat în condiţii de totală epuizare fizică. Unii s'au predat chiar reporterilor de război....

Distrusă în cea mai mare parte de atacurile aeriene ale coaliţiei încă înainte de începerea atacului terestru, armata irakiană a fost aproape complet nimicită după încercuirea gărzii republicane şi a celei mai mari bătălii de blindate dela cel de al Doilea Război Mondial, care a avut loc la Vest de Basra.

GEORGE BUSH

Zona dintre Kuweit City şi Sudul Irakului prezenta un aspect apocaliptic, cu mii de vehicule şi care blindate distruse, mii de cadavre şi mii de prizonieri irakieni.

In această situaţie, preşedintele Bush a anunţat în seara zilei de 27 Februarie, încetarea focului începând cu ora 24, ora Washingtonului, pentru a se pune la punct următoarele etape ale încetării ostilităţilor prin întâlnirea reprezentanţilor militari ai celor două părţi.

După 100 de ore dela declanşarea ofensivei terestre, pierderile armatei irakiene erau de peste 3.000 de tancuri distruse şi peste 50.000 de prizonieri. Pierderile în vieţi omeneşti dela începutul războiului erau apreciate la aproape 100.000 de soldaţi irakieni.

Distrugerea maşinăriei de război irakiene, s'a datorat în primul rând superiorităţii aeriene şi a tehnicii net superioare a echipamentului de luptă cu care au fost dotate forţele coaliţiei, ceea ce a făcut ca pierderile în vieţi omeneşti ale Americanilor şi aliaţilor să fie extrem de mici, în jur de 200.

Generalul american Norman Schwarzkopf, comandantul suprem al forţelor coaliţiei, a adoptat pentru prima oară tactica de atac a tancurilor inamice prin atac simultan al elicopterelor la joasă înălţime, coordonat cu carele sale blindate.

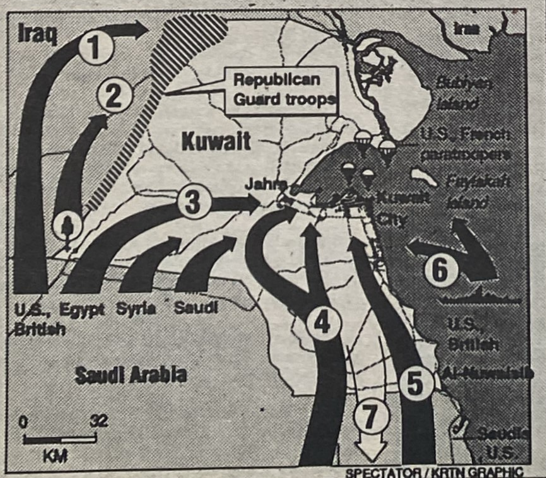
El a simulat o debarcare dinspre Golful Persic, făcând în acelaşi timp o pătrundere a unei puternice coloane blindate franco-anglo-americane care a intrat în Irak cu mult la Vest de linia frontului şi a făcut o largă manevră în semicerc, căzând în spatele gărzii republicane.

Superioritatea armamentului şi tehnicii de luptă a Americanilor a cam pus pe gânduri pe conducătorii militari ai Uniunii Sovietice, de unde Saddam Hussein şi-a procurat cea mai mare parte din carele blindate, avioanele şi rachetele sale. Celebrele tancuri T-72 au fost o pradă uşoară pentru carele blindate americane dotate cu artilerie computerizată de ultimul tip, iar rachetele Scud au fost în mare parte anihilate de rachetele Patriot.

La această dezamăgire se adaugă şi faptul că Moscova a fost nevoită să privească neputincioasă la distrugerea militară a Irakului, ţara cu care avea un tratat încă din 1972 fiind un client solid pentru vânzarea armamentului său şi a cărui utilizare a fost instruită de mii de consilieri sovietici. Nu trebue neglijat nici aspectul nedorit al prezenţei unor forţe militare occidentale care vor să introducă o nouă ordine într'o regiune totuşi atât de apropiată de URSS.

Sfârşitul războiului din Golf a reprezentat un triumf al Preşedintelui Bush care a reuşit să menţină coaliţia fără fisuri, prin convingerea Israelului să nu riposteze, şi a Iranului să rămână neutru. El s'a ţinut de cuvânt. Nu a fost un nou Vietnam, iar pierderile aliaţilor au fost miraculos de mici.

Desigur, partea cea mai grea va începe de acum înainte, când se va încerca rezolvarea problemelor politice, atât de încurcate şi de spinoase ale Orientului Mijlociu.

ŢĂRILE BALTICE AU VOTAT PENTRU INDEPENDENŢĂ

Imperiul comunist sovietic pârâie şi troznește din încheieturi. 'Se pare că diabolicul comunism nu mai are scăpare şi aceasta chiar la el acasă.'

In 9 Februarie 1991, Lituania a luat iniţiativa şi la referendumul care a avut loc mai mult de 85% din populaţie a votat pentru independenţă. A fost urmată de Letonia şi Estonia în ziua de 4 Martie 1991. In aceste două republici, procentul de Ruşi, Ucraineni, Bieloruşi, etc. este mai ridicat. Aceste minorităţi au fost chemate să boicoteze referendumul. Au avut loc ciocniri, care l-au făcut pe primul secretar al p.c. din Letonia, Alfred Rubiks să ceară ajutorul pe faţă, Kremlinului.

In Letonia întrebarea din referendum a fost: 'Favorizezi o Letonie democrată cu un statut independent?", iar în Estonia: "Eşti de acord cu reinstalarea autonomiei statale şi a independenţei Estoniei?"

La aceste întrebări Estonienii au răspuns pozitiv în raport de 78%, iar în Letonia - 74%.

DIZOLVAREA TRATATULUI DELA VARŞOVIA

Pe data de 25 Februarie a avut loc la Budapesta semnarea de către miniştrii de externe şi ai apărării, ai ţărilor aparţinând Tratatului dela Varşovia, hotărîrea de dizolvare a acestui pact, începând cu data de 1 Aprilie 1991.

Tratatul dela Varşovia a fost înfiinţat la 14 Mai 1955, în componenţa sa intrând URSS, RDG, Cehoslovacia, Ungaria, Polonia, România, Bulgaria şi Albania.

In 1962 Albania a fost exclusă, în urma ruperii legăturilor diplomatice cu URSS în 1961, iar în 1990 RDG a dispărut ca stat.

Din acţiunile militare ale acestui pact sunt de reamintit: innăbuşirea în sânge a revoluţiei din Ungaria în 1956 de către trupele sovietice, ca şi invadarea Cehoslovaciei (fără participarea României) în 1968.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

BLESTEMUL AURULUI NEGRU

——Lucian G. COSTI——

La începutul secolului XX, întregul ținut aflat la vărsarea fluviilor Tigru și Eufrat părea adormit într'un somn letargic, din care transpăreau rare vise ale splendorilor anticelor civilizații ce se perindaseră odinioară. Locurile acoperite cu dense dune de nisip păreau definitiv condamnate să fie doar oaze arheologice într'un deșert neospitalier, traversat de sărace caravane grăbite să poposească în puținele așezări care nu mai păstrau nimic din gloria trecutului. Chiar și cea mai recentă licărire de civilizație, califatul din Bagdad, era undeva departe, în negurile unui uitat ev mediu. Imperiul Otoman, aflat la amurg, deținea o supremație vagă asupra pustiului locuit de volatile așezări arabe; cucerirea britanică a fost, la rându-i mai mult un exercițiu de strategie geopolitică, decât un real beneficiu pentru puterea insulară. Urmașii vechilor Asirieni și ai Arabilor își duceau existența modestă, indiferenți la schimbările stăpânilor, pe care și așa îi vedeau rar la față. Creștinii din vechea Asirie, ce rămăseseră ca prin minune cruțați de tăvălugul islamic din secolul VII, își continuau tradițiile, în demnitate și sărăcie, fără să atragă atenția nici măcar a savanților europeni, pentrucă este un fapt notabil că vechea limbă aramaică, în care a predicat Iisus Hristos, să fie încă o limbă vie a acestor comunități.

Primul Război Mondial a marcat o cotitură cu însemnate consecințe pentru soarta viitoare a fostei Mesopotamii: armata britanică cucerește Bagdadul în 1917, iar pacea din 1920 consfințește protectoratul englez asupra Orientului Mijlociu. Ceea ce era doar o enormă întindere de nisip și piatră ascundea de fapt una din cele mai de preț bogății pentru civilizația tehnologică a Occidentului: petrolul. Aflat în cantități ce depășeau orice imaginație, aurul negru avea să fie deopotrivă binecuvântarea și blestemul locului. O febrilă activitate de prospectare și exploatare trezește brusc la viață orașe paupere în care nu se întâmplase nimic de secole. Civilizația Vestului intră brutal pe un pământ ce se hrănise mai puțin cu bunurile materiei, atât de onorată de Vest, și mai mult cu o tradiție păstrată cu inverșunare. Aurul negru atrage imediat rivalitatea principalilor parteneri, Franța și Anglia. Coincidența descoperirilor vastelor zăcăminte de petrol în Orient cu dorința avidă de petrol a civilizației vestice nu poate să scape observatorului atent. Sfera de interese a Americii și Europei de Vest se deplasează spre Orientul Mijlociu. Asumarea puterii în regiune se face, nu fără corelație cu evenimentele contemporane, prin mandate primite dela Liga Națiunilor, de către Franța și Anglia.

Nou înființata companie Irak Petroleum, care n'avea nimic în comun cu localnicii decât numele, este ținta contenciosului, soluționat prin Tratatul dela Mosul, care stipula împărțirea bogatelor câmpuri petrolifere dela Mosul, în Nordul Irakului, între Britanici, Americani și Francezi. In 1930, Irakul este recunoscut independent și admis, doi ani mai târziu, în Liga Națiunilor. Vechea aristocrație, adusă la putere de armata britanică, intră în conflict cu noua burghezie și intelectualitatea irakiană, conflict culminat cu asasinarea regelui Feisal II în 1958 și preluarea puterii de un grup militar. Pasiunile stârnite de neașteptata îmbogățire ca urmare a prezenței aurului negru se adaugă rivalităților locale, antagonismului față de civilizația vestică și exacerbării tendințelor de dominație asupra vecinilor.

Pașnicul deșert se transformă dintr'o dată într'o involburată zonă de ciocniri de interese ireconciliabile. Stabilirea statului Israel în 1948 complică și mai mult fragila balanță a Orientului Mijlociu, aruncând întregul ținut dela Mediterană la Golful Persic într'o permanentă instabilitate. Primul ministru al Irakului postregal, Kassem, revendică teritoriul numit Kuweit, locuit de Arabi de aceeași religie cu majoritatea Irakienilor. Kuweitul se afla sub protectorat britanic și se bucura de garanția acordată de Liga arabă, înființată în 1945, și care cuprindea și Irakul printre membrii săi. Inevitabil, Irakul s'a apropiat de Moscova pentru sprijin în favoarea pretențiilor emise asupra Kuweitului, provincie aflată la ieșirea la mare spre Golful Persic și extrem de bogată în petrol. Grăbiți să lichideze conflictul în fașă, puterile vestice acordă Kuweitului statut de independență în 1961.

Nimicitorul război la care asistăm acum nu este decât prelungirea unui întreg șir de ostilități și pasiuni politice nesatisfăcute. Ar fi o naivitate să credem în poveștile cu bau-bau istorisite cu atâta seriozitate de presa occidentală, care-l portretizează pe dictatorul Saddam Hussein ca un nebun periculos. Injustițiile trecute se repercutează fără îndoială în faptele prezente și din nefericire, viitorul nu va fi scutit de aceeași repetare, pentrucă indiferent ce fel de pace va fi administrată Irakului, Arabii nu vor uita nici înfrângerea, nici umilirea la care sunt supuși. Blestemul aurului negru face ca o problemă în exclusivitate arabă să constituie o încleștare pe viață și pe moarte între Vestul ahtiat de petrol și de continuarea controlului asupra exploatării acestuia și statul irakian, trezit brusc în ritmurile accelerate ale civilizației tehnologice, în mod paradoxal, de același petrol.

Este greu de presupus că invadarea unui Kuweit lipsit de abundenta resursă ar fi provocat o reacție atât de violentă din partea Occidentului. Ar fi fost încă o bucată de nisip care ar fi mărit suprafața geografic ocupată de Irak, și cam atât; ar fi dispărut câțiva obscuri emiri, și incidentul s'ar fi încheiat cu ceva mustrări făcute lui Saddam, care putea rămâne în continuare un bun client al produselor vestice și un important aliat în stăvilirea periculoasei influențe a Iranului fundamentalist.

Aridele pământuri ale Arabiei și Irakului au devenit teatrul de experimentare a celor mai sofisticate arme folosite în scopul distrugerii obiectivelor militare, dar n'a existat nici o garanție că populația civilă va fi în afara pericolului. Nu există cifre oficiale, dar corespondenții de presă vest-europeni estimează la peste zece mii de morți-numărul victimelor umane. Merita oare efortul degajării ministatului Kuweit această hecatombă omenească? Bagdadul, al cărui nume însemna "dat de Dumnezeu" în vechea persană, a ajuns un câmp de ruine, iar vestigiile civilizației asiriene, cum ar fi cele dela Ninive, au fost iremediabil avariate. Lipsa de flexibilitate a conducerii irakiene a împins țara într'un dezastru fără ieșire: războiul cu Iranul a fost la fel de lipsit de sens ca și încăpățânarea de a nu părăsi Kuweitul, deși era evident că armata irakiană nu se poate măsura cu zdrobitoarea mașină de război a SUA.

Pe de altă parte, vocea rațiunii a amuțit și la Washington, deși era de așteptat ca administrația americană să dea dovadă de maleabilitate și să lase ușa deschisă negocierilor, nu să persiste cu obstinație în cererea de a nu admite nici o abatere dela regula retragerii necondiționate. Regulile sunt făcute de oameni, și e de presupus că aceștia au datoria să gândească matur înainte de a lua o decizie, mai ales când e vorba de sacrificarea vieților altor semeni. Dar poate că unii nici nu-i consideră pe Irakieni ființe omenești, căci altfel cum s'ar explica intervenția unui obscur deputat care îndemna cu mânie să se utilizeze cât mai grabnic bomba atomică, spre a se încheia odată mai repede socotelile în Golf. Care i-ar fi reacția acestui distins domn cu haine fine și cravată, dacă propria sa familie ar fi la Bagdad?

Ambiția de a nu ceda, chiar în fața evidenței înfrângerii, îl caracterizează pe conducătorul irakian. Irakienii, de voie, de nevoie, ver asulta de ordinele sale; Românii au ascultat de ordinele unui dictator agramat și anticreștin timp de un sfert de secol. Este o soluție să nimicești un întreg popor spre a îndepărta doar un mic grup aflat la conducere? Ințelepciunea unei mari puteri trebue să cântărească ce cale trebue urmată pentru realizarea obiectivelor strategice fără să piardă din vedere că orice conducere este efemeră, dar națiunile sunt perene și memoria colectivă nu iartă ofensa din trecut.

Dar cine spune că doar marile puteri au latitudinea de a aplica principiile de drept internațional? Gestul Islandei, țara ghețurilor, de a recunoaște independența Lituaniei, la scurt timp după intervenția trupelor sovietice la Vilnius, este o lecție exemplară de comportare demnă într'o lume care crede că doar supraputerile au un cuvânt de spus în destinele națiunilor.

EFEMERIDE

Idele lui Marte se pare că nu-l afectează pe Don Pedro, pentrucă le ignorează total, deși zodiacul i-a prezis sfârșitul. Este o schizofrenie inoculată de descendența din c.c. în acești indivizi crescuți de mici în ideea că lor li se cuvine totul, manifestându-și disprețul pentru poporul pe care nu l-au cunoscut dar trăiesc de pe urma muncii lui, mai desfătați decât sultanii din 1001 de nopți.

Seicii arabi din lumea contemporană își permit luxul și desfrâul cheltuind miliarde din veniturile câștigate din vânzarea petrolului care zăcea de mii de ani sub nisipurile deșertului, dar oricum vând din bunul lor, din ce le aparține.

Petre Roman, ceaușeștii, ilieștii, brucanii și alte brucănituri se desfată și desfrânează din miliardele câștigate din vânzarea sudorii și sângelui unui popor care trăiește în vatra lui de mii de ani, cu care ei nu au nici o contingență, pentrucă nu pot fi Români.

Nu poți să fii Român, când cu bună știință și sânge rece distrugi toate valorile românești, trecute și prezente, și cauți să retezi aripile întinse spre viitor.

Ziarele din Occident au publicat alarmanta cifră de un milion de avorturi făcute de peste 600 de mii de femei din România, numai în cursul anului 1990. Aproape două avorturi pe an de fiecare mamă potențială. Nu mai putem spune "Este strigător la cer" pentrucă Dumnezeu și-ar întoarce fața dela noi, dar putem striga la toate răspântiile din lume: Opriți genocidul din România!

Ce holocaust mai mare ca acesta poate fi arătat în altă parte a globului după cel de al doilea război mondial?

"N'ai ucis un singur rege, ai ucis un șir de regi", spunea Gh. Coșbuc în al său poem, Regina Ostrogoților. Câte șiruri de Români ai ucis Petre Roman, prim diriguitor al țării, care din cel mai crunt blestem al soartei te-ai cocoțat, sinistru Harap Alb, în fruntea dregătorilor României?

Genocidul din România se desfășoară pe două planuri: unul împotriva exploziei demografice a natalității și reducerea mortalității infantile; iar celălalt în cea de a doua explozie demografică, prelungirea vieții oamenilor bătrâni.

Pe vremea lui Ceaușescu s'a aplicat genocidul doar pentru cea de a doua explozie demografică, oamenii în vârstă erau lăsați și împinși să moară, prin neacordarea nici unei asistențe medicale, nici internarea în spitale. Se stimula însă până la terorizarea familiilor, explozia demografică a natalității, fie că această creștere a nașterilor provenea din familii închegate prin căsătorie - prin controale periodice- fie că se încuraja nașterea bastarzilor, care nu mai erau "copii dinflori", ci biete ființe care ajungeau în așa zisele maternități și leagăne de copii, unde se făceau pe ei experiențe, pentru care acum circa 45 de ani, experimentatori mai dibaci, lucrând cu oameni maturi, au ajuns la Tribunalul dela Nürenberg.

Unde a dus această politică de creștere a natalității s'a văzut din faima căpătată în lume cu renumele de "Rușinea unei Națiuni" prin halul de degradare umană la care au ajuns copiii din orfelinate.

Politica fesenistă a sărit peste cal, cu o întoarcere de 180 de grade. Fără a atenua politica de genocid a bătrânilor, neo-comuniștii au perfectat genocidul nenăscuților, cu mult mai grav decât cel al bătrânilor, pentrucă el lovește departe, în viitor, diminuând atât forța fizică a unui neam cât și potențialul său spiritual. Dacă actualul ritm al avorturilor va continua în România, adversarii din interior, dar mai ales cei din afara țării, pot aștepta liniștiți dispariția unui popor întreg, pentrucă nu peste mai mult de 25 de ani, nu va exista o forță care să mai poată apăra țara.

Grava reducere a natalității va afecta peste circa cinci ani grădinițele de copii care nu vor avea ce face, iar peste alți câțiva ani, o parte din școli și un număr mare de învățători nu-și vor găsi utilizarea.

Crima lui Roman este mai mare decât a criminalilor de război despre care am pomenit, pentrucă în război se înfruntau două forțe, pe când aici se ucide în masă, cu sânge rece, fără nici o posibilitate de apărare a victimelor.

Poetul Ion Alexandru, a vorbit la Washington despre incredibila situație din țară. In sălile de întrerupere a sarcinilor din România, se umplu zilnic vase cu zeci de prunci români, care se aruncă apoi la canal. Mai cade pe jos și câte un fetus sângerând, smuls cu lăcomie de vreun câine sau pisică pripășit prin apropiere, după mirosul de sânge de acolo. Sunt groaznicele realități ale României de azi și nu figuri de stil.

Feseneul a câștigat însă alegerile, opoziția moțăie în fotolii, iar exilul? Așa cum este...

Ne pregătim de Florii, de Paști, de vacanțe...numai ginecologii n'au timp, muncind fără întrerupere...

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

SURPRIZE ÎN GOLFUL PERSIC

—Ion BOIERU—

Discuțiile care au loc la ora aceasta în Moscova, între Irak și Gorbaciov, în legătură cu încetarea ostilităților, sunt rezultatul **direct al înfrângerii militare a lui Saddam Hussein.** Ravagiile făcute de bombardamentele aeriene, de către aviația coaliției anti-irakiene, pe întreg teritoriul **Irakului**, precum și evidența **superiorității** tehnologice a armatei americane și a celorlalte asociate cu Americanii, nu mai îngăduie Irakului nici un fel de șansă de victorie finală. Atunci, a apelat (sau a **acceptat**) la sprijinul lui Gorbaciov, pentru o soluție de retragere din Kuweit și încetarea ostilităților. Prin aceasta, Irakul vrea să-și păstreze o parte considerabilă din forțele sale militare, să obțină, în graba cu care s'ar accepta condițiile sale, o serie de avantaje, prin care țara lui ar beneficia în viitor, fără prea multe sancțiuni sau umiliri. Iar Saddam Hussein ar fi în poziția de a continua să guverneze și deci să-și urmărească obiectivele sale, în **Orientul** Mijlociu,pe alte direcții și cu alte planuri strategice.

Oricare ar fi atitudinea Americii și a aliaților săi, la ora aceasta (22 Februarie, 1991) Irakul a fost scos din **luptă. Potențialul lui militar** este redus și nu poate fi utilizat cu maximum de desfășurare, după bombardamentele violente și precise ale aviației țărilor din coaliția anti-Irak. Este greu de înțeles aventura politică și militară a Irakului, prin ocuparea agresivă a Kuweitului. Tara întreagă este sfârtecată, potențialul militar, de acum, ca și cel din viitor, rămâne îndoielnic și Hussein nu a demonstrat deloc că ar reprezenta, în vreun fel sau altul, aspirațiile lumii arabe, așa cum apăreau pretențiile **sale, la începutul conflictului actual. Toate calculele** privind o biruință irakiană au fost greșite dela punctul inițial al intențiilor sale.

INTERVENȚIA LUI GORBACIOV

Pentru **Gorbaciov, care se** zbate în Rusia cu tot felul de greutăți, înfrângerea Irakului este un beneficiu **neașteptat. Ii oferă lui Gor**baciov a platformă de ieșire la suprafața vieții politice internaționale, ca un campion al păcii. Iar, pe plan intern, **Gorbaciov** își consolidează poziția, căci prin acțiunea sa a câștigat de partea sa "puterea armată", care era îngrijorată de soarta războiului din Golful Persic, care deschidea perspectiva de a avea "în apropiere **primejdioasă" trupele** americane sau ale ONU-ului, după terminarea războiului. Alianța lui **Gorbaciov** cu Armata, în această **împrejurare**, va influența substanțial desfășurarea politicii interne și criza care are loc în Rusia de azi. Deci, pentru o bună perioadă de timp, poziția de președinte, a lui Gorbaciov, nu este periclitată. așa cum se întrevedea în ultima vreme. **Gorbaciov** mai are un timp oarecare de respirație politică, deci și șanse bine definite de a continua operațiile de refacere economică, care este buba internă a Rusiei de azi, pen**tru populație; ci nu atât de mult chestiunea naționalităților, a republicilor care își cer independența; asta este** o chestiune de altă natură, care nu va înceta chiar în ipoteza că Gorbaciov va ajunge la stabilitate economică, adică va ieși din criza de azi.

Se mai poate adăuga un element semnificativ în legătură cu intervenția și interesul lui **Gorbaciov** de a interveni în sprijinul Irakului. Este vorba de vechile legături de prietenie și ajutor, dintre cele două țări, Rusia Sovietică și Irak. Armamentul actual de care dispune Irakul este în bună parte de proveniență **sovietică. Pe lângă acest aspect, Gorbaciov este foarte interesat în problemele Orientului Mijlociu, și, dacă a pierdut influența lui, în mare măsură, odată cu formarea coaliției americane cu țările arabe, Gorbaciov nu poate rămâne indiferent la evoluția viitoare a relațiilor** din acea regiune, atât de importantă pentru stabilitatea politică a Rusiei și pentru exercitarea influențelor politice rusești, asupra Orientului Mijlociu.

Gorbaciov nu dorește să piardă **cartea** politică din lumea arabă, sub nici o formă, căci i se diminuează, Rusiei, alura de putere mondială. De aceea spuneam că înfrângerea Irakului devine o șansă pentru Gorbaciov să apară la suprafață, în circumstanțele actuale, într'o formă majoră, în postura de **campion al păcii pentru** o țară arabă și, în același timp, să-și recâștige poziția de influență în această regiune a lumii.

INCEPEREA OSTILITĂTILOR

Surpriza cea mai deosebită a fost intervenția Președintelui George Bush, care în cursul zilei de Vineri, 22 Februarie a dat un ultimatum guvernului din Bagdad să înceapă imediat retragerea din Kuweit, dacă dorește să evite ofensiva terestră. Termenul ultimatum-ului a fost ora 12 a.m. Sâmbătă (23 Februarie). Saddam Hussein **a respins și acest** ultimatum, și ca o consecință a poziției ferme a lui Bush, după ce s'a consultat cu ceilalți membri ai coaliției, președintele Americii a dat ordin de eliberare a Kuweitului. In dimineața zilei de 24 Februarie, trupele coaliției, sub comanda Generalului Norman Schwarzkopf, au pătruns în Kuweit, și după 10 ore dela punctul de pornire a înaintat circa 45 de mile, trecând peste primele linii defenisve ale lui Hussein, fără multă rezistență, căci **acele** linii fuseseră deja cumplit bombardate de forțele aeriene, înainte de **pornirea** la atac. Fără să fim copleșiți de succesele inițiale, nu avem nici o îndoială că forțele armate angajate în luptă, pentru eliberarea Kuweitului, vor **fi victorioase, adică își vor** atinge obiectivul principal. Asta, pentrucă ținem **seama de elementele de** strategie, de tehnologia avansată a armamentului și **de pregătirea militară a trupelor** participante. Orice surpriză militară a pregătit **Irakul**, trupele americane și cele din **coaliție nu mai pot fi oprite** din înaintarea lor. Războiul va fi scurt, va fi expresia celor mai avansate mijloace și tehnici în domeniul războiului, organizat pe temeiul unor **resurse** uriașe, care nu pot fi egalate de nici o putere militară de azi. Acesta este un **memento** pentru toți **aceia care ar mai dori să se** măsoare cu armata americană. Nu se poate neglija faptul că dotarea și pregătirea armatei americane nu s'a făcut din senin, fără viziune și fără o ideologie **politică** clară și bine punctată în definiția și închegarea ei.

DESPRE VIITOR

Prin însăși conținutul său, ideea de viitor implică și elemente de surpriză. Intr'un anume fel, ideea de viitor nu se **poate** concepe fără surprize. Aici, ne gândim la surprizele politice, căci războiul nu e decât un in**strument al politicii.** Ce surprize ne va aduce viitorul, pe planul **vieții politice?** Nu se pot face decât presupuneri, dar acestea nu au caracter de realitate, decât în imaginația oamenilor. Există o sumedenie întreagă de propuneri, proiecte și planuri privind organizarea viitoare a lumii, acolo, în Orientul Mijlociu. Chiar președintele Bush a vorbit de o Nouă Or**dine a Lumii, după ter**minarea **acestui** conflict regional, dar care are ramificații multiple, complexe, complicate și mondiale. Am văzut și alte planuri în legătură cu viitorul. Toate au ceva îmbietor în ele, dar conțin **și multe aspecte și formule,** care nu se pot împăca cu realitățile geopolitice, nici regionale și nici in**ternaționale. Dar realitatea** este mult mai cuprinzătoare decât factorii **geopolitici**, fie că acești factori ar include manifestările economice, juridice, sociale și **naționale, cum se poate face** o distincție **sumară**.. In toate **conferințle** de pace din trecut, în toate Chartele Ligii sau Societății Națiunilor, s'au stipulat tot felul de principii, dintre cele mai nobile și ideale, în în cadrul ideologiilor care au fost dominante în vremea aceea și s'a urmărit un "modus vivendi'; între națiuni. Dar totdeauna au rămas părți despuse de istorie și **neluate** în seamă, căci înseși **ideologiile** nu luau în seamă aceste părți. Toate ideologiile dominante au fost **fondate** pe idei morale, dar o morală care nu avea un caracter universal. **Numai o ideologie care va fi expresia unei noi viziuni, a unui nou concept despre om, și cu o morală care va avea un caracter universal, va putea întocmi o lume nouă.**

Comunitățile omenești sunt morale, numai atunci când sunt întemeiate pe dragoste.

NOTE ȘI COMENTARII

MĂCELARUL DIN BAGDAD ȘI FRATELE SĂU DE CRUCE DIN MOSCOVA

Dictatorul Irakului, Saddam Hussein, căutând cu lumânarea un război pe care nu-l poate câștiga, invadează cu trupe emiratul independent Kuweit, pe care-l trece prin foc și sabie ,călcând în picioare toate legile **internaționale de pace și bună înțelegere** între vecini. "Raisul" adică "stăpânul", cum îi place să i se spună, sfidează întreaga opinie publică mondială care protestează împotriva acestui act de agresiune. Trupele sale de elită, "Armata Republicană" de ocupație, se dedă la furturi, violuri, arestări și asasinate. Si astfel, Kuweitul devine cea de a 19-a provincie a Irakului. Toate încercările conducătorilor lumii libere de a-l face să înțeleagă că a pășit cu stângul în acestă aventură, sunt și rămân zadarnice. Hussein se visează deja dătătorul de cuvânt al întregii lumi arabe. Acest ne-om, căruia supușii săi îi sărută mâna și epoleții, căruia Alah i-a luat, se vede mințile, din nebunie sau orgoliu personal, s'a ridicat **să lupte împotriva unei coaliții de nebiruit, dotată cu cele mai sofisticate și moderne arme, declanșând astfel "mama tuturor războaielor", cum singur numește** acest război din Golful Persic. Război pe care l-ar fi vrut un război al întregii lumi arabe împotriva "infidelilor". Război pentru care se pregătise din vreme, construindu-și un "buncăr" solid care să reziste până și unui atac atomic și pe care-l dotase cu alimente și toate cele de trebuință pentru un an de zile.

Toate aceste pregătiri războinice ale măcelarului din Bagdad, **care nu ezitase să trimită la moarte propriii săi compatrioți, azvârlind asupra lor arme** chimice în cadrul războiului cu Iranul, s'au dovedit inutile. **Rachetele** "Scud" îndreptate împotriva Arabiei Saudite și Israelului, au fost vânate de pe cerul și din spațiul Golfului de către contra-rachetele americane numite "Patrioți". "Scud"- urile irakiene, **de proveniență sovietică, pe care le credea drept arme invincibile, dovedindu-se ineficiente, Saddam Hussein** s'a văzut pus "în corn de capră" și pierzând "războiul sfânt" pe care și-l dorise atât de mult, război ce urma să-l catapulteze drept erou și salvator al unei lumi arabe unite, sub comanda lui.

Se face atâta zarvă pe chestia bombardării **populației civile de către aviația forțelor de coaliție, aruncându-se cu noroi propagandistic mai ales în fața Americanilor, vrând să dovedească astfel, cât de inumani sunt Americanii. Războiul, în sinea lui este inuman și Hussein a avut la dispoziție tot timpul de a-l evita. Zadarnic varsă acum lacrimi de crocodil pentru a câștiga simpatia celor slabi de înger.**

Să ne întrebăm însă dacă **acțiunea** lui necugetată de a azvârli ulei în apele golfului, a fost dreaptă și umană? Petele de ulei ce se întind pe zeci de kilometri, nu numai că au destabilizat fauna și flora golfului pentru zeci de ani, ci au urmărit să lipsească de apă potabilă pe locuitorii din Arabia Saudită. Unde-i deci umanismul de care face atâta caz măcelarul din Bagdad? Si apoi comportamentul său față de piloții forțelor aliate făcuți prizonieri, de a-i **plimba în fața aparatelor de televiziune**, după ce au fost bătuți și schingiuiți, uman să fie?...

Propaganda dusă de acest ne-om s'a întors însă împotrivă-i, scandalizând nu numai pe Americani, ci întreaga lume civilizată.

Curios pentru noi rămâne faptul că în chiar noaptea de 16 spre 17 Ianuarie, când aviația forțelor de coaliție bombarda Irakul, soldații sovietici treceau la acte de un barbarism inimaginabil împotriva Lituanienilor. Să fi fost oare o stranie coincidență sau un act bine chibzuit și aranjat de mai înainte?

Stiindu-i pe Americani ocupați în Golful Persic, deci incapabili de a interveni, **Gorbaciov** ordonă trupelor de ocupație din Lituania să înăbușe mișcarea de independență, a Lituanienilor ca apoi să declare cu nonșalanță că el n'a știut nimic, fiindcă...dormea când soldații lui spărgeau capetele și omorau trecând cu tancurile peste **trupurile** sărmanilor Lituanieni neînarmați, dar dornici de libertate. Si când te gândești că unui asemenea individ i-a fost acordat Premiul Nobel pentru pace!? O mai mare rușine pentru comitetul care i-a decernat un premiu nemeritat, nici că se putea.

Ziaristul american Cal Thomas spunea într'un articol din "Los Angeles Time" pe această temă următoarele: **"Comitetul pentru decernarea Premiului Nobel ar trebui să-i ceară să returneze medalia și premiul în bani primite". Si noi suntem de aceeași părere...**

Saddam Hussein, **nu numai că a pierdut războiul din** care Irakul a ieșit complet înfrânt și distrus economic, dar și-a pierdut și locul pe care-l deținea ca fiind cea mai mare putere arabă din regiune. Pe de altă parte, Gorbaciov se află deja cu "dricul pe el", asistând la dezagregarea marelui imperiu sovietic. Căci așa cum spunea Boris Ielțin, Președintele Republicii Rusia, filele istoriei nu mai pot fi date înapoi.

Nicolae NOVAC